

Kem Tan Trong Miệng

Contents

Kem Tan Trong Miệng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	15
4. Chương 4	20
5. Chương 5	27
6. Chương 6	33
7. Chương 7	38
8. Chương 8	43
9. Chương 9	50
10. Chương 10	54

Kem Tan Trong Miệng

Giới thiệu

Đại loạn rồi! Trên đời này sao lại sinh ra một tên học trưởng như hắc chức! Độc ác mà! Vốn là nàng và

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kem-tan-trong-mieng>

1. Chương 1

Tiết Tử

“Làm ơn không nên thích ta.”

Tháng sáu, tàng cây rợp bóng phượng vĩ, cánh hoa rực đỏ giữa ngày hè theo gió nhẹ nhàng tung bay, tản mát trước mắt một cô gái nhỏ.

Mái tóc đen nhánh dài chấm vai cũng ở trong gió phiêu diêu, khuôn mặt trắng nõn thực xinh đẹp.

Giữa sân trường, cô bé úy khuất nhìn chàng trai đang đeo chút không kiên nhẫn trước mắt.

Lại nhìn bậc vương tử đỉnh đỉnh đại danh của trường học.

Tiểu nam hài thân thể đơn bạc cứ như thế làm cho người ta yêu quý, đối với nó liền có cảm giác mong đợi quần quýt.

Tuổi trẻ khí thịnh lại tính tình cương định không chút thiếu sót, các nàng đã sớm quỳ gối dưới chân hắn.

Chẳng qua là..... Bạch Bằng Phi vẫn không hề động tâm lẫn nhẹ nhàng cự tuyệt hầu hết tuyệt sắc giai nhân mỹ nữ trong trường, không mong muốn bị làm phiền hơn nữa.

Vẻ ngoài lắc đầu từ chối càng lộ rõ nét đứng đưng nhưng rất cuốn hút,

“Ồ.....” Nghe được Bạch Bằng Phi cự tuyệt nàng, cô bé lập tức bật khóc.

Tiếng khóc như thể vừa thương tâm lại bất lực.....

Đáng tiếc không thích hợp dùng để nhu hóa tâm của Bạch Bằng Phi, hắn vẫn lạnh lùng đứng xem cô bé khóc.

“Thật ảm ỉ nha.....”

Hắn thật sự chán ghét nữ nhân lợi dụng phương thức khóc lóc để gây loạn như vậy. Mẹ ở nhà đã sử dụng đủ chiêu này rồi, bây giờ còn gặp.

Nhóc con, thật phiền!

“Oa ” Khóc như vậy thật đáng thương, vậy mà lại làm cho nam nhân ôm bụng nghĩ nàng gây ồn ào, cô bé này khóc càng thêm thương tâm.

Hết.

“Người giả bộ khóc thật ảm ỉ.” Bạch Bằng Phi chịu đựng tiếng khóc của cô bé, nhin không nổi liền lên tiếng nhắc nhở.

Nước mắt của nàng lại đã bắt đầu ngân ngấn vòng quanh.

Đôi mắt màu cà phê lộ rõ nét sợ hãi

Hơn nữa tai nàng hồng lên, đỏ ửng, thoáng nhìn giống cái mông hầu tử...

Bạch Bằng Phi thật sự rất khó tưởng tượng, nếu là để ấy người ái mộ khác nhìn thấy bộ dáng này của mỹ nữ học đường, những người đó còn có thể theo đuổi nàng nữa không?

“A ” Cô bé nghe được Bạch Bằng Phi nhắc nhở, vội vàng đưa tay lau mặt một chút, phát giác phần trang điểm lem nhem, lập tức che mặt, xoay người bỏ chạy.

“Nữ nhân phiền toái.” Bạch Bằng Phi lắc đầu, cũng muốn xoay người đi.

Hôm nay chính là lễ tốt nghiệp, tất nhiên phải đi đón sư trưởng, bạn học cùng học đệ, học muội ôn lại kỉ niệm xưa, hết lần này tới lần khác lại bị một cái nhảm chán nữ nhân quấy phá, nghe nàng khóc bầy khóc bạ một hồi

Đột nhiên phía sau truyền đến một tiếng cười.

“Yêu yêu, đại tình thánh thật vô tình ác.....” Âm thanh thanh thúy của một cô gái trong bụi cỏ bên cạnh truyền tới.

Đó là một nụ cười rất rực rỡ, một cô bé có vóc người mảnh khảnh, mái tóc ngắn, thần thái bay bổng, cả người tản ra cảm giác thanh xuân vui sướng.

Bạch Bằng Phi liền quay đầu nhìn cô bé quen thuộc, trực tiếp hỏi một câu, “Đợi lát nữa đi đánh banh, có đi hay không?”

“Dĩ nhiên đi rồi.” Kha Mi cô bé mới vừa trốn ở sau bụi cỏ lập tức nhảy đến cạnh Bạch Bằng Phi lấy lòng, hưng phấn, reo lên: “Cho em cầm cơ!”

“Không nên. Em đánh bóng quả nào cũng bể.” Bạch Bằng Phi trực tiếp cự tuyệt.

“Ayda, chính là như vậy, sư huynh phải thường xuyên cho em tập luyện mới phải.” Kha Mi lập tức oa oa kêu to, một mặt huých huých một mặt cầm cánh tay của Bạch Bằng Phi nhún nhún nhảy nhảy.

“Phải vậy không?”

“Đúng rồi!” Kha Mi gật đầu kịch liệt, hướng Bạch Bằng Phi nịnh nọt.

Đột nhiên, trong mắt nam hài tinh quang nhanh chóng lóe sáng, khoe miệng tà ác nhếch lên. “Nhưng mà như vậy huynh được cái gì đây?”

Cô bé kia nhoẻn một nụ cười sáng lạn thật ngọt ngào, ngọt ngào đến mức làm cho lòng hần xúc động, thoáng chốc sinh lửa nóng, dừng lại không được, lại cũng không muốn không chế.....

“Được gì a?” Kha Mi không hiểu hết ý tứ của Bạch Bằng Phi, ngây ngốc nhìn đại nam hài xinh đẹp trước mắt.

Nàng chỉ cảm thấy chính mình bị nhìn như vậy, hai gò má bỗng chốc đỏ bừng, trống ngực đập càng lúc càng nhanh.....

Không giải thích được, nàng đột nhiên cảm thấy môi khô lưỡi cứng, không tự giác le lưỡi liếm liếm môi mình.

Môi.

Nhìn động tác của cô bé, nam hài hít sâu.

“Nói thí dụ như.....” Bạch Bằng Phi cánh tay vung lên, nhanh chóng ôm cô bé mảnh khảnh đáng yêu gần thêm vào lòng mình một chút.

“Thơm em một cái”

Nam hài môi ấm áp, vừa mềm nhẹ êm ái lại miên man, ngọt ngào hôn cô bé.....

Cô bé không còn kịp chống cự nữa, chỉ có thể mặc cho nam hài tận tình xâm lược, hoàn toàn hòa tan trong nhiệt tình của hần.

Năm đó, Bạch Bằng Phi mười tám tuổi, Kha Mi mười sáu tuổi

Cảm giác nóng bỏng ở miệng có thể đủ tan cả tòa băng.

Biết cuộc đời này sẽ bưng bưng khí chất, tràn ngập sức sống mỗi khi cùng người chung một chỗ

Coi như ý trời xen vào cũng không hẳn là một việc tệ....

Chương 1:

“Miệng người thật là hôi quá.... Người vừa mới ăn nhiều tỏi lắm phải không?”

“A —” Kha Mi từ trong mộng bừng tỉnh dậy.

Thì ra là nằm mơ!

May mắn chỉ là nằm mơ thôi....

Bất quá chỉ là một giấc mơ thôi, nhưng cũng đủ dọa nàng sợ chết khiếp.

Nàng ấn vào chỗ đau nhức nơi cổ, trong lòng không biết tại sao đã qua nhiều năm như vậy mà mình vẫn còn có thể mơ thấy giấc mơ đó.

Bạch Bằng Phi chính là một tên ôn thần?

Thật là đáng ghét....

Nghĩ đến cái tên ghê tởm của hần, Kha Mi trong lòng không nhịn được cơn tức giận.

Tên bại hoại! Tên học trưởng yêu tinh nha!

Lại nói khi nàng vừa lên cao trung, nhân duyên đưa đẩy làm sao mà quen biết Bạch Bằng Phi — tên thiếu niên đẹp trai nhất trường lại giỏi mọi lĩnh vực.

Thành tích học tập vừa tốt, lại còn kiêm thêm thập toàn tài năng, đích thực là hình mẫu bạch mã hoàng tử điển hình.

Vốn nàng nghĩ có được một học trưởng đẹp trai để làm thái sơn dựa dẫm, trong lòng vô cùng đắc chí, còn tưởng rằng từ nay về sau đời học sinh trung học sẽ “lên hương”.

Một sự nghiệp sáng lạn rực rỡ trước mắt.

Nhưng cái âm mưu đen tối này đã bị trời cao giết từ trong trứng nước, tên hạ lưu khốn khiếp đội lốt dê con đó, dám ngang nhiên vào ngày hán tốt nghiệp... nhân lúc nàng không phòng bị, cướp đi nụ hôn đầu của nàng!

Mà điều làm nàng điên nhất là, ăn đậu hũ của nàng rồi, hắn còn bỏ lại một câu rằng miệng nàng rất hôi, chọc nàng giận đến mức muốn “mần” thịt tên hỗn đản kia, nhưng tên kia đã chạy biến đến không thấy cả thân ảnh.

Càng bại hoại hơn nữa chính là, cách đó một ngày, nàng mới phát hiện tên xú nam nhân kia đã dọn nhà đi mất!

Kém cỏi! Kém cỏi! Kém cỏi nữa rồi!

Kha Mi càng nghĩ lửa giận bốc càng cao. Năm ấy nàng mới mười sáu tuổi! Thời thanh xuân tươi đẹp đã bị tên kém cỏi kia....làm hỏng mất!

Hại nàng từ đó đến nay cũng không dám quen bạn trai, trong lòng vẫn luôn có một khúc mắc, sợ nhất là khi nam nhân khác hôn nàng cũng nghi ngờ miệng của nàng hôi a!

Ô ô.... Những năm tháng thanh xuân ảm đạm của nàng a.....

Chuyện kia cũng đã qua tám năm, lần này nhớ lại, nàng vẫn thật là còn rất tức giận

Kha Mi vén mái tóc đẹp nhánh tuyệt đẹp của nàng sang bên, thuận tay cầm lấy đồng hồ báo thức xem giờ — đáng chết! Đã tám giờ hai mươi rồi, đã muốn trễ giờ đi làm rồi!

Chết chắc rồi, hôm nay còn phải đi tiếp khách nữa....

Kha Mi vội vội vàng vàng muốn chạy vào phòng tắm để chuẩn bị sửa sang lại nhan sắc, nhưng lại không cẩn thận té từ trên giường xuống!

Đau quá a! Ô....

“Tiểu Mi, người không sao chứ?” Ngoài cửa truyền đến tiếng ân cần hỏi thăm của cô bạn cùng phòng Đinh Tiểu Ưu “Trong phòng người lại phát ra một tiếng {Bịch} rất lớn nha....”

“Không có việc gì.” Kha Mi cắn răng trả lời, trong lòng lại một lần nữa tự nói với mình:

Bạch Bằng Phi đúng là tên sát tinh!

“Thật không?” Ngoài cửa, Đinh Tiểu Ưu lo lắng hỏi thăm lần nữa.

“Không cần lo lắng, ta chẳng qua là té từ trên giường xuống mà thôi!” Kha Mi xoa xoa cái mông đang đau chết của mình, cảm thấy sáng nay thật không thuận lợi nha.

“Có thể đứng lên được không?” Ngoài cửa giọng nói đầy lo lắng lần nữa lại vang lên.

“Có thể mà, cảm ơn nha” Kha Mi cố gắng nói giọng sang sảng trả lời, để làm cho Đinh Tiểu Ưu yên tâm.

Nhưng thật ra thì— rất đau nha!

Ghê tởm!

Miễn cưỡng chịu đau đứng lên, Kha Mi nhấc từng bước một đi vào phòng tắm.

Mới chỉ có mơ thấy Bạch Bằng Phi mà nàng đã mê đắm như vậy, nếu lại làm cho nàng có cơ hội gặp lại đúng người hân bằng xương bằng thịt, nàng không phải càng xui xẻo hơn sao?

May mắn là nàng đời này cũng sẽ không gặp lại cái tên đó!

Có câu nói thật hay: Người nếu đến lúc mặt rồi, thì có quả bầu héo khô quắt cũng phải ăn qua ngày.

Kha Mi nhìn thấy người khách hàng trước mặt, trong lòng liền cảm thấy câu nói kia quá đúng đi a! (@đậu: chắc là đến lúc xui ời thì.... Ra đường mắc mưa cũng không có dù)

Đúng là nàng rất hy vọng bây giờ có thể xuất hiện một cái hố, để nàng trực tiếp chui xuống đó tự chôn mình thật sâu!

Khó trách tại sao buổi sáng nàng lại từ trên giường té xuống đất, khó trách nàng thiếu chút nữa trễ hẹn, khó trách sáng sớm thức dậy từ giấc mơ kia, thì ra, thì ra tất cả chỉ chứng minh một điều là

Nàng hôm nay thật sự rất đen đủi!

Khách hàng của nàng là mèo con, chó con hay heo con cũng được a, sao hết lần này đến lần khác, chết tử tế không chết, vị đại khách hàng của nàng lại chính là tên đời này nàng không nghĩ sẽ gặp lại—

Bạch Bằng Phi!

“Ôi chào, học muội” Bạch Bằng Phi nở một nụ cười hết sức sáng lạn mà chào hỏi.

Vừa nghe thấy tiếng chào của Bạch Bằng Phi, Kha Mi hận không thể đem mình đi huỷ dung (huỷ hoại dung mạo đó)

Tại sao?

Tại sao “Thiếu nữ lớn lên có đến mười tám lần thay đổi” vậy mà chuyện này chưa bao giờ xảy ra trên người nàng?

Tại sao Bạch Bằng Phi vẫn có thể nhận ra nàng được chứ?

Kha Mi nghiêng rằng tức giận, nhưng nghĩ tới trong lòng lại không ngừng nhắc nhở bản thân: Không thể tức giận, tuyệt đối không thể tức...Giận.....!!

Hiện tại là giờ làm việc, không thích hợp để “tính nợ tư”

Nàng đang mang danh là người làm việc công mà!

Một người nhân viên nghiệp vụ giỏi tuyệt đối không thể bị khách hàng ảnh hưởng được, một người nhân viên giỏi nghiệp vụ lại càng tuyệt đối không vì thù oán cá nhân mà quên đi mục đích làm ăn kiếm tiền, một người nhân viên giỏi nghiệp vụ cũng tuyệt đối sẽ “móc” cho hết tiền của khách hàng — đặc biệt khi khách hàng cũng chính là kẻ thù!

Đúng!

Đem túi tiền của Bạch Bằng Phi “luộc chín”, móc cạn, móc sạch sành sanh, mới là phương pháp tốt nhất để trả mối thù oán khí tám năm qua!

Vừa nghĩ đến đó, Kha Mi lại đột nhiên cười rất vui vẻ.

Ha ha ha ha..... Nàng quả nhiên là thiên tài! (@đậu: nghe câu này nhớ Hanamichi quá, tỷ tỷ sướng đi, ời chết ko kịp ngáp nhá!)

“Học trưởng, lâu quá không gặp a!” Kha Mi vừa khôi phục lại thần trí, lập tức hướng Bạch Bằng Phi nở ra nụ cười chuyên nghiệp.

“Nhờ phúc của học muội” Bạch Bằng Phi cười đáp.

Thành thật mà nói, mấy năm qua, hẳn không nghĩ sẽ gặp lại được Kha Mi, cũng không nghĩ rằng đã nhiều năm trôi qua mà Kha Mi vẫn còn nhận ra hẳn.

Ngay vào ngày tốt nghiệp cấp 3 đó, hần đột nhiên xuất hiện mà cường hôn nàng, vừa chớp mắt lại biến mất tầm không tiếng động nhiều năm như vậy, trong lòng hần kỳ thật cũng không xác định Kha Mi có còn để ý việc này không?

Hoặc là.... Nàng đã sớm quên chuyện này rồi?

Chính hần cũng không thể giải thích vì sao lúc đó hần lại xúc động như vậy mà hôn nàng, chẳng qua là khát vọng trong lòng đúng là rất nhiệt thiết, chính bản thân hần cũng không có cách nào giữ lấy lý trí của mình.

Rồi sau đó, hần mới hiểu được chính mình từ ngày đó đối với học muội của mình thật là đã động tâm rồi. Mà thật là đã động tâm từ rất lâu.....

Cho nên hần dựa lúc nàng không để ý mà chạy thoát.

Mười tám tuổi nói cho cùng vẫn còn quá trẻ, trẻ tuổi đến không có cách nào bình thản dùng cảm đối mặt với việc xấu hổ đó.

Bây giờ, hần hai mươi sáu tuổi, lần này gặp lại Kha Mi, cái khát vọng quen thuộc kia một lần nữa lại trỗi dậy trong lòng. Có lẽ bây giờ ngược lại là thời cơ tốt.

Làm hần thấy khác lạ, chính là, thời gian qua lâu như vậy, Kha Mi trừ việc ngày càng thêm thành thực tự tin ra, bộ dáng thông minh vẫn đúng như xưa khiến người khác không khỏi chú ý.

Tiểu nữ nhân kia vẫn là tức giận bưng bưng như vậy, dường như chỉ cần cùng ở một chỗ với nàng, dù trời có sụp xuống, cũng không phải là việc tồi tệ gì.

Đó cũng là nguyên nhân lúc đầu dù hần có phải phá trời dẽ đất cũng muốn biến Kha Mi tự nguyện trở thành tiểu người hầu cho hần.... thân hình Kha Mi chính là rất thu hút ánh nhìn, luôn làm lòng hần không ngừng phán đoán, không biết kế tiếp nàng sẽ có những phản ứng gì?

Cho nên năm đó, hần vẫn là không nhịn được dẫn theo Kha Mi đến nơi mà tất cả các học sinh trung học không nên đến nhất chẳng những vậy mà còn đi đến mấy lần, chính là muốn biết lá gan của mình lớn đến mức nào lại còn Kha Mi khờ khạo kia sẽ có phản ứng gì. Mà bây giờ, hần vẫn có xúc động như thế.

Kha Mi là một nữ nhân luôn khiến cho người khác không bao giờ cảm thấy nhàm chán

“Không dám, ta còn muốn dựa vào sự hỗ trợ của học trưởng mà!” Khéo léo chìa ra một bản hợp đồng! Trong lòng mặc dù là nghĩ đến chuyện xưa, Kha Mi vẫn duy trì nụ cười điềm tĩnh trên mặt, nét mặt không vô có mà lộ vẻ thật vừa lòng.

“Vậy em phải cấp cho anh điều kiện tốt đấy?” Bạch Bằng Phi đột nhiên đề cập đến một vấn đề không liên quan khiến Kha Mi sửng sốt không biết nên trả lời như thế nào.

“A a Học trưởng sao lại khách khí như vậy chứ?” Kha Mi vội vàng cười để dời đi lực chú ý của hần, cũng ám chỉ hần tốt nhất nên hiểu chuyện một chút, nhanh chóng cùng nàng ký xong cái hợp đồng siêu béo bở này.

Tiểu tử thúy, có việc công lại không làm cho nhanh gọn, lại đi cân lượng so đo, ngay cả đối với học muội của mình cũng dám mở miệng đòi ân tình.... Đáng khinh!

“Phải không?” nghe Kha Mi trả lời, Bạch Bằng Phi ý vị thâm sâu mà nhìn nàng, đôi mắt thâm thúy loé lên tia sáng khiến người khác khó lý giải, thấy vậy trong lòng Kha Mi lấy làm lạ.

Ngô.... Ánh mắt đó nhiều năm trước đã từng xuất hiện qua, nàng không hề dự cảm được điềm tốt nào....

“Dĩ nhiên rồi!” Mặc dù trong lòng lại cảm thấy quái dị, Kha Mi đối với nghiệp vụ cầu tiền tài vẫn là nở một nụ cười tình mà trả lời, thanh nhã uống một ngụm cà phê.

ừ, vẫn là uống cà phê nóng là ngon nhất!

“Chỉ mong như thế.” Bạch Bằng Phi nhún nhún vai, bề ngoài nhìn như không động tâm, môi lại lén lút nâng lên một nụ cười vui vẻ.

“Đúng rồi, học muội, anh quên không nói cho em biết, nút áo của em bị bung ra kìa.” Trên mặt hấn đúng là tràn đầy hài lòng khi nhìn thấy hết xuân sắc vô biên kia.

“Phốc —” Nghe thấy nút áo của mình bị bung ra, cà phê vừa đến miệng Kha Mi lập tức phun ra ngoài, hoàn hảo nhất là phun ngay lên bản hợp đồng trên bàn.

“A!” Kha Mi chân tay luống cuống vừa muốn lau sạch hết vết dơ trên hợp đồng, lại muốn đem tay đi cài lại nút áo.

Muốn cài lại nút áo, lại quên mất đầu tiên phải đặt tách cà phê xuống trước, kết quả là —làm đổ cả phê, cả bản hợp đồng đều bị phá hủy, phần cà phê còn lại dọc theo bàn ăn chảy xuống dây vào quần của nàng!

A — cái quần giá ba ngàn đồng của nàng a —

Bất quá..., chờ một chút, hôm nay nàng mặc áo không có nút a!

Càng điên hơn nữa chính là, lúc đó, Bạch Bằng Phi lại đột nhiên phun ra một câu “Anh, chỉ nói đùa thôi, nhưng em phản ứng cũng thật là lớn a.” (@đậu: ca đùa vui quá nhỉ! *nhìn khinh bỉ*)

Ghe tởm... Bạch Bằng Phi quả nhiên là tên sát tinh a!

Trong đầu Kha Mi chỉ còn kịp hiện lên những lời này, một giây sau lập tức nhảy dựng lên hô to, “Nóng quá!”, cà phê đúng là nóng a. (@đậu: tỷ chữa cháy a, cũng hay a!)

Cho dù mấy giọt cà phê thấm vào quần, nhưng cà phê còn nóng vẫn có thể làm phỏng người nha.

Thật là xui xẻo a!

***** (chuyển qua cảnh đi mua quần áo nha)

“Không! Ta không thích màu của chiếc quần này lắm. ”

Nhìn thấy bộ trang phục tinh tế mà cô nhân viên bán hàng mang đến, Kha Mi qua sang lắc đầu.

Nhân viên đang làm nghiệp vụ tối kị nhất chính là thấy quạ đen, hay mấy thứ màu đen, hừ mà bộ quần áo kia lại có màu xám tro lại thêm ít màu đen, vừa nhìn biết ngày là màu không may mà!

“Không được, cách phục vụ khách hàng của tiệm này thực rất kỳ quái” Kha Mi vẫn là không hài lòng.

Nàng chủ ọ nhìn khinh rẻ bộ quần áo đang bay bay trong gió, thoát nhìn có cảm giác bộ quần áo kia không giành cho người!

Nàng cũng không phải là quý mà, sao lại nàng dám mặc bộ quần áo quái dị đó chứ!

“Kha tiểu thư, hay là thử qua bộ y phục này đi?” Cô nhân viên lại đưa ra bộ quần áo khác.

Ân, còn đổi kiểu khác cho nàng, Kha Mi gật đầu, lập tức muốn quay sang phía cái tên giống yêu tinh kia mở miệng: “ Bao nhiêu tiền vậy?”

“Đừng lo lắng, bộ quần áo này không quá đắt” Cô nhân viên cho là Kha Mi lo lắng về chuyện giá cả, lập tức dịu dàng giải thích.

Không đợi cô nhân viên nói xong, Kha Mi lập tức vung bàn tay nhỏ bé lên, “Không mắc tôi không cần!” lại lần nữa khiêu khích mà nhìn thoáng qua phía cái gác có người đang ngồi xem báo – Bạch Bằng Phi kia.

Tên nam nhân tàn ác, không có việc gì lại nở ra một nụ cười châm biếm cùng gian xảo? Hại nàng còn phải gọi về công ty xin phép hủy hết tất cả những cuộc hẹn với khách hàng hôm nay, sau đó lại phải đến bệnh viện kiểm tra xem vết bỏng có nghiêm trọng hay không.

May mà nó không nặng, nếu không chắc còn có cảnh hay khác cho hấn xem!

Hấn phá hủy bộ chiến phục duy nhất của nàng, hôm nay nếu không hung hăng moi của hấn một khoản lớn, vậy thật có lỗi với bộ quần áo vừa “hi sinh” kia cùng với cái đùi đáng thương của nàng a!

Nàng hôm nay tuyệt đối phải nhân lúc mua lại quần áo, chọn cái siêu siêu....đắt tiền, để cho tên Bạch Bằng Phi kia phải trả tiền để “ruột chảy hết máu mà chết”!

“Tìm nhanh một bộ trang phục đắt tiền nhất tiệm này tới đây cho tôi chọn!” Kha Mi cố ý nói thật lớn tiếng khi yêu cầu cô nhân viên, muốn nhìn xem Bạch Bằng Phi nghe xong

có vẻnh râu trợn mắt hay không. (ý nói là điên tiếc cùng kinh ngạc)

Đáng tiếc là tên nam nhân kia vẫn bất động, lại chăm chú đọc báo.

Kha Mi nhìn thấy phản ứng của Bạch Bằng Phi, trong lòng lửa giận ngút càng cao.

Chờ cho nhân viên bán hàng đem bộ quần áo đắt nhất ra, Kha Mi ngay cả nhìn cũng không nhìn đến, liền trực tiếp hỏi cô gái bán hàng, “Đây là bộ trang phục đắt nhất tiệm này đúng không?”

Cô nhân viên lập tức hết lời quảng cáo cho bộ y phục màu tím than.

Kha Mi lập tức gạt đầu, “Tôi sẽ lấy bộ này!” Quay về sau chỉ chỉ về phía Bạch Bằng Phi “Nói tên kia trả tiền!” Nói xong, nàng lại vào phòng thay đồ để thay áo.

Mười phút sau, nhìn thấy ý tươi cười trong mắt Bạch Bằng Phi, Kha Mi sau khi thay xong quần áo đã bắt đầu hối hận vì bản thân đã quá xúc động rồi.

Bộ quần áo màu tím than trên người càng làm cho da thịt của nàng thêm trắng mịn, chất liệu vải mềm mại rất tự nhiên mà bó sát vào thân thể nàng, lại càng làm vẻ yếu điệu trên dáng người hoàn mỹ lộ rõ ra.

Cổ chữ V được thiết kế mở trước ngực làm cho vòng 1 của nàng như ẩn như hiện, không thể không làm người khác có ý đồ đen tối.

Thật sự không nên cho tên đó được “rửa mắt” như vậy a! Kha Mi vừa tiếc hận, trong lòng lại có chút thưởng thức niềm vui sướng hưng vinh của nữ nhân.

“Tiểu thư xinh đẹp, có vui lòng cùng tại hạ đi ăn tối không?” Bạch Bằng Phi không nghĩ tới rằng lúc Kha Mi được nữ tính hoá lại có thể mê người đến như vậy, tự động tiến lên trước lấy giọng thân sĩ hỏi thăm lại còn kèm theo một nụ cười mười phần vừa ý.

“Ách...” Thấy nụ cười của Bạch Bằng Phi, Kha Mi biết mình nếu đủ thông minh, đủ lý trí thì nên lập tức cự tuyệt hẳn. Nhưng hết lần này đến lần khác nàng lại chỉ nghe được chính mình nói một câu: “Rất vui lòng”

Hơn nữa tay nàng thậm chí còn không tự chủ mà vòng qua ôm lấy cánh tay của Bạch Bằng Phi—

A a a —- nàng nhất định là trúng tà a.....

2. Chương 2

Nơi Bạch Bằng Phi chọn đúng là hết sức cao cấp, là một nhà hàng Pháp chỉ tiếp khách đã hẹn trước.

Thành thật mà nói, Kha Mi thật sự không dám tin, tại sao bọn họ vừa mới đến, lại có thể ngồi vào vị trí rất đẹp bên cửa sổ?

Không phải tên Bạch Bằng Phi có ba đầu sáu tay chứ?

“Sao vậy?” Chú ý đến vẻ mặt xinh đẹp đang rất kinh ngạc của Kha Mi, Bạch Bằng Phi khó hiểu mà hỏi dò.

Tiểu nữ nhân kia như thế nào mà cả một chút kích động khi vào một nhà hàng cao cấp như thế này cũng không có? Những nữ nhân khác không phải đều hưng phấn đến mức quên cả chính mình sao, nhưng nàng lại im lặng dị thường, thậm chí còn có chút cảm giác hoảng sợ bất an.

Chẳng lẽ nàng ghét đến nhà hàng này sao?

Nghĩ đến đây, Bạch Bằng Phi bắt đầu lo lắng.

Vì bộ trang phục màu tím vương giả khiến Kha Mi đúng là mê người thoát tục khiến hấn khát vọng muốn chiều chuộng nàng, nhưng hấn cũng phát hiện, bây giờ, Kha Mi đối với hấn là đang đánh giá, tựa như đây là giờ phút xui xẻo nhất của nàng.

Biết nàng chán ghét hấn, điểm ấy làm cho hấn hết sức không thoải mái.

Hấn cố ý muốn bù lại phần khuyết điểm này—

“Nhìn nhà hàng này rất sang trọng nha.” Kha Mi trầm mặc một hồi, cuối cùng mới tìm về thanh âm của bản thân.

“Bữa này là anh mời khách, đừng lo lắng.” Bạch Bằng Phi thoải mái cười.

“Dĩ nhiên là anh mời khách rồi” Nghe được Bạch Bằng Phi muốn mời, nàng không kinh ngạc cũng không vui mừng, vẫn giữ vẻ điềm nhiên.

Đương nhiên phải giữ bộ dáng, chẳng qua là nàng chỉ trợn to đôi mắt trong suốt hỏi: “Chẳng qua em không hiểu một chuyện, nhà hàng này không phải chỉ tiếp khách đã đặt trước sao?”

“Đúng, nhà hàng này chỉ tiếp khách có đặt trước thôi.” hấn đơn giản mà trả lời.

“Vậy tại sao chúng ta đến trễ như vậy, lại có thể ngồi vào vị trí tốt?” Kha Mi thật sự nghĩ không ra.

“Bởi vì anh quen với quản lý của nhà hàng này.” Vẫn là một câu trả lời ngắn gọn như cũ.

Nhưng thật ra, nhà hàng này là do hấn đầu tư, bất quá hấn cũng không muốn nói với Kha Mi chuyện này.

“Đi cửa sau sao, nhờ quan hệ à, anh đúng là rất xảo trá!” Kha Mi ngây thơ nói.

Bạch Bằng Phi chỉ cười nhạt, không phủ nhận cũng không thừa nhận.

Trong nháy mắt, không khí giữa hai người lại trở lại như tám năm trước, hai người nhìn nhau cười một tiếng.

Kha Mi vừa nghĩ đến cái gì đó, thái độ liền lập tức trở nên cảnh giác cao độ. “Nhanh gọi món một chút chứ!” Nàng vội vàng cúi đầu xem thực đơn.

Hô... Nguy hiểm thật! Nàng thiếu chút nữa liền cho là thời gian tám năm trước đã trở lại.

Bất quá việc này là không thể nào.

Nàng cũng sẽ không lần nữa giống như cô bé ngốc hô hô, lại ngây thơ không biết sợ gì cả, hơn nữa sáng nay bị Bạch Bằng Phi “chỉnh” qua như vậy

Về sau, nàng thật không dễ dàng tự mình “vùng lên” như bây giờ.

Đây là một nhà hàng sang trọng, trên người nàng mặc chính là một bộ trang phục cao cấp, nhưng nàng một chút cũng không nghĩ ở trước mặt mọi người xuất hiện như thế này.

Chẳng qua là.....

Nhà hàng sang trọng này tại sao lại không có thực đơn bằng tiếng Trung chứ?

Nàng xem thật chả hiểu tiếng Pháp mà!

Cho nên Kha Mi ngẩng đầu, mặt đáng thương nhìn Bạch Bằng Phi.

Mục tiêu bị nhìn kỹ rốt cục cũng từ phong thái tinh tế ngọc thụ lâm phong đang xem thực đơn mà ngẩng đầu lên, nhìn về hướng cầu xin giúp đỡ của Kha Mi.

“Làm sao vậy?”

“Em xem không biết tiếng Pháp!” Kha Mi khó xử nói.

“Tiếng Pháp?” Bạch Bằng Phi nhìn thực đơn một chút, mới chú ý tới người phục vụ hình như không đưa thực đơn tiếng Trung.

“Đại khái là anh bình thường đều xem thực đơn tiếng Pháp, cho nên bọn họ quên không đưa thêm thực đơn tiếng Trung. Anh sẽ kêu bọn họ cầm đến đây.”

Kha Mi gật đầu, “triển khai” ngay một nụ cười cảm kích, nhưng lập tức vội vội vàng vàng nói: “Em biết đây là tiếng Pháp, nhưng em không phải là không biết tiếng Anh nha!

Ý trong lời vừa nói, có cường điệu bản thân mình không phải hoàn toàn không biết chút ngoại ngữ.

Bạch Bằng Phi cái gì cũng chưa nói, chỉ cười một cái.

Nàng vẫn hiểu thắng như vậy

Sau khi đổi lại thực đơn, Kha Mi lại đột nhiên há miệng cười hớn.

Mấy phút sau, nàng lần nữa lại nâng lên đôi mắt mờ mờ, đáng thương hề hề nhìn người vẫn đang chuyên tâm nghiên cứu thực đơn- Bạch Bằng Phi.

Mục tiêu bị nhìn chăm chăm lại từ phong thái tinh tế ngọc thụ lâm phong chỗ thực đơn ngẩng đầu lên, hưởng ứng lời cầu cứu của Kha Mi

“Lại làm sao vậy?”

“Đây là ngôn ngữ của thời đại nào vậy? Em đọc chả hiểu thực đơn đang viết cái gì!” Kha Mi rất bị thấm nhìn Bạch Bằng Phi, trong lòng khó hiểu nghĩ tới: Cái gì là {Phở Thúi hương tiên kể khương vị nhũ cấp}? (@đậu: vừa có chim bồ câu nấu với Atisô và gừng, ta chít đây chả bit edit làm sao nữa!!!!) Cái gì vừa khoai tây nướng nóng lên với đại hoàng ma dương cùng với thịt lưng mềm của nai con hầm với cam thảo? Còn có cái gì tên là bánh kem hạnh nhân tuyết dẫn bạch dẫn cao tá khai tâm quả bính kiên? (món bánh kem gì đó mà gồm: hạnh nhân, kem tuyết, và giàu protein.... ặc ặc....)

Quá phức tạp a!

Thì ra là muốn ăn uống ở một nhà hàng cao cấp, thật đúng là phải cần thông hiểu cả kim cổ đông tây sao!

“Vậy hãy nhờ người phục vụ giúp em đề cử món ngon của hôm được không?” Bạch Bằng Phi ân cần khuyên.

Kha Mi lập tức gật đầu đồng ý.

Cuối cùng, sau mười phút đồng hồ, việc chọn món như cực hình này kết thúc!

Kế tiếp chính là khoảng thời gian cho các món ăn tinh tế đẹp mắt lại thượng hạng.

“Ăn rất ngon a!” Kha Mi thật sự hoàn toàn bất chấp ưu nhả hay là khí chất gì đó, mỗi một ngụm món ăn vừa vào miệng,

Nàng liền thấp giọng than thở không thôi.

Những món này tuy tên gọi thật quá phức tạp nhưng mà ăn vào thật đúng là quá ngon! Cũng đáng giá để làm nàng lúc đầu vật vã hồ đồ khi chọn món.....

“Thích là tốt rồi.” nhìn thái độ không phải giữ ý hay giả tạo của Kha Mi, Bạch Bằng Phi sủng nịch cười thưởng thức nụ cười ngọt ngào của nàng.

Nụ cười.

“Đúng rồi, sao anh biết tiếng Pháp vậy?” Kha Mi thuận tay cầm ly rượu đỏ bên cạnh bên, tâm tình vui vẻ uống hết một mạch.

Rất ngon!

“Anh ở Pháp gần một năm.” Bạch Bằng Phi vẫn là trả lời một cách không thể đơn giản hơn.

“Àh” Kha Mi lúc thì “tiến công” thức ăn ngon lúc thì uống rượu ừng ực, mới ăn xong món chính, đảo mắt qua lại nhìn thấy một chai rượu đỏ

Hai người tiếp tục nói đông nói tây một hồi, đem cả cuộc sống trong tám năm lẫn tình hình hiện nay chia sẻ cho nhau, men rượu làm cho tinh thần của Kha Mi rất là phấn khích.

“Oa, thật sự siêu ngon ác!” Kha Mi càng ăn càng vui vẻ, đến lúc bọn họ ăn xong thì hai người đã uống hết hai chai rượu đỏ.

“Em thích là tốt rồi.” Bạch Bằng Phi cũng bị Kha Mi lây, nhin không được nói thêm vài câu, “Đầu bếp ở đây được đặt biệt mời từ nhà hàng ba sao Michelin về đây.”

“Michelin?” Kha Mi đã ngà ngà say, nghe không hiểu, bối rối hỏi, với đầu bếp bình thường có quan hệ phải không?”

“Không phải, Michelin là nhà hàng Pháp có quyền giám định ẩm thực.” Bạch Bằng Phi kiên nhẫn hướng Kha Mi giải thích.

Vừa nghe Bạch Bằng Phi giải thích rõ Kha Mi vừa uống thêm mấy ly rượu đỏ, dần dần cảm giác được đầu mình càng ngày càng nặng.

“Nên về thôi.” Thấy mí mắt của tiểu nữ nhân càng ngày càng nặng, Bạch Bằng Phi uống nốt ly rượu đỏ tới cuối cùng vừa nhắc nhở Kha Mi một chút.

“Được” Kha Mi ngoài miệng lên tiếng, nhưng động tác vẫn chậm chạp chưa rời đi, ngược lại cả người cơ hồ như muốn dán chặt ở trên bàn.

Chú ý tới sự khác thường của Kha Mi, Bạch Bằng Phi khẩn trương hỏi, “Làm sao vậy?”

Nàng không phải là uống rượu say quá không đi được luôn chứ?

“Ngô..... Đầu em choáng váng quá! Mi mắt nặng quá..... không mở lên được.....” ánh mắt Kha Mi nửa nhắm nửa mở nhìn Bạch Bằng Phi, vừa mềm nhũn vừa nói. Vừa nói xong, nàng liền ngã trên bàn lăn ra ngủ thiếp đi

“Anh chính là Bạch Bằng Phi có phải không?”

Một nụ cười sáng lạn đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Bạch Bằng Phi, một cô bé tràn đầy sức sống nghiêng đầu hỏi.

Đáng tiếc mùa hè năm nay đặc biệt nóng bức, tên vị thành niên Bạch Bằng Phi, vì oi bức trước mắt mà tâm tình trở nên phi thường không tốt. (@đậu: Ý nói ca vô cùng quạu đó.)

Không thèm đếm xỉa đến khuôn mặt đang tươi cười kia, hắn xoay đầu, sau đó thì ngẩn người.

Phiền chết!

Mẹ thật nhảm chán, thậm chí còn muốn gọi ba anh em bọn họ tùy tiện liền cùng một cô gái lai lịch không rõ ràng xem mắt!

Làm cái gì a?

Hắn không thể không trốn!

“Anh chính là Bạch Bằng Phi phải không?” Cô bé vẫn không buông tha nhìn thấy đầu của hắn chuyển hướng, cô bé cũng chuyển theo, nụ cười trên mặt rạng rỡ như trước.

Không nhìn đến khuôn mặt tươi cười kia, hắn lại quay sang, tiếp tục mưu tính kế hoạch đào vong. (@đậu: bỏ của chạy lấy người sao ca?)

Đừng tưởng rằng hắn nhỏ tuổi nhất, thì phải sống theo sự sắp đặt của cha mẹ sao, lúc cần thiết hắn cũng có thể cực đoan chống lại nha.

Đoạn !

Xem mặt sao?

Buồn cười chết người a, hắn cũng không phải là ế đến nơi a!

Thật là oo#215;#215;..... (@đậu: mama cho lấy vợ sướng thế ca còn chê gì!hứ!)

Vẫn chìm đắm trong chính những suy nghĩ của mình, bên tai Bạch Bằng Phi, đột nhiên truyền đến một thanh âm lớn hết cỡ hồi...

“Anh có phải chính là Bạch Bằng Phi không?”

“Ê!” Bạch Bằng Phi nhất thời bị dọa cho hoảng sợ.

Hắn quay đầu nhìn về phía nơi phát ra thanh âm dọa chết hắn kia, chỉ thấy cô bé kia như cũ vẫn tươi cười đang đứng ở bên cạnh hắn.

Lần này Bạch Bằng Phi cuối cùng đã tận mắt nhìn thấy nàng. (@đậu: first meet! He he!)

Nàng không phải tuyệt thế mỹ nữ (đẹp lộng lẫy), cũng không phải ngọc nữ thanh thuần (vừa đẹp vừa tinh khiết), lại càng không phải là tài nữ (tài năng trí tuệ), còn chưa nói đến vẻ đẹp trung tính, chỉ là đột ngột toát ra ít nữ tính của một cô gái mà thôi.

Hắn quyết định không đáng để ý tới.

“Anh chính là Bạch Bằng Phi phải không?” Cô bé cũng không vì thái độ lãnh đạm của Bạch Bằng Phi mà chịu buồn, lần nữa mở miệng hỏi

“Uhm.” Mặc dù bị dọa đến hết hồn, nhưng Bạch Bằng Phi vẫn cố gắng duy trì trấn tĩnh. Vì nói như thế nào hắn cũng là bạch mã hoàng tử học đường, tốt xấu gì cũng đang ở trường, không được tỏ vẻ quá ngạc nhiên.

Hình tượng là rất trọng yếu, hình tượng rất trọng yếu..... (@đậu: mắc cười quá! Ha ha ha!!!)

Sau đó, Bạch Bằng Phi tiếp tục tỏ ra lạnh nhạt chuyển hướng nhìn, lại ngẩn người suy nghĩ!

Thấy Bạch Bằng Phi vẫn không thèm để ý tới nàng, cô bé cũng không khách khí, giơ ngón tay nhỏ nhỏ lên trực tiếp hướng đầu vai Bạch Bằng Phi ấn xuống.

“Nhìn em nè! Mắt anh có vấn đề sao?”

Nhìn cái đầu nhỏ nhỏ của nàng, không nghĩ tới khí lực cũng không tồi, Bạch Bằng Phi bị đâm đau điếng tức giận nói:

“Rất đau nha!” Đồ nữ nhân thô lỗ bạo lực!(@ đậu: ha ha ha, ca không dám chửi ra ngoài vì sợ mất hình tượng!)

Bạch Bằng Phi lạnh lùng nhìn cô bực lự trước mắt này, thầm nghĩ chính mình xác định mọi người đã rời khỏi sau khi tan học mới một mình ngồi đây suy nghĩ, mà cũng đâu có hẹn ai? Cô bé lập tức tức giận này từ đâu ra đây?

“Ai kêu anh không trả lời em, em đã hỏi anh ba lần rồi!” Cô bé lập tức bày ra bộ dáng mình thực có lí, một chút thô lỗ cũng không cảm thấy.

“Nhàm chán.” Bạch Bằng Phi không muốn lãng phí thời gian của chính mình, lại muốn quay đầu tiếp tục ngẩn người suy nghĩ.

Đáng tiếc lần này cô bé không chịu để cho hắn thực hiện điều hắn mong muốn, bất thành linh phun ra một nhận xét, “Em phát hiện anh có khó khăn trong khả năng sử dụng ngôn ngữ, có phải khi còn bé anh từng bị thương qua phải không? Lúc mới sinh? hay tai nạn xe cộ?” (@đậu: ha ha ha, bị té giếng sao ca!!!)

“Cô nói cái gì vậy?” Bạch Bằng Phi nghe vậy, phản ứng phi thường kịch liệt mà nhìn chằm chằm cô bé. Hắn là học sinh ưu tú tài năng của trường thì sao đầu óc có vấn đề được chứ?

Sau khi xác định rằng Bạch Bằng Phi đã hoàn toàn tập trung sự chú ý ở trên người nàng, cô bé đột nhiên nở một nụ cười ngọt ngào xinh xắn, bàn tay nhỏ bé trắng nõn chìa ra trước, “Xin chào, em tên là Kha Mi.”

Trong nháy mắt, Bạch Bằng Phi hiểu được cảm giác thế nào là ánh sáng rực rỡ chói mắt trước mặt.

Mùa hè năm đó, ve sầu cũng được phá lệ đặc biệt ầm ập.

Mùa hè năm đó, Bạch Bằng Phi mới vừa tròn mười bảy tuổi, Kha Mi mười lăm.....

Ngô..... Khát nước quá.....

Kha Mi cảm giác được cổ họng giống như có cái gì đang thiêu đốt, đau đến nằng ngủ cũng không ngủ lại được.

“Khát nước.....” vừa rời giường, nằng vừa thì thào tự nói.

Trong phòng tối như mực, nằng muốn bật đèn, nhưng lại không sờ tới chiếc đèn ngủ nhỏ bên giường.

Kỳ lạ, rõ ràng bên giường mình có một cái đèn bàn nhỏ, tại sao lại không thấy?

Bất quá yết hầu của nằng thật sự quá rát, chỉ muốn nhanh ra khỏi giường.

Nằng vừa mới trèo xuống giường tính đi vào nhà bếp tìm nước uống, nhưng lại đụng phải đồ vật gì đó. “Đau quá!”

Sao chỗ này của phòng lại có đèn.

“Lại sao vậy?” tiếp theo truyền đến, chính là giọng khàn khàn trầm thấp còn đang ngái ngủ của một.... tên nam nhân.

“Đụng phải.....” Kha Mi theo bản năng trả lời, ngồi chồm hổ xuống đất xoa xoa đầu gối, ngay lập tức lại kêu to, “Không đúng

Phòng mình sao lại có đàn ông? Chờ một chút! Đây không phải phòng của mình!” một động tác phản xạ, nằng đứng lên, sau đó lại ngay lập tức đụng một lần nữa. “Đau quá!”

Bạch Bằng Phi vội vàng đi qua xem nằng. “Em không sao chứ?”

Khi Kha Mi vừa thấy kia đúng là Bạch Bằng Phi, đầu óc càng hỗn loạn.

“Đầu em bây giờ thật quá hỗn loạn..... Em thật là khát nước lắm, đầu gối bị đụng rất đau, nhưng mà quan trọng là chỗ này không phải nhà em, đây là nơi nào vậy? Còn nữa, tại sao anh cũng biết chỗ này?” Kha Mi đầu liên tiếp hỏi một chuỗi các câu hỏi.

Thật khó có ai như nằng, vừa bị đụng vào đầu gối vừa khát nước còn có thể đặt ra nhiều nghi vấn như vậy? Bạch Bằng Phi buồn cười nhìn Kha Mi, giống như là đối lập với sự cấp bách của Kha Mi, hần cố tình nói chậm rãi: “Từ từ đã, để anh trước hết đỡ em ngồi xuống.”

Kha Mi trợn mắt nhìn hần một chút, biết hần là cố ý cười nhạo sự hoảng loạn của nằng.

Chẳng qua là bây giờ đầu gối nằng rất đau, trước phải nhẫn nuốt vào cục tức này, sau đó phải ngồi vững trên sàn nhà để đỡ đau rồi mới tìm nước uống, như vậy cũng không mất mát gì.

“Cám ơn.” Kha Mi cắn răng nói cám ơn.

Sau khi đỡ Kha Mi ngồi đằng hoàng, Bạch Bằng Phi đi rót nước cho nằng uống.

nhận lấy ly nước, Kha Mi một hơi liền uống sạch. “Hô..... đỡ hơn nhiều!”

“Thoải mái chứ? muốn uống thêm một ly nữa không?” vừa nhìn bộ dáng Kha Mi khát đến như vậy, Bạch Bằng Phi lúc nhận lại ly nước trống không, ân cần hỏi thăm.

“Được.”

Không lâu sau, Bạch Bằng Phi lại trót đầy một ly nước, đưa cho Kha Mi.

Kha Mi vừa cầm lấy ly nước, liền hỏi Bạch Bằng Phi mấy vấn đề: “ Đây là chỗ nào ?”

“Nhà anh.”

“A anh là tên mặt người dạ thú! Anh thành thật nói coi, anh có làm gì tôi hay không?” Kha Mi vừa nghe, lập tức kinh hãi nghe như sét đánh bên tai.

Trời ạ! Nàng hôm nay ăn mặc xinh đẹp như vậy, lại vừa mới cùng tên xú nam nhân này nằm trên cùng một cái giường, nàng.....

Nàng trinh tiết khó giữ được a!

Nghe thấy Kha Mi nói hần như vậy, Bạch Bằng Phi liền tức giận phản ứng, “Cô xem lại quần áo trên người em trước đi, có mất đi mẩu nào không?”

Hần thật muốn bị nữ nhân kia chọc tức chết!

Từ tám năm trước đến bây giờ, nàng vẫn như vậy có thể dễ dàng làm nổi giận, khiến hần từ trước đến giờ duy trì “mặt nạ thanh lịch” liền dễ dàng sụp đổ trước nàng...

“Đúng là không có, nhưng em làm sao biết có phải anh do thời gian cấp bách mà chưa kịp “lột” quần áo em để bắt đầu xâm phạm em?”

Kha Mi nói được mà mặt không đỏ khí không suyễn.

“Cô ” Bạch Bằng Phi nhất thời cứng họng.

Hần đúng là đã bị nhỏ Kha Mi này dễ dàng chọc cho tức chết!

Thật dám đem hần coi là cầm thú không bằng sao?!

Uổng công hần vẫn còn đối xử với nàng tốt như vậy....

“Em nói đều là sự thật a!” Kha Mi một chút cũng không cảm giác được chính mình đã nói sai điểm nào.

“Vậy bây giờ quần áo trên người cô có thiếu đi mẩu nào không? Nữ nhân này vừa không có não lại thô lỗ! Bạch Bằng Phi có chút bất lực hỏi ngược lại.

Một phút đồng hồ sau, Kha Mi mới thận trọng nói: “chưa có.”

Bạch Bằng Phi ném cho nàng một cái nhìn đắc thắng : “Cô tự mình xem đi”

“Vậy tại sao em lại đang ở nhà anh?” vừa yên tĩnh không tới một phút, Kha Mi lại mở miệng hỏi.

“Bởi vì cô uống rượu say, đang ở nhà hàng thì ngủ thiếp đi.” Bạch Bằng Phi rất ngắn gọn đơn giản kể lại sự việc, cũng không muốn nói cho nàng biết, lúc ấy diện mạo khó coi như thế nào.

Nàng bất thành linh gục xuống bàn ngủ, làm cho tất cả khách khứa ở đó dọa đến sợ phát khiếp, mọi người thiếu chút nữa tưởng là có người trúng độc khi ăn thức ăn....

Bếp trưởng thậm chí còn khẩn trương từ nhà bếp lao ra xem có chuyện gì xảy ra, dùng tiếng Pháp bồi rối hỏi đồng hỏi tây một hồi.

Hiện trường hỗn loạn đủ thứ tiếng Anh, tiếng Pháp bay đầy trời, khiến bầu không khí càng thêm khẩn trương hỗn loạn.

May mà Kha Mi có chút hơi cử động nói mấy tiếng, nếu không thật là có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch. (@đậu: dân chúng tưởng tỷ bị ám sát đó, haizzz xí hổ quá đi tỷ àh!)

Hần cùng với quản lí đầu tiên là phải trấn an tất cả các vị khách khác, còn phải trấn an lòng tự tôn bị tổn thương của bếp trưởng, cuối cùng còn phải ôm đứa con gái trên người mặc một bộ âu phục vương giả – Kha Mi rời khỏi nhà hàng

(@đậu: cái này giống ôm xác đi thủ tiêu quá! hắc hắc! thật chết cười!)

Trọng yếu nhất chính là tiểu nữ nhân này không hề nhẹ chút nào!

Nghĩ tới đây, Bạch Bằng Phi ở trong lòng trộm thở dài.

Hần vẫn là không nói ra vẫn tốt hơn.....

“Thật vậy sao?” Kha Mi kinh hãi thất sắc hét như quỷ rống, “Làm sao có thể? Em làm sao có thể làm ra việc mất mặt như vậy?”

(@đậu: phản ứng gì của tỷ còn làm đậu mất mặt hơn!! **!)

Đang ở nhà hàng cao cấp ăn xong lại lăn ra ngủ? Thật là mất mặt mà chẳng may bị bà mà nghe được chắc bị ném ra khỏi nhà quá!

Kha Mi bất lực nhìn về phía Bạch Bằng Phi, hy vọng thấy nam nhân ở trước mắt đối với nàng lắc đầu, nhẹ giọng nói với nàng ta chẳng qua chỉ nói đùa với người thôi, vậy mà cũng tin.

Nhưng..... Bạch Bằng Phi chỉ là im lặng.

Im lặng không phải đồng nghĩa với xác nhận nó đúng sao?

Kha Mi kinh hãi thất sắc.

“Em thật sự..... đang ở nhà hàng mà ngủ thiếp đi thật sao?” Kha Mi vừa nói vừa khẽ run, vẫn là không dám tin tưởng chính mình thật sự làm ra việc như vậy!

Bạch Bằng Phi gật đầu.

Kha Mi vừa thấy sự xác nhận kia, xấu hổ đến mức chỉ muốn đào cái lỗ rồi đem mình chôn xuống đó.

“Làm sao bây giờ? Em như vậy rất mất thể diện da.....”

Bạch Bằng Phi rất muốn nói cái gì đó để an ủi, bất quá hắn thật sự nói không được thành lời.

Bởi vì việc kia thật sự vô cùng mất mặt.

Hơn nữa, hắn còn là một trong những nhà đầu tư của nhà hàng.

Hơn nữa, hắn tốt xấu gì cũng là nam tử độc thân được nhiều nữ nhân mở ước (con rùa vàng a, kim quy tế a) cùng kĩ năng xã giao lịch lãm quyến rũ, cư nhiên lại có thể làm ột nữ nhân cùng hắn dùng bữa tối xong lại lăn ra ngủ tại chỗ, vậy không khác gì một loại đả kích đối với thanh danh của hắn a!

Nói như thế nào, hắn cũng coi như là người bị hại.

Cho nên, hắn lựa chọn tiếp tục im lặng mà chống đỡ.....

3. Chương 3

Hết thấy đều vẫn bắt đầu từ cái kia.

Kha Mi nhớ rõ chính mình nhất thời vì quá xấu hổ, lẫn tức giận, đã leo lên trên người Bạch Bằng Phi

“Đáng ghét! Đều là do anh làm hại!” Nàng giận dữ dứ dứ về phía Bạch Bằng Phi kể tội, “Anh không nên làm cho em uống say như vậy. Uống lắm, ăn nhiều như heo!”

Bạch Bằng Phi, ngược lại, hỏi nàng một câu, “Cũng không phải do anh làm cho em ngủ nha!”

Kha Mi càng thêm tức giận, không để ý đầu gối của mình vẫn còn đang đau, lại lao đến muốn cắn bả vai Bạch Bằng Phi một cái.

Thói quen tám năm trước mỗi lần chỉ cần nàng tức giận, sẽ nắm cánh tay Bạch Bằng Phi mà vịn vẹo, quấy rối.

Trước kia, hắn luôn mặc cho nàng tác oai tác quái.

Lần này, hắn lại chạm vào nàng trước, nắm lấy hai bả vai, bắt ngờ, hung hăng tiến tới môi nàng.

Tiếp theo.

Hắn khiêu khích hé mở đôi môi đỏ mọng của nàng, thăm dò từng chút một đóa anh đào ngọt ngào, hơi thở thuần nam tính làm cả người nàng không ngừng run khe khẽ.

Rét run, lý trí nhất thời đánh mất.

Kia vừa hôn, hai người hình dáng mập mờ kích tình trong nháy mắt bỗng chốc bùng cháy.....

Bạch Bằng Phi bàn tay to trực tiếp thăm dò, chui vào trong áo ngực của nàng, nắm lấy đôi gò bồng đảo mềm mại, không ngừng xoa bóp nụ hoa sắc phấn hồng mẩn cảm.

“Ừ...” Do đụng chạm của hắn, hai nụ hoa của nàng lập tức trở nên cứng rắn, vươn ra mong đợi.

Hắn vén áo của Kha Mi lên, dùng miệng giữ chặt một bên nụ hoa, đầu lưỡi linh động không ngừng trên chọc địa phương mẩn cảm nhất, làm cho giai nhân phải bật lên tiếng rên rỉ rồi lại ung dung lần mềm mại cắn nuốt, mới cảm thấy vui sướng hài lòng.

“Em.....” Kha Mi thấy hình dáng Bạch Bằng Phi chuẩn bị thoát quần áo trên người mình đi, vội vàng mở miệng ngăn cản.

“Không thích sao?” Khẽ liếm vành tai nhu nộn, dự tính hoàn toàn bởi vì thân thể phía dưới lớp quần áo của tiểu nữ nhân mà hưng trí bừng bừng, Bạch Bằng Phi nhẹ giọng lại mập mờ hỏi.

“Không phải.....” Kích tình nóng bỏng, cho dù thật sự là nàng chưa có kinh nghiệm nhưng vẫn có thể phối hợp ăn ý.

Da thịt nam tính mạnh mẽ, đang rõ ràng dán chặt phía trước thân hình nàng không một khe hở, Kha Mi khát vọng dần len lỏi, tò mò muốn vuốt ve thân thể hắn.

“Em cũng muốn giúp anh cởi quần áo.” Với cảm giác xúc động xen chút ngượng ngùng, Kha Mi tự động đưa tay mở ra nút thắt cà vạt của hắn.

“Ôn nhu chút, nhưng đừng dùng răng giúp anh cởi là được!” Khóe miệng cười khẽ nhếch lên tà mị, Bạch Bằng Phi nghe thấy được hương thơm giai nhân phảng phất, động lòng phía dưới.

Không lâu lắm, quần áo hai người đã hoàn toàn bị vứt bỏ.

Hắn kéo thân thể xinh đẹp lại gần, bộc lộ tính sở hữu mạnh mẽ, chậm rãi để cho da thịt chính mình như sáp dính chặt với da thịt nàng, ngón tay hắn theo hướng đồn tuyến nguyệt khuyết tự nhiên, đi tới giải đất tam giác thần bí của nàng.

Kha Mi bởi vì khẩn trương mà run rẩy, theo những vuốt ve của nam nhân mà hư nhược vô lực.

Nàng không khỏi ở trong lòng ngực rộng rãi của Bạch Bằng Phi cảm giác mình giống như một tiểu hài đồng bất lực, chỉ có thể dựa thật chắc vào lòng ngực hắn, van xin an ổn.

“Đến đây, mở bắp đùi ra một chút nào.” Cảm nhận được nàng bất an, Bạch Bằng Phi vừa chỉ đạo, ngón tay vừa chạm qua bắp đùi nàng, thuận thế lướt vào hoa tâm ướt át.

“Ừ.....” Kích thích kì lạ làm Kha Mi không tự giác bật tiếng rên rỉ, ý thức đều bị đẩy đến nơi hoàn toàn mơ hồ cho đến khi kích tình mãnh liệt tan biến.

Lấy tay mở ra hai chân tiểu nữ nhân, Bạch Bằng Phi mang theo ngón tay ma quái bắt đầu ở khe hẹp mạnh mẽ chuyển động làm cho nàng liên tiếp thở gấp cùng ngậm nga.

Lắng nghe âm thanh thánh thót của nàng, “tiểu lão đệ” phía dưới của hắn cũng bắt đầu ngọ nguậy biểu tình.

Không nghĩ tới Kha Mi có thể khiến hắn dục vọng kịch liệt đến vậy ...

Bạch Bằng Phi đang đối với phản ứng của chính mình có chút kinh ngạc, lại vẫn tiếp tục cắn nuốt hạt anh đào nhỏ trước ngực nàng, lấy đầu lưỡi trên chọc, cùng lúc phối hợp với đầu ngón tay chuyển động, làm cho thân thể giai nhân dâng lên trạng thái phấn khích không ngừng.

“A.....” Thân thể Kha Mi bởi vì dục vọng sâu sắc mà bắt đầu nhiễm sắc hồng.

Nàng bắt đầu ngọ nguậy, không biết là muốn thoát khỏi nhiệt độ trong cơ thể, hay đang dẫn dụ nam nhân bên cạnh.

“Trời ạ.....” Dục tình bỗng chốc hướng tới một vùng đất xa lạ cuồng dã, Kha Mi nhìn không được thấp giọng than nhẹ.

“Muốn không? Chính mình mở đùi rộng ra một chút...” Bạch Bằng Phi nhất định không để cho Kha Mi thỏa mãn, tay ở trong cơ thể Kha Mi lại càng càn rỡ làm càn muốn chơi đùa một lúc.

Kha Mi chậm rãi hé ra một chút.

“Như vậy còn chưa đủ!” Tay của hắn tiếp tục ở trong cơ thể nàng đùa bỡn, chính là không muốn dục vọng của nàng được thỏa mãn.

“Ừm.....” Nàng mở ra hoàn toàn cặp đùi thon dài, bắt lực hướng nam nhân, hy vọng nam nhân có thể nói cho nàng nên làm như thế nào mới không phải khó xử như thế.

Thật..... thật quá mất mặt.....

Nhìn khung cảnh kiều diễm trước mắt, Bạch Bằng Phi mỉm cười tà ác, ngón tay nhanh chóng thoát khỏi yếu huyết, ở trên người giai nhân, chưa xin phép, thân thể to lớn của hắn liền tiếp quản địa phương ướt át nhất, không ngừng cọ xát với khu cấm địa của nàng.

“Anh đang làm cái gì vậy.....” Nàng bất an hỏi.

“Chẳng lẽ em không thích anh làm như vậy sao?” Hắn thấp giọng ở bên tai nàng thoát ra hơi thở nam tính mị hoặc, giữ chặt thân thể đầy nhục dục của nàng mà tay vẫn không ngừng nghỉ, tại hạch cảm của nàng liên tiếp ma sát.

“A.....” Nàng hoa tâm bị trêu chọc đến mức tê dại, âm thanh ngâm nga không ngừng.

“Rất tốt, lát nữa sẽ tiếp tục.” Nam nhân cổ vũ nàng tiếp tục rên rỉ van xin, thân thể cao lớn áp chế thân thể nàng, một lần lại một lần cuồng dã muốn đùa nghịch.

Thừa dịp nàng chưa kịp chuẩn bị, dục vọng của hắn từng chút tiến vào trong cơ thể nàng, chuẩn bị phóng túng rong ruổi.

Đột nhiên, chướng ngại vật chặn hắn lại.

“Đau!” Kha Mi sợ hãi kêu lên một tiếng.

“Em là xử nữ?” Bạch Bằng Phi thoáng sửng sốt.

“Còn là xử nữ thì phạm pháp sao?” Nghe được nam nhân vừa la lớn như vậy, nàng vốn là tiểu nữ nhân e thẹn cũng phải tức giận vùng lên.

Kha Mi dùng sức nâng người thêm gần sát hắn, mạnh mẽ bắt chước động tác của hắn, cố gắng quên đi thân thể đau đớn, ra sức chuyển động hông mình.

Trên TV đều nói cảm giác nam nữ hoan ái rất bay bổng, đau một chút về sau sẽ không sao!

Nàng chuyển động non nớt nhưng lại làm cho thân thể nhạy cảm hơn, dung hợp lẫn thống khổ cùng tê dại.....

Nàng chuyển động non nớt nhưng lại làm cho thân thể nhạy cảm hơn, dung hợp lẫn thống khổ cùng tê dại.....

Cảm giác này đúng là tốt thật, Kha Mi cơ hồ sắp chịu không nổi, chỉ có thể cắn chặt môi dưới, không để cho thanh âm kích cuồng bật ra.

Suôn sẻ.

“Kêu lên đi, kêu lên sẽ thấy khá hơn đấy!” Bạch Bằng Phi lúc đó đột nhiên lên tiếng.

Không đành lòng để giai nhân một mình phấn chiến, cũng không nghĩ tới thân thể tiểu nữ nhân lại mang cho hắn khoái cảm lớn như thế, Bạch Bằng Phi âm thanh thô suyền dồn dập, bắt đầu gia tốc tiết tấu chuyển động thân dưới.

“A.....” Kha Mi bật tiếng hét chói tai.

“Được lắm, bảo bối.” Hắn nâng cao hông nàng, lại dùng lực đối với sự lùi bước của nàng mà nhanh chóng tìm cách ép xuống.

“Ừm.....” Nàng không ngừng rên rỉ.

Bạch Bằng Phi hôn đôi môi đỏ mọng của nàng, vật nam tính thật lớn ngẩng cao đầu nương theo dòng mật dịch của giai nhân, lấp đầy nơi ấm áp của nàng.

“A.....” Ý thức của Kha Mi bắt đầu tan rã.

Nam nhân không ngừng đâm tới, làm cho nàng nhin không được bật khóc, không biết là do khoái lạc sung sướng hay ức chế thống khổ mà thốt lên.

Cảm giác được khu tư mật của giai nhân mỗi một lúc co rút càng mãnh liệt hơn, hắn biết nàng sắp đạt tới cao triều.

Vì vậy, hắn càng thêm mãnh liệt ra vào u huyết của nàng, lần lượt chuyển động mạnh mẽ, dục vọng theo hạt giống phóng sâu vào trong cơ thể nàng, bọn họ cùng lúc đạt tới cực hạn thiên đường.....

“Ừm.....”

Đang ngủ, Kha Mi khẽ rên một tiếng, xoay người, một bên đùi thon dài vừa đứng gác lên bụng dưới của Bạch Bằng Phi, trùng hợp tựa trên “Tiểu lão đệ” của hắn.

“Đáng chết! Nữ nhân này.....” Giai nhân vô tâm dụ dỗ làm cho Bạch Bằng Phi nhin không được mắng ra tiếng.

Tiểu lão đệ vốn đã hưu binh, chỉ vì nàng lơ đãng dẫn dụ, lại bắt đầu dư thừa tinh lực, đợi chờ xung phong vui lấp trận tiền.

Tất cả đều vì nàng quá ngọt, quá xinh đẹp.....

Thân phảng phất đung đưa theo giấc mộng, Kha Mi cảm giác có chút tê dại. Nửa mê nửa tỉnh, nàng khẽ khê phát ra tiếng thở dốc, vừa mở mắt, liền thấy Bạch Bằng Phi gục ở trên thân mình, vuốt ve thất lưng láng mịn, non mềm của nàng, thông thả mềm nhẹ,..... đưa đẩy thân thể bởi vì nam nhân đụng chạm mà khẽ phát ra run rẩy.

Kha Mi vẫn còn chưa biết rõ ý đồ của Bạch Bằng Phi, hắn đã đột nhiên ôm nàng vào trong lồng ngực, hôn môi nàng thật sâu. Nam nhân linh hoạt, thuần thực dây dưa bám chặt nàng, mê hoặc dùng sức mút vào, trêu chọc mỗi một chỗ mẫn cảm nhất của nàng, làm cho nàng cả người lửa nóng, hồn nhiên quên mình.

“Ừm.....” Nụ hôn nóng bỏng châm hỏa tâm làm cho Kha Mi vô lực rên rỉ thành tiếng.

Bàn tay linh hoạt của Bạch Bằng Phi chậm rãi ve vuốt, theo đường cong mềm mướt của giai nhân, lên lên xuống xuống, qua qua lại lại, tô đậm thêm cảm giác tê dại, buộc Kha Mi không thể không run rẩy.

“Đừng sợ, sẽ rất thoải mái” Thanh âm nam nhân khàn khàn ở bên tai nàng dẫn dụ, cùng bàn tay nóng bỏng ôm ấp đôi nhũ hoa đầy đặn, tích cực ở đỉnh núi xoa nắn, làm cho hạt anh đào non mơn ngạo nghệ giương sắc trước mặt hắn.

“A.....” Nàng thấp giọng, không tự chủ được rên rỉ lớn tiếng.

“Phản ứng quá tốt, thật khiến người khác mất hồn.” Khóe miệng nhếch lên mỉm cười thắng lợi, Bạch Bằng Phi lập tức cúi đầu giữ chặt một hạt anh đào rung động trên đỉnh xuân quang, một tay trêu chọc bên còn lại, thông thả vuốt ve, chọc cho Kha Mi bất an vặn vẹo, hạ thân thậm chí cũng dâng lên hướng về phía hắn, hoan nghênh hắn giữ lấy.

“Em quả nhiên nhiệt tình như lửa.” Nhìn mặt giai nhân nhuộm hỏa dục, hắn nhẹ giọng vui đùa.

“Người ta đang ngủ mà.....” Mặc dù cảm giác thật tuyệt, Kha Mi vẫn cắn răng chịu đựng, kiềm chế hưởng ứng.

“Cảm giác như vậy có được không?” Gương mặt tuấn tú của Bạch Bằng Phi mỉm cười tràn đầy tà nịnh.

Kha Mi thoáng đỏ mặt, bẽn lẽn cười, không dám trả lời.

“Em không thích?” Ánh mắt hần khiêu khích nhìn nàng, gương mặt cười xấu xa, tay vẫn còn nhân cơ hội dùng lực ôn nhu xoa nắn.

“Hôn anh đi, anh muốn em hưởng ứng.” Phát hiện thân thể Kha Mi vì hần rộng mở, Bạch Bằng Phi liếm nhẹ đôi môi đỏ mọng của nàng, thấp giọng hạ lệnh.

Mệnh lệnh của hần không cho phép cãi lại, môi Kha Mi đỏ mọng run rẩy, nhưng cuối cùng vẫn là ngẩng lên hôn hần.

“Thật lém.....”

Hần đem giai nhân đặt ở dưới thân, ngón tay chậm rãi đến gần khu vực riêng tư tối mật, từ từ tìm kiếm hạch mẫn cảm nhất của nàng.

“Ách ” Kha Mi nhịn không được ở dưới thân hần rên rỉ. Nóng quá.....

Nhếch miệng cười hài lòng, ngón tay Bạch Bằng Phi tiếp tục ở cửa huyết của giai nhân vuốt ve chèn ép, trêu chọc buộc nàng phải dồn dập thở gấp.

“Ừm.....” Kha Mi cắn chặt răng, cố nén cảm giác trống trải ở bụng dưới.

Biết nàng kiềm chế thống khổ, Bạch Bằng Phi lại hôn nàng, linh hoạt khiêu khích nàng hé mở cánh môi, tìm kiếm chiếc lưỡi dính hương, thuần thục dây dưa, chẳng những muốn lấy hết ngọt ngào của nàng, còn có ý đồ dẫn dắt nàng nhiệt tình hưởng ứng.

“Ừm.....” Bị người trêu chọc nơi mẫn cảm như vậy, Kha Mi không tự chủ được một trận thất thần, trong khi ngón tay hần lại nhân cơ hội xâm nhập cấm địa riêng tư của nàng, ôn nhu vờn quanh, nhẹ nhàng tấn công vào điểm mẫn cảm nhất, bắt đầu ở trong cơ thể nàng khuấy động.

“Không muốn.....” Tiếng thở dốc không ngừng, Kha Mi đã không còn cách nào khống chế bản thân, chỉ có thể theo nam nhân đang chìm nổi ở giữa biển tình.

“Em sẽ lại muốn, tiểu bảo bối à.” Thanh âm khàn khàn nặng trĩu dục tình ở bên tai nàng mị hoặc, Bạch Bằng Phi rút ngón tay ra khỏi thân thể nàng, đặt chính mình cường ngạnh thể chỗ, chôn sâu vào.

“A.....” Kha Mi bản thân khốn quẫn liền thở dài ngọt ngào thỏa mãn, cảm giác cơ thể hư thực bởi vì Bạch Bằng Phi xâm lấn mà trở nên viên mãn.

Nàng cặp đùi thon dài theo bản năng kẹp chặt tấm lưng to lớn của Bạch Bằng Phi, có chút không tự giác khẽ đung đưa. “Ừm...”

“Đừng cử động như vậy, nếu không anh không có cách nào dừng lại đâu. Thả lỏng chút đi.....” Bạch Bằng Phi vừa liếm hôn vành tai Kha Mi vừa sử dụng thanh âm trầm thấp mê người của mình khe khẽ rót mật ngọt vào tai nàng.

“Ừm.....” Kha Mi thẹn đến muốn chui xuống đất, nhưng thân thể lại không thể nhịn được dựa vào vòng tay của Bạch Bằng Phi.

Dục vọng to lớn phút chốc đã chạm tới chỗ sâu nhất.

“A a, đúng... thế! Nhưng ngay cả như vậy..... Anh thật mau lại sức quá.....đi”

Tiểu huyết bị dục vọng to lớn qua lại ra vào, nàng mẫn cảm cảm giác được khu vực bí mật riêng tư của mình bị vật nóng rực của nam nhân quấy rầy vừa muốn tiếp tục va chạm lại dẫn phát khoái cảm kích tình...

“Ác.....” Nàng khẽ rên, dung hợp như vậy cảm giác thật thống khổ lại vui sướng cùng lúc xâm nhập nàng, làm cho nàng chỉ có thể cắn chặt môi, nhắm mắt thừa nhận trong cơ thể ngập trời thần lãng.

“Em muốn thì kêu ra đi, anh thích nghe thanh âm của em.” Nam nhân thở dốc nặng nề ở bên tai nàng, eo thon cũng gia tăng tiết tấu chuyển động.

“Anh..... Thật đáng chết! Không có việc gì không nên mạnh như vậy.....” Kha Mi thấp giọng khống tố.

Bạch Bằng Phi phảng phất như chưa từng nghe thấy gì, càng lao tới mãnh liệt hơn trước.

“Thật là quá đáng.....” Kha Mi hai tay nhanh chóng nắm lấy thắt lưng hắn, ở trên đó lưu lại mười vết móng tay rỉ máu.

“A!” Hắn nhướng mày, tiện đà nâng cao hông nàng, tiểu lão đệ gương đỉnh to lớn ở chỗ khe hẹp, hướng vào bên trong xông tới xoay trở, để ở chỗ sâu nhất của nàng, bá đạo giữ lấy toàn bộ.

“Đủ rồi.....”

Kha Mi hư nhuyển kháng nghị một chút tác dụng cũng không có, ngược lại càng làm cho Bạch Bằng Phi xác định được nàng có bao nhiêu say mê.

“Còn dám nói không muốn? Anh phải trừng phạt em mới được!”

Nói vừa xong, hắn một mặt gia tốc đối hoa tâm của nàng nhấn xuống, một mặt còn đưa tay dò vào chỗ hai người giao hợp, ôn nhu xoa nắn.

Nàng không chịu nổi cánh hoa bị xâm phạm cùng nhị hoa nhỏ sớm bị nhiệt năng làm phiếm hồng.

“A ” Tiếng rên rỉ kích tình dâm mỹ vang lên, một tiếng, lại một tiếng lớn hơn, tràn ngập bên trong phòng.

Nhiệt độ bỗng người cùng khoái cảm triền miên kịch liệt giữ chặt hạ thể, Kha Mi chỉ có thể mặc hắn định đoạt, đi theo hắn cùng nhau đung đưa,

Lý trí hoàn toàn hồng mất, chỉ còn lại dục vọng nóng rực.

Hắn kịch liệt chuyển động một lần so với một lần càng nhanh hơn, một lần so với một lần càng mạnh mẽ hơn, nàng chỉ có thể lấy cả thân thể hưởng ứng hắn.....

“Chậm một chút nữa.....” Kha Mi thấp giọng cầu xin tha thứ, cảm giác được chính mình sắp bị chơi đùa đến chết.

“Có thật không?” Bạch Bằng Phi khoe miệng hiện lên nụ cười tà mị, nâng cao dáng người thon dài hướng vào khu tâm của nàng nhấn sâu tới.

“A.....”

Mồ hôi từng giọt theo bên trán rơi xuống, Kha Mi giác quan toàn thân đều bị nam nhân phóng túng cuồng vọng cùng tình tứ quán quanh,

Lại không cách nào có thể diễn tả bằng lời.

Bạch Bằng Phi lao càng sâu vào trong cơ thể nàng, hoa tâm cùng nhiệt độ của nàng hoàn toàn bảo bọc hắn, làm cho hắn không thể ức chế chính mình, chỉ có thể theo chuyển động của Kha Mi, từng chút một hướng đỉnh cao triều lao tới.

Trong nháy mắt, khi sắp lên đỉnh, Bạch Bằng Phi tham lam cắn nuốt đôi môi đỏ mọng của Kha Mi, đoạt lấy thanh âm kích tình của nàng.

Hai người cùng chạm cửa thiên đường.....

Kem tan trong miệng...

Dường như khi ta trông thấy nụ cười thuần khiết mang theo lúm đồng tiền của em nháy mắt thời gian phẳng phất trong phút chốc như dừng lại.

Chỉ còn ánh mặt trời rực rỡ chói mắt.....

4. Chương 4

“Chờ em một chút đi mà”

Sau giờ tan lớp, sân trường phút chốc trống rỗng, học sinh đã ra về gần hết, trên thao trường rộng lớn, chỉ thấy Kha Mi thân ảnh nhỏ xinh đang cố gắng đuổi theo bóng dáng cao lớn của Bạch Bằng Phi.

“Cùng thử sức ha!” Bạch Bằng Phi nhẹ giọng máng yêu, cố ý càng chạy càng nhanh, làm cho Kha Mi phía sau không cách nào đuổi kịp.

Cô bé này tự xưng là học muội của hắn, nói cái gì bởi vì hắn rất nổi tiếng, biết hắn sẽ không phải loại hư hỏng, sau đó mỗi ngày đều tìm đến hắn, thật là phiền!

“Chờ người ta một chút đi.....” Thanh âm la lối nít nỉu kéo ngày càng nhỏ, Kha Mi rốt cuộc vẫn là một nữ hài tử, đuổi theo Bạch Bằng Phi qua hơn phân nửa sân trường, thể lực đã bắt đầu có chút không chịu nổi.

Bạch Bằng Phi một mực không để ý tới, tiếp tục cắm cúi bước nhanh về phía trước, tùy ý Kha Mi bám gót ở phía sau bắt đầu lảo đảo.

“Chờ một chút..... A ” Trên đầu máu nóng xung thiên, lời nói tức giận còn chưa kịp thốt lên, liền truyền đến một tiếng thét chói tai, sau đó là một đoạn trầm mặc thật lâu.

Bạch Bằng Phi vốn không muốn dừng lại.

Hắn xác định bản thân hiển nhiên là muốn trốn tiếp, nhưng đi được hai bước mà vẫn chưa phát giác ra chính mình càng chạy càng chậm, thậm chí ngừng lại.

Hắn thậm chí còn quay đầu nhìn Kha Mi một cái nhưng lại thấy trên mặt đất một mảnh thân ảnh nho nhỏ.

Kha Mi gục trên mặt đất, không đứng dậy, có chút muốn khóc.....

Rất muốn buông tha cho.....

Ban đầu nàng chỉ là đơn thuần cảm thấy tò mò về nhân vật lừng lẫy của trường học Bạch Bằng Phi, muốn biết hắn, mới có thể leo theo sau lưng hắn chạy loạn khắp nơi.

Nhưng bây giờ nhìn lại, dường như có chút làm cho người khác hiểu lầm.....

Hơi nước bắt tri bắt giác dâng lên quanh mắt, Kha Mi gục trên mặt đất một chút cũng không muốn động dậy, cũng không nghĩ ngăn cản nước mắt chảy xuống.

Nàng rốt cuộc làm sai chỗ nào?

Cảm giác ủy khuất từng chút một nẩy lên, Kha Mi thật sự rất muốn khóc rống một hồi, nhưng vì lòng tự trọng thêm tính cách cao ngạo không dám khóc thành tiếng.

Bạch Bằng Phi chưa rõ mình rốt cuộc là bị trúng tà gì, cứ nhiên lại quay lại, hướng Kha Mi đang gục trên mặt đất vươn tay đỡ lấy. “Nằm lẩn lóc như vậy thật khó xem.”

Kha Mi không nói thêm gì, chỉ lẳng lặng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, lem nhem bụi đất cùng nước mắt, nhìn thẳng Bạch Bằng Phi, sau đó mặc cho hắn đỡ nàng đứng dậy.

Hai người đi tới bồn rửa tay gần đó, Kha Mi vẫn một mực không chịu mở miệng.

Bạch Bằng Phi cũng im lặng đưa tay nhẹ nhàng vốc nước, chậm rãi lau đi nước mắt trên mặt của nàng.

Kha Mi không nói một lời, tùy ý Bạch Bằng Phi tỉ mỉ vì nàng lau đi bụi đất trên mặt, đột nhiên cảm thấy đau đau, nàng hơi chút rụt lại.

“Mặt của em có vết thương, cố chịu một chút.” Thấy Kha Mi đau đớn, Bạch Bằng Phi ôn nhu giải thích.

Kha Mi vẫn không nói gì như trước, một mực đợi cho Bạch Bằng Phi lau sạch sẽ mặt mình, nàng mới đột nhiên nắm chặt tay hắn, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, hướng cánh tay hắn cắn một cái giống như là đang trút hết oán khí, Kha Mi cực lực dùng sức.

Bạch Bằng Phi bị cắn nhưng lại không nói gì, chỉ yên lặng mặc cho nàng xả giận.

Hai người ở giữa trời chiều nhạt nắng, còn có gió thoảng lúc hoàng hôn chuyển mình phảng phất, giăng co một lúc lâu, thật lâu.....

Từ đó, trong sân trường luôn có thể thấy Bạch Bằng Phi yên lặng bước đi, bên cạnh luôn là hình ảnh Kha Mi nhún nhảy tinh nghịch, thẳng cho đến khi Bạch Bằng Phi tốt nghiệp....

Đáng chết!

Kha Mi tận lực không chế cơn giận của mình.

Một phút đồng hồ sau, nàng trong lòng vẫn lửa nóng phừng phừng.

Không có biện pháp, nàng nhất định phải mở miệng!

Sau khi quyết định làm như vậy, nàng lập tức từ vị trí của mình nhảy dựng lên, xông xáo hướng phòng làm việc của quản lí đi tới.

Sắp đến gần phòng làm việc của quản lí, ước chừng còn có ba trăm mét thì lại gặp đồng sự Mật Tuyết Nhi nhìn nàng chào hỏi,

“Tiểu Mi.”

“Chào. Có chuyện gì sao?” Kha Mi khuôn mặt vốn đang đờ đờ sát khí, bỗng nhanh chóng chuyển thành khuôn mặt tươi cười với giọng điệu đầy khí phách chỉ trong vòng ba giây.

“Không có gì! Tôi chẳng qua nghe nói cậu không làm tiếp với Công ty điện tử Bạch Vệ nữa, là thật chứ?” Mật Tuyết Nhi cười ngọt ngào, khách khí hỏi.

“A a..... Nói cái gì vậy! Chỉ có thể là do khách hàng không thích nghiệp vụ của tôi, chứ tôi làm sao có thể bỏ khách hàng quý giá như thế được chứ?” Kha Mi cười phi thường giả tạo đáp lời.

Chê cười! Dê béo làm sao đưa cho người khác một cách vô ích được?

“Thật đúng là.....” Trên mặt Mật Tuyết Nhi thất vọng tràn trề rõ rệt. “Vây..... Cố gắng nhé!” Nói qua loa xong mấy câu, Mật Tuyết Nhi nhanh chóng biến mất.

Kha Mi tiếp tục theo hướng phòng quản lí đi tới.

Bạch Vệ điện tử chính là công ty của Bạch Bằng Phi. Mặc dù là công ty mới thành lập nhưng giá cổ phiếu đã tăng vọt, là mã triển vọng trên sàn.

Công ty khó kiếm được khách hàng tốt như thế mà lại phân cho nàng, nàng vốn cũng vui mừng lắm, bất quá thấy khách hàng liên lạc chính là Bạch Bằng Phi, lòng của nàng tự nguội lạnh mất một nửa.

Hơn nữa ngày đó, bọn họ còn nảy sinh quan hệ thân mật.....

Tâm tình khó xử cùng khó giải thích chất chồng trong lòng nàng, chính nàng cũng không rõ ràng lúc ấy tại sao lại để phát sinh sự việc đó?

Xảy ra rồi nàng lại lo lắng Bạch Bằng Phi có thể hay không cho rằng nàng rất tùy tiện....cho nên theo sau ngày đó, nàng cũng không dám cùng Bạch Bằng Phi liên lạc, mà hẳn cũng không có chủ động liên lạc với nàng.

Nàng vốn nghĩ mình muốn như vậy trước, bất quá nhìn lại thấy thế nào, kết quả không biết ra sao, đồng nghiệp đột nhiên lan truyền lời đồn nàng chưa từng nghĩ: chuyển công tác sang khách hàng lớn là Bạch Vệ điện tử.

Nàng thật có chút không muốn trốn tránh nữa, nhưng thực ra mới suy nghĩ được có hai ngày mà cấp trên đã có người tới hỏi han, hơn nữa, cấp trên còn ám chỉ nàng nếu không làm tiếp, sẽ chuyển Bạch Vệ điện tử cho nhân viên khác, còn ràng thêm một câu đã có rất nhiều nữ nghiệp vụ đồng sự cho biết rất có hứng thú đón tay Bạch Vệ điện tử!

Nàng thật có chút không muốn trốn tránh nữa, nhưng thực ra mới suy nghĩ được có hai ngày mà cấp trên đã có người tới hỏi han, hơn nữa, cấp trên còn ám chỉ nàng nếu không làm tiếp, sẽ chuyển Bạch Vệ điện tử cho nhân viên khác, còn ràng thêm một câu - đã có rất nhiều nữ nghiệp vụ đồng sự cho biết rất có hứng thú đón tay Bạch Vệ điện tử!

Chó má!

Nàng phải bảo vệ quyền lợi của chính mình trước mới được, nếu không khách hàng rất nhanh sẽ bị đồng sự ăn tươi nuốt sống!

Vì vậy nàng liền nhắm phòng quản lí lao tới.

Bất quá phòng làm việc của quản lí hình như đường xá có chút xa xôi lại khó đến. Nàng còn chưa kịp tiến được năm mươi mét, phía trước lại xuất hiện đồng sự Lysa hướng nàng vẫy vẫy tay .

“Tiểu Mi.”

“Chào. Có chuyện gì sao?” Kha Mi lại bản cũ tiếp diễn, nhanh nhẹn thay đổi khuôn mặt đang đờ đờ sát khí sang tươi cười niềm nở trong vòng ba giây.

“Không có gì! Ta chỉ là nghe nói mi không tiếp nhận vụ Bạch Vệ điện tử nữa, là thật chứ?” Lysa cười ngọt như mật, khách khí hỏi.

“A a..... Nói cái gì vậy! Chỉ có thể là do khách hàng chê bai nghiệp vụ của ta, chứ ta làm sao có thể bỏ khách hàng VIP như thế được chứ?” Kha Mi cười giả lả đáp lời.

“Thật đúng là.....” Trên mặt Lysa thất vọng tràn trề rõ rệt. “Vây..... Cố gắng lên đi!” Nói qua loa mấy câu, Lysa nhanh chóng biến mất.

Kha Mi lại đờ đờ sát khí hướng phòng quản lí.

Đi tới chưa đầy năm mươi mét, phía trước lại đột nhiên xuất hiện đồng nghiệp Duy Kỳ hươ tay vẫy nàng.

“Tiểu Mi.”

“Chào. Có chuyện gì sao?” Kha Mi lại phải đảo nhanh kịch bản, thay đổi khuôn mặt đang đờ đờ sát khí sang tươi cười niềm nở trong vòng ba giây.

“Không có gì! Chỉ là nghe nói bạn không làm tiếp bên Bạch Vệ điện tử nữa, là thật đúng không?” Duy Kỳ dịu dàng, khách khí hỏi.

“A a..... Nói cái gì vậy! Chỉ có thể là khách hàng không hài lòng nghiệp vụ của mình, chứ mình làm sao có thể từ bỏ khách hàng quan trọng của công ty được chứ?” Kha Mi cười giả lả đáp lời.

“Thật đúng là.....” Trên mặt Duy Kỳ rõ ràng thất vọng tràn trề. “Vây..... Cố gắng hơn nhen!” Nói qua loa mấy câu, Duy Kỳ nhanh chóng biến mất.

Kha Mi tiếp tục đờ đờ sát khí đi tới.

Tương tự qua không đến năm mươi mét, chướng ngại vật tiếp theo liền xuất hiện

Như thế lặp lại nhiều lần, Kha Mi đột nhiên hiểu được cảm giác phòng quản lí thật sự xa đến mức nào, phảng phất vĩnh viễn cũng chạy không tới.

Vì vậy nàng quyết định!

Núi không chuyển thì đường chuyển. Đường không chuyển thì nàng chuyển.

Nàng, chuyển sang đi tìm Bạch Bằng Phi nói chuyện làm ăn!

Nếu đến phòng quản lí khó như vậy, nàng dứt khoát đi bái phỏng Bạch Vệ điện tử, lấy hành động chứng minh Bạch Vệ điện tử trước sau vẫn là của nàng.

Nói cái gì thì nàng cũng không đem Bạch Bằng Phi thả rông cho nữ đồng nghiệp hay bất kì nữ nhân nào khác hưởng dụng được!

Hừ!

Nàng hẳn là trong lòng tức giận sao?

Sau ngày đó đến bây giờ, nàng vẫn một mực không liên lạc, chắc là hận chết hẳn đi?

Bạch Bằng Phi phát hiện mình mấy ngày nay tâm phiền ý loạn, trong đầu cứ quanh quẩn việc mình với Kha Mi phát sinh tối hôm đó.

Hắn cũng không hiểu được chính mình bị trúng cái gì, ngày đó ngay cả không nhận được hôn nàng, thậm chí còn không nhận được làm cho nàng.....

Hết thấy đều phát triển vượt quá hắn có thể đoán trước, mà làm cho hắn thấy kì lạ nhất chính là Kha Mi trông qua bình thường nhưng lại tuyệt vời đến thế!

Hắn đáng chết lại nhớ đến nàng!

Hết sức mong nhớ.....

Hắn cho là trải qua tám năm, hắn lẽ tất nhiên sẽ không xúc động như thế nữa, lần này cùng Kha Mi có thể từ từ phát triển quan hệ, ít nhất có thể làm cho Kha Mi đối hắn có ấn tượng tốt đẹp một chút.

Hắn rõ ràng đã nói với chính mình, lần này biểu hiện phải làm cho thật tốt, kết quả..... lại bị chính hắn đập bể!

Bạch Bằng Phi phiền toái thiếu chút nữa muốn cắn khói trừu, vừa lúc điện thoại nội tuyến vang lên, báo cho hắn có khách xin vào gặp.

“Danh tính?”

“Dạ, là nhân viên nghiệp vụ của Bao Giả - Kha Mi tiểu thư.”

“Để cho cô ấy lên đi!”

Tâm tình lộn xộn đột nhiên bình tĩnh trở lại, Bạch Bằng Phi lập tức khôi phục dáng vẻ ung dung, ưu nhã vốn có.....

“Chào, Tiểu Mi.” Bạch Bằng Phi thần sắc tự nhiên hướng giai nhân chào hỏi.

Kha Mi vừa bước vào văn phòng của Bạch Bằng Phi, đã trông thấy hắn vẫn một bộ dạng thong dong tự đắc, dường như giữa hai người lúc đó chưa từng phát sinh chuyện gì, lòng của nàng chợt cảm thấy có chút chua xót.

Gặp được Bạch Bằng Phi, nàng mới hiểu được, nàng ở công ty tức giận như vậy, không phải bởi vì có đồng nghiệp muốn cướp khách hàng của mình, mà là

Nàng thật sự thích Bạch Bằng Phi!

Nàng thật sự thích Bạch Bằng Phi!

Từ tám năm trước, lòng của nàng đã bắt tri bắt giác đều hướng về Bạch Bằng Phi.

Qua mấy năm, nàng cho là mình chán ghét Bạch Bằng Phi, kỳ thật là nàng không nhớ quên mất hắn, nàng chán ghét chỉ là một loại khiếp đảm.

Nàng sợ, sợ Bạch Bằng Phi vừa hôn nàng, sau đó liền thật sự biết nàng không đủ tốt.

Tự tôn của nàng không cho phép bản thân bị Bạch Bằng Phi chán ghét.....

Mấy ngày nay, hình ảnh Bạch Bằng Phi cứ mạnh mẽ trôi dạt, cho tới bây giờ gặp mặt, nàng mới có thể thấy chính mình mấy ngày liên tiếp là tương tư a.

Đi vào văn phòng của Bạch Bằng Phi, trong lòng nàng ít nhiều chờ mong thái độ của hắn có thể sẽ quan tâm, hay có chút ít thay đổi khác đi, nhưng nhìn thấy dáng vẻ như không có chuyện gì xảy ra của hắn, lại cảm thấy bản thân hoàn toàn thất vọng, đúng là do nàng đa tâm suy nghĩ

Cho nên Kha Mi buộc mình thu hồi suy nghĩ miên man trong lòng, hướng Bạch Bằng Phi nở một nụ cười xã giao.

“Học trưởng à không đúng, hôm nay là tới bàn công việc, tôi nên gọi ngài là Bạch Tổng giám đốc mới đúng!”

“Công việc?” Bạch Bằng Phi sửng sốt, nhìn kỹ Kha Mi hồi lâu, mới đột nhiên nặng nề nói: “Được, bàn công việc!”

Đáng chết!

Chẳng lẽ trừ công việc ra, bọn họ trong lúc này không có chuyện gì đáng nói nữa sao?

Chẳng lẽ nữ nhân kia lại nghĩ đêm hôm đó là do nhất thời say rượu ư?

Trong lòng Bạch Bằng Phi phùng phùng một cổ lửa giận thiêu đốt.....

“Bạch Tổng giám đốc, trong quyển brochure này có tài liệu của công ty chúng tôi cùng sản phẩm, chúng ta trước hết ngồi xuống, để tôi giải thích cho ngài hiểu rõ hơn.” Kha Mi trấn định giọng ra tập sách mỏng.

“Không cần!” Bạch Bằng Phi trực tiếp vung tay, cự tuyệt đề nghị của Kha Mi.

“Bạch Tổng giám đốc, ngài còn chưa có xem qua.....”

Bạch Bằng Phi không đợi Kha Mi nói hết câu, liền chặn lời nàng.

“Cầm lấy hợp đồng đi.”

“Cái gì?” Kha Mi khó hiểu nhìn hắn.

“Hợp đồng cầm lấy đi.” Bạch Bằng Phi không kiên nhẫn nói. “Cô theo tôi lên giường không phải là vì muốn tôi đồng ý sao? Tôi bây giờ trực tiếp ký cho cô.”

“Tôi không phải!” Kha Mi thử giải thích.

Nhưng Bạch Bằng Phi cũng không tin. “Cần gì giả bộ thanh thuần chứ? Làm nghiệp vụ viên không phải đều là như vậy? Chẳng qua tôi không nghĩ xa cách tám năm, cô lại xuống cấp đến thế.”

Bạch Bằng Phi mỗi một câu nói cũng giống như dao nhọn đâm vào ngực Kha Mi.

Nghe được Bạch Bằng Phi coi thường nàng như vậy, Kha Mi đặc biệt phần nộ cầm lấy công văn trong bọc cùng hợp đồng, không nói hai lời liền xé tan, sau đó, vứt vào mặt hắn.

“Anh thật là một tên khốn! Tám năm trước ghê tởm như vậy, tám năm sau vẫn quá đáng như thế! Anh dám nghĩ tôi là nữ nhân ti tiện ư?” Nàng mắng xong liền muốn xoay người bỏ đi.

Nói thì mau nhưng hiểu thì chậm, khi Kha Mi đã đến gần cửa phòng làm việc thì Bạch Bằng Phi mới đuổi kịp theo, nắm chặt cánh tay nàng.

“Nói cho rõ ràng xem nào!”

“Không có gì để nói!” Kha Mi xoay người, hất tay Bạch Bằng Phi ra.

“Em hôm nay không đem mọi chuyện nói cho rõ ràng thì đừng nghĩ có thể rời đi!” Bạch Bằng Phi khẳng định nắm chặt cổ tay mảnh khảnh của Kha Mi.

Nữ nhân này là mượn gan trời ư, dám mắng hắn khốn kiếp?!

“Tôi với anh không có chuyện gì để nói hết!” Kha Mi cố gắng giãy thoát khỏi sự kiềm trụ nơi cổ tay của Bạch Bằng Phi.

Nam nhân trời đánh! Trước xem nàng như kỹ nữ, bây giờ còn muốn ngăn cản nàng?!

“Nói rõ coi tôi ghê tởm chỗ nào!” Nam nhân dẫn tới trước ngăn cản, trực tiếp dùng thân thể áp chế Kha Mi vào cánh cửa. “Cửa này có cách âm, em có kêu la thế nào cũng sẽ không có người nghe được.”

Vốn là không ngừng giãy dụa, Kha Mi lúc này mới miễn cưỡng buông tha.

“Thực tế là anh không đúng! Đều là do anh không tốt.....” Mặc dù bị vây kín như thế, Kha Mi vẫn kiên trì hướng Bạch Bằng Phi kể tội.

Mà nam nhân chỉ vì đang khóa gai nhân trong lòng Không khí trong phòng làm việc hết sức ngưng trọng.

“Em dựa vào cái gì, mà mắng chửi tôi chứ?” Bạch Bằng Phi chất vấn.

Kha Mi tâm không cam, tình không muốn, nhìn hắn chằm chằm, “Vậy anh dựa vào cái gì nói tôi lên giường với anh là vì hợp đồng?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Mới không phải!”

“Vậy em tại sao theo anh lên giường?” Trong lòng xẹt qua một tia vui sướng, hân ái yếm ôm nàng, hướng môi nàng, liếm láp mặt ngọt nơi miệng nàng.

“Ừm.....”

Khoái cảm không khỏi đánh sâu vào trong thân thể, Kha Mi vô tình bật tiếng rên rỉ.

“Tại sao?” Hân không thôi nài ép, vừa thấp giọng ở bên tai nàng lẩm bẩm, vừa đưa tay cởi ra dây áo lót của nàng, bàn tay to lớn lập tức sờ loạn da thịt tuyết trắng.

“Anh đều làm cho người ta nghĩ ngại khó khăn như vậy, tại sao em lại phải nói cho anh biết chứ?” Đánh rớt tay của hân, nàng kéo cao vạt áo lót.

“Em nhất định phải nói cho anh biết, nếu không hôm nay anh sẽ không để cho em rời khỏi phòng làm việc của anh đâu.” Nam nhân nở nụ cười hết sức tà ác, cánh tay mạnh mẽ tiếp tục kiểm tra eo thon của giai nhân, theo đôi môi xinh đẹp của nàng lần xuống tới gần cổ tuyết trắng.

“A!” Kha Mi sợ hãi kêu lên một tiếng.

Nam nhân khoe miệng mỉm cười trêu chọc, đôi môi thấp nóng thừa dịp nàng phân tâm liền hướng tới trước ngực nàng, đụng chạm đùa giỡn với tiểu anh đào tròn trịa khiến nó càng thêm căng tràn; Tay kia xoa nắn một bên đầu ngọc mũm mĩm.

“Ấy.....” Nàng cắn môi dưới, thanh âm run rẩy hưởng ứng sự xâm lược của hân.

“Còn không nói cho anh biết?” Hân sống chết truy bức, hôn lên da thịt trắng nõn, lưu lại dấu vết sâu cạn không đồng nhất, muốn dùng hành động bức bách nàng biểu lộ.

“Không muốn!” Kha Mi cố gắng phủ nhận, nhưng thân thể nàng sớm đã bị nam nhân giữ chặt trong lòng, muốn giãy dụa, nhưng hai chân lại ôm quanh người hân, căn bản không có không gian tránh thoát, chỉ có mặc hân muốn làm gì thì làm.

“Thật không?” Tháo mở cúc áo, hân lưu lại dấu hôn trên cổ nàng.

“Xác định không nói?” Nịt ngực của nàng rút xuống, hân ở hai đỉnh đồi mơn mớn lưu lại dấu hôn.

“Như vậy cũng không nói?” Vứt bỏ áo của nàng, hân đặt dấu hôn ở bờ eo thon.....

Kha Mi xụi lơ trên người hân, mơ màng trầm trầm, nói không nên lời.

“Tiểu yêu tinh, hồi nãy mạnh miệng như thế nào? Xem ra anh lại phải cứng rắn hơn mới được.” Dục vọng bị đè nén nơi bụng dưới muốn bạo động, thanh âm khàn khàn vang lên bên tai nàng.

“Ừ.....” Trong đầu một mảnh hỗn loạn, nàng chống cự nam nhân dẫn dụ, toàn bộ buông tha hết.

Bạch Bằng Phi mỉm cười, ôm giai nhân nằm lên ghế salon, đồng thời trút bỏ y phục của cả hai người, rồi lại cúi đầu bá đạo cưỡng chiếm hô hấp của nàng.

“A.....” Nhìn thấy thân thể nam nhân trần trụi, Kha Mi kinh hoàng xanh mặt đứng bật dậy, môi lại bị hân khóa chặt, mà ngược lại, tư thế như vậy có thể làm cho nàng rõ ràng nhìn thấy, nam nhân làm loạn cánh hoa ẩn mật dưới thân của nàng.....

Ngón tay thô ráp nhẹ nhàng tìm kiếm trong bụi rậm, lướt qua cánh hoa mềm mại của nàng, đồng thời cúi xuống chuẩn bị, cũng ác độc lặp đi lặp lại thiết linh hoạt, không ngừng ám chỉ việc hân muốn làm với nàng.....

Đột nhiên, hân dùng sức mở rộng hai chân nàng, vừa động thân, bản năng nam tính thoáng chốc đã xuyên qua lối hẹp ẩn mật.

“A.....”

Vật lạ nam nhân xâm chiếm, Kha Mi khẽ kêu lên, Bạch Bằng Phi lại tựa hồ cố tình không nghe thấy, chỉ để cho bản năng dẫn dắt hân rong ruổi, ra vào tiểu huyết của nàng.

Khoái cảm mãnh liệt cơ hồ làm cho hắn quên hết thấy, chuyển động cuồng dã là tất cả, hơi thở nàng cùng hắn hợp làm một.

Ngay khi hai thân thể ma sát kịch liệt, Bạch Bằng Phi ở trong cơ thể nàng gieo rắc mầm mống của mình, cùng nàng mật yêu dung hợp.....

Khi nàng vẫn còn đang thần hồn điên đảo, hắn khẽ cắn vành tai nàng, “Nói em theo anh lên giường là bởi vì yêu anh.”

“Em... yêu anh.....” Đắm chìm trong cao triều kích tình, Kha Mi khe khẽ thốt lên lời mà nam nhân muốn nghe nhất.

5. Chương 5

“Chưa thấy ai thụt bi như vậy bao giờ hết!” Bạch Bằng Phi lạnh lùng tuyên bố.

“Ai nói chưa có? Em không phải là người đầu tiên sao?” Kha Mi khiêu khích nghênh nghênh hướng Bạch Bằng Phi.

Nàng chính là muốn chơi như vậy đấy, làm sao chứ? Ai quy định nàng không thể chơi như vậy?

“Em không tính.” Bạch Bằng Phi trực tiếp hướng Kha Mi bài trừ.

Cô bé kia thật không phải người bình thường! Trong lòng hắn chột hạ kết luận.

“Uy, sư huynh rất kì thị em!” Một tay bắt được quả bi, Kha Mi trợn to mắt nhìn chăm chăm Bạch Bằng Phi.

“Bảo em phải chơi cho đúng thôi!” Bạch Bằng Phi vẫn không chút lưu tình.

“Em chơi không đúng chỗ nào chứ?” Kha Mi giận dỗi hỏi ngược lại.

“Rất xấu.” Bạch Bằng Phi liếc nhìn Kha Mi đù người ngồi lên bàn đánh bóng. Hai chân không chạm đất đứng đưa, trên người còn đang mặc đồng phục trung học làm cho hắn muốn đứng lên tìm chỗ trốn.

Không ai mặc đồng phục của trường học nổi tiếng như vậy mà chạy tới chơi bóng hết, như vậy chắc chưa đủ mất mặt cho nên còn cheo leo ngồi trên bàn bóng!

Đứng bên cạnh quan sát, hắn cảm thấy bất lực hết sức.

“Vậy cũng không phải do em muốn nha! Em ngay cả chiều cao còn không đủ!” Bất đắc dĩ thừa nhận khiếm khuyết của bản thân.” Kha Mi trợn mắt nhìn Bạch Bằng Phi một cái.

“Em có thể dùng cái kia để đánh cho dễ kìa!” Bạch Bằng Phi chỉ chỉ một bọc gỗ bên cạnh, đó là thiết bị chuyên môn dùng để phụ trợ khi khoảng cách bóng quá xa, cơ lại không đủ tầm với.

“Không có xài quen” Kha Mi trực tiếp cự tuyệt.

La hét om sòm!

Mang nàng theo chơi bóng là hắn, bây giờ người nhiều lời cũng chính hắn nha!

Nam nhân thật phiền phức.....

Kha Mi quyết định không để ý tới kháng nghị của Bạch Bằng Phi, chuyên tâm nhắm vào bi, chuẩn bị làm một đường chuẩn xác đẹp mắt.

Quả nhiên, chỉ một đường hoàn hảo, bi lọt vào lỗ!

Nàng đúng là thiên tài!

“Ha ha.....” Kha Mi đắc ý đến mức quên nhảy xuống, vẫn còn ngồi ở trên bàn bida mà đã khua tay múa chân, càn rỡ không thể chấp nhận. “Biết cái gì gọi là thiên tài chưa? Chính là em đó!”

“Chó ngáp phải ruồi!” Bạch Bằng Phi cười giễu.

Bất quá chính là bị tự lấn vào lỗ thôi..... Cũng không phải do đánh trúng bi!

“Huynh ganh tị với em!” Kha Mi rất kiên trì.

Hừ, khó có được dịp như hôm nay, nàng thụt bi vào lỗ nhiều hơn Bạch Bằng Phi, ngay cả quả sát cạnh bàn cũng có thể đánh vào, không nhân cơ hội hỉ hả một chút sao được?

Bình thường đều là Bạch Bằng Phi đánh cho nàng hoa rơi nước chảy (thua toi bời), hôm nay cuối cùng cũng đến phiên nàng ngắc mặt xả cơn tức giận, thật sự là quá sướng đi!

“Không có gì đáng để ghen tị.” Bạch Bằng Phi nhún nhún vai.

“Này, huynh thật không thể yêu cho được!” Kha Mi quên mất bản thân vẫn còn ngồi trên bàn ngúng nga ngúng nguẩy, cánh tay nhỏ bé liền muốn hướng tới đánh Bạch Bằng Phi, không nghĩ ngược lại khiến chính mình mất trọng tâm. “A a a.....”

Mất thấy nàng sắp ngã về phía trước, Bạch Bằng Phi vội vàng lao tới đỡ lấy

Vừa được đỡ khỏi ngã, theo đà, Kha Mi cả người hướng Bạch Bằng Phi, lọt vào trong lồng ngực hắn, bộ dáng hết sức mập mờ.

“Không có việc gì chứ.....”

Kha Mi dựa vào lồng ngực vững chãi của nam hài, cảm nhận được hơi thở ổn định trên người nam hài, nghe thanh âm trầm ổn của hắn, cả người nhất thời trấn định hơn nhiều.

Sau đó nàng mới phát hiện ra không khí rất khó xử. “Cám ơn.”

Nàng vội vàng khẽ lui ra sau, ngắc đầu, nhưng lại thấy nam hài dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn mình.

Giờ khắc này, tim của nàng đập đột nhiên nhanh hơn bội phần.

Mà ánh mắt của Bạch Bằng Phi chỉ lảng lạng dừng ở trên người nàng, một lúc lâu thật lâu.

Hai người trẻ tuổi, ở nơi ồn ào, lồi thoi này, trong lúc chơi bóng, vô thanh vô tức trong nháy mắt có giao tình.....

Năm đó, Bạch Bằng Phi còn ba tháng nữa thì tròn mười tám, Kha Mi thì mới mười sáu.

“Chúng ta chơi lại lần nữa được không?”

Nằm thức dậy trên cùng một giường, cảm thụ hương thơm của giai nhân trong lồng ngực, nồng đậm lẫn thỏa mãn căng tràn, Bạch Bằng Phi đột nhiên hiểu được thế giới này thực phong phú.

Nghe âm thanh trầm thấp của nam nhân ở bên tai lẫn quẩn, hơi thở ấm áp cũng khe khẽ lướt qua mặt nàng, Kha Mi không khỏi đỏ bừng hai gò má.

“Sắc lang!” Nàng thẹn thùng cúi gằm mặt.

Không để ý kháng nghị của giai nhân, Bạch Bằng Phi nhu tình mật ý hôn nàng, bàn tay to lại không quy củ mò vào bên trong.

“Chẳng lẽ em không biết vào buổi sáng, nam nhân có cảm giác nhất hay sao?” Hắn tà nịnh, phiến tình nói.

Hắn hôn rất có thứ tự, từ cái trán, hai mắt, chóp mũi, gương mặt, cho đến đôi môi ướt át, diễm lệ mê người của giai nhân

Hắn ôm hôn nàng thật sâu.....

Hai môi chạm vào nhau, Bạch Bằng Phi cường hãn xâm lược, thăm dò thật sâu miệng nàng, cùng nàng dây dưa bám chặt.

Hắn uyển chuyển hôn nàng, một lần lại một lần biến hóa góc độ hôn.....

Bàn tay hắn tùy ý ở trên người giai nhân du ngoạn, theo nàng không kìm được hơi thở dồn dập, liền ôm trọn hai đầu nhũ tiêm kiên đỉnh, vạt ra áo lót, càn rỡ đè ép, xoa nắn.

“Ừm.....” Chịu sự vuốt ve của nam nhân, nàng phát ra thanh âm rên rỉ..

“Em đẹp mê người.....”

Bạch Bằng Phi ôm vòng eo nhỏ nhắn của nàng, cắn nuốt đỉnh anh đào, dùng đầu lưỡi trêu chọc giác quan của nàng, làm cho nàng nhẹn không được thân ngâm.

Hắn vui sướng hưởng thụ dáng vẻ phiến tình của nàng..... Hắn thật thích nhìn bộ dáng của nàng vì hắn mà nổi giận, rất động lòng người.

Bạch Bằng Phi càng tung hoành dùng đầu lưỡi thay thế ngón tay thả sức trêu ghẹo, chậm rãi từ hai đỉnh phong vân của nàng, đi qua liếm xoáy đùa bỡn lỗ rốn.

Cảm giác tê dại mãnh liệt toàn thân.

Kha Mi mơ hồ nhận thấy cả người đỡ đỡ, thanh âm ngâm nga chờ đón dự vọng vang lên, hoàn toàn mê man trong cuộc xâm chiếm của hắn.

“Ừ.....”

“Rất tốt, anh thích nghe thanh âm của em.” Cảm giác dự vọng của Kha Mi đã bùng cháy, Bạch Bằng Phi nhiệt hỏa dâng cao, linh hoạt, nhanh chóng du tẩu đến gần hơn khu tư mật của nàng.

Hắn cúi xuống, vùi đầu vào giữa hai chân nàng, bờ môi nóng ẩm vừa chạm khoáy huyết đã khê liếm tìm kiếm hạch mẫn cảm, làm cho nàng không ngừng phát ra tiếng rên rỉ.

Hắn cúi xuống, vùi đầu vào giữa hai chân nàng, bờ môi nóng ẩm vừa chạm khoáy huyết đã khê liếm tìm kiếm hạch mẫn cảm, làm cho nàng không ngừng phát ra tiếng rên rỉ.

“Trời ơi.....” Kha Mi nhẹn không được huyệt hơi, mau chóng bị bức điên.

Nàng bắt đầu ngọ nguậy, không biết là muốn thoát khỏi nhiệt độ trong cơ thể, hay là câu dẫn nam nhân đang lúi húi phía dưới.....

Thấy Kha Mi nhiệt tình như thế thật động lòng người, Bạch Bằng Phi càng ra sức, đem hai ngón tay thay đầu lưỡi cạo xát.

“Van xin anh.....” Tiếng rên rỉ của nàng ngày càng dồn dập.

“Bảo bối, đừng nóng vội, đợi thêm chút nữa, anh sẽ làm cho em rất thoải mái, rất thoải mái nha.....” Mỉm cười tà nịnh, Bạch Bằng Phi ôm thật chặt lưng giai nhân, ngón tay ma quái cũng không ngừng mò mẫm trong hoa tâm ướt át của nàng, trêu chọc nàng đến cực hạn.

“Thật quá đáng.....” Nàng thân ngâm trong hòng mang theo ý van cầu.

“Anh yêu em như vậy, sao lại là quá đáng chứ?” Cố nén kích tình dâng cao, hắn khê hôn lên môi nàng, ngón tay ở trong người nàng liên tục ra ra vào vào, rồi lại nhử như không muốn di chuyển.

“Ừ.....” Nàng vặn vẹo thân thể, muốn ức chế cảm giác bồn chồn trong lòng.

Kích tình ập đến mạnh mẽ ăn mòn tứ chi của Kha Mi, nàng không ngừng phát ra tiếng thở dốc, kiềm chế kích động bộc phát.

Xác định nữ nhân dưới thân đã chuẩn bị sẵn sàng, Bạch Bằng Phi mới bắt đầu “xông pha xâm lược”.

Hắn nâng cao cặp mông tròn lẳn của Kha Mi, giữa tiếng ngâm nga thấp suyền của nàng, “đại trường kiếm” đầy nam tính không chút lưu tình lao vào trong cơ thể giai nhân.

Chỗ sâu nhất.

Nương theo thanh âm dờ dẩn mắt hờn của nàng, hấn ở trong cơ thể nàng luật động, lần lượt cường lực va chạm, cảm giác như muốn đưa nàng đến cực độ hoan ái mà du địa phủ.

“A.....” Kha Mi kịch liệt hô hấp không thông, trong cơ thể trướng trướng phong tình làm cho nàng mấy lần suýt chết ngất.

Bạch Bằng Phi dốc hết sức lực, kịch liệt ra vào cơ thể nàng, làm cho nàng nhịn không được cao giọng ngâm nga; khi nàng còn đang cố thích ứng, hấn liền ác ý thả chậm tốc độ, làm cho nàng bức bối muốn cơ thể được lấp đầy, anh anh kháng nghị.

Hai tay của hấn lại ôm ấp hai đỉnh Tuyết Phong của nàng, xoa nắn hai hạt anh đào đỏ ửng, “cảm giác như vậy có được hay không?” Hấn ôn nhu mê hoặc hỏi.

“Được! Được! Đừng dừng.....” Kha Mi kích tình vì nam nhân trêu ghẹo mà cuồng liệt dâng trào, hai chân tự nhiên ôm chặt cứng thắt lưng hấn, cầu xin nhiều thỏa mãn hơn nữa.

Nam nhân theo tiếng van nài của nàng say mê, mở rộng cặp đùi trắng nõn, theo đà mãnh mẽ tham tiến, tận tình đột nhập ngập tràn, căng đầy trong nàng, càng lúc càng sâu, mang dục vọng bùng bùng trong cơ thể đốt cháy.....

“A.....” Thần trí Kha Mi đã sớm tan rã, chu cái miệng nhỏ cố gắng hít thở, nam nhân cuồng phách lực đạo làm nàng không thể trụ vững, hai đầu nhũ tuyết trắng lại bị hấn dùng sức bắt lấy, nàng vừa cảm thấy đau đớn vừa sung sướng, mê mê, tiếng kiều ngâm không ngừng.

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn, chìm đắm trong dục vọng của người yêu, hấn càng thêm cuồng dã giữ lấy nàng, càng lúc càng va chạm mãnh liệt hơn, làm cho nàng chạm đến cảm giác khoái hoạt vô cùng, theo tư thế khát tình phát ra lãng ngâm tựa như ảo mộng.

Hai người quay cuồng giữa bể tình mê mông, lúc này, không thể thốt lên bất cứ lời nào, hai người chỉ liên tục thở dốc, phóng túng thanh âm mang đầy dục vọng, thẳng đến khi đạt cao trào.....

“Anh háo sắc quá đi.....”

Hoan ái thỏa mãn, Kha Mi ngọt ngào nũng nịu trong lồng ngực Bạch Bằng Phi, thâm tâm tràn đầy mê luyến cùng vui sướng đối với nam nhân này.

“Nào có? Là em dẫn dụ anh nha.” Bạch Bằng Phi ôm ấp tiểu nữ nhân, bàn tay to lại bắt đầu không quy củ.

“Nói bậy!” Kha Mi đánh rớt tay nam nhân, ngầm bảo hấn an phận một chút

“Anh không có nói sai đây, ai kêu em lại ngon như vậy!” Nhìn thoáng qua khuôn mặt xinh đẹp của tiểu nữ nhân, Bạch Bằng Phi quyết định không nghe lời, bàn tay to tiếp tục vô phép mò mẫm.

“Hừ! Tám năm trước anh cũng không có nói như vậy!” Kha Mi lời vừa ra khỏi miệng, mới giật mình phát giác bản thân không cẩn thận, thật vất vả hai người mới có chút tiến triển, bây giờ cứ nhiên lại bị chính mình làm hỏng.....

Kha Mi trong lòng đang rối rắm, lo lắng Bạch Bằng Phi có phải hay không sẽ nghĩ nàng rất hay so đo, ngay cả nợ cũ tám năm trước cũng nhắc tới thì nam nhân đó lại đột nhiên ôm nàng, ôn nhu nói: “Thật xin lỗi.”

Hấn biết mình tám năm trước một câu trái tự nhiên làm tổn thương Kha Mi, hấn thật không muốn tiếp tục hối hận cho nên đành lựa chọn dừng cảm nhận sai.

“Em.....” Kha Mi muốn tỏ vẻ một chút cũng không quan tâm nên vờ bật cười. “Đều là quá khứ rồi, chuyện đã qua lâu như vậy, em cũng không có cố ý so đo.”

Nam nhân âu yếm hôn nàng. “Cám ơn em.”

Giống như bắt được thứ gì đó quý giá, Kha Mi lại thật vui vẻ mở miệng, “Em có thể hay không hỏi anh một việc?”

Mới vừa ở phòng làm việc của Bạch Bằng Phi, hấn cố tình làm cho nàng nói ra tiếng yêu!

Như vậy có phải hay không hàm ý..... Bọn họ là đang nói chuyện yêu đương đi?

Vừa nghĩ tới đó, ánh mắt Kha Mi đã mang theo ý cười sáng ngời.

“Hỏi gì cũng được, nhưng câu anh có thích em không thì không nên hỏi.” Hết lần này tới lần khác, nam nhân không biết tự xem lại bản thân, cứ nhiên trả lời như thế.

“Tại sao?” Nếu không phải tám năm trước đã quen Bạch Bằng Phi, hiểu rất rõ phương thức nói chuyện của hắn, Kha Mi bây giờ nhất định sẽ lập tức quay đầu bỏ chạy lấy người.

Nam nhân bất bình thường này thật khiến tức chết người ta!

“Nhàm chán!” Bạch Bằng Phi vươn hai chân to lớn chạm đất, sau đó liền đứng dậy hướng phòng tắm đi tới.

Một bước, hai bước, ba bước

Một cái gối từ phía sau Bạch Bằng Phi bay đến.

Đúng là cái gối đầu của người kia.

Đều bị Kha Mi ném .

“Em làm gì vậy?” Bạch Bằng Phi né tránh kịp thời, ngạc nhiên nhìn Kha Mi đang cầm lấy đồng hồ báo thức ở đầu giường, giờ cao chuẩn bị.

Oa, thật hung ác quá.....

Trong vài giây ngắn ngủi, Bạch Bằng Phi thực khó tin bản thân lại đi thích nữ nhân hung dữ như vậy!

Cái đồng hồ báo thức mà ném trúng, đầu không sưng lên một cục mới là lạ!

“Ai bắt anh nói chuyện với con gái đáng ghét như vậy?” Kha Mi cũng run run tức giận nói ra, không kiêng dè, nghênh ngang hướng Bạch Bằng Phi trừng mắt.

“Anh nói chuyện đáng ghét?” Bạch Bằng Phi hỏi ngược lại, hoàn toàn chưa trở về được phong độ bình thường.

Hắn từ trước đến giờ bản thân tự hào nhất chính là rất phong độ cùng mị lực làm vạn người si mê, bây giờ cứ nhiên lại bị Kha Mi mắng chửi là loại người bỏ đi đáng chán ghét?

Khẩu khí của hắn làm sao có thể nhịn được đây?!

“Vậy anh thoải mái thừa nhận thích em thì sẽ bị gì chứ?” Kha Mi giận dữ la hét, trên tay vẫn nắm chặt đồng hồ báo thức, một mực chưa có ý định bỏ xuống.

Nam nhân chết tiệt!

Nam nhân chết tiệt!

Vĩnh viễn đều không học được cách nói chuyện kiên định dứt khoát, một câu đơn giản có thể làm người ta cao hứng như thế, cần gì phải giả bộ này nọ làm gì!

Nói lời thích nàng rồi sẽ thế nào? Để làm chi vậy!

“Em cũng đã biết cần gì phải hỏi nữa?” Bạch Bằng Phi tức giận nói.

Nữ nhân này ánh mắt sao lại cứ dính chặt như hồ dán vào hắn thế chứ?

Không thích nàng, hắn cần gì mang nàng đến nhà mình? Nàng cho là tùy tiện bất kì nữ nhân nào cũng có vinh hạnh đến chỗ hắn ư?

Bây giờ còn muốn hỏi đông hỏi tây, ngay cả câu “anh thích em” vô nghĩa cũng bắt phải nói ra rõ ràng mới được tính là có.... Thật tức chết với nữ nhân này mà!

Ghê gớm nhất là hắn vẫn thích nàng như vậy.....

“Em mặc kệ!” Kha Mi bỏ lại đồng hồ báo thức, nhảy xuống giường, trực tiếp nhào tới trên người Bạch Bằng Phi, giống như thói quen xấu tám năm trước nói: “Em muốn nghe chính miệng anh nói thích em cơ.”

Nam nhân ngốc nghếch, tự mình là đúng, ngôn từ vừa không thiện lương, vừa lấy mạnh hiếp yếu, những khuyết điểm này nàng vốn đã biết, chính là chúng không phải trọng yếu.

Có lẽ đáng vẻ bên ngoài của bọn họ không giống nhau, có lẽ bọn họ còn có con đường rất dài cùng nhau đi qua, có lẽ bọn họ còn có rất nhiều chuyện cần hiểu nhau hơn, nhưng những thứ đó hết thảy đều không quan trọng.

Quan trọng chính là, nàng vẫn thật thích, thật thích hắn!

Quan trọng là cảm giác được ở bên hắn thật tuyệt mỹ.

Quan trọng là lúc này, giờ phút này, nàng đang cùng nam nhân mình yêu ở chung một chỗ.....

Vừa tức giận vừa buồn cười ôm tiểu nữ nhân trong lồng ngực, Bạch Bằng Phi nhẹ giọng ghé vào bên tai nàng, khẽ nói: “Anh thích em, từ tám năm trước đã bắt đầu thích em.”

Ai..... Mặc dù Kha Mi bá đạo, vô li lại cứng đầu, thô lỗ, nhưng chính hắn cũng không thể hiểu được nàng làm cách nào để xông được vào tim hắn, chiếm đóng tám năm chưa từng lui.

Tám năm qua, hắn cho tới bây giờ chưa từng có ý từ bỏ nàng, vẫn thủy chung mong nhớ nàng. Bây giờ hắn cuối cùng mới biết được cảm giác như vậy không phải là do hắn nhất thời tương tư.

Mặc dù hai người có chút khác biệt như trời với đất, hắn vẫn không muốn buông tha nàng.

Tình yêu thật không có đạo lý cũng thật khó nói nha.....

Nghe thấy Bạch Bằng Phi thú nhận, Kha Mi lập tức đỏ hồng hai gò má, thẹn thùng nói: “Người ta cũng vậy.” Nói xong liền dang đôi môi đỏ mọng mời chào.

A..... Cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới nàng có thể cho hắn giờ khắc này.....

Bạch Bằng Phi cũng nhu tình vạn chủng ôm lấy thất lưng Kha Mi, dùng tình cảm dâng đầy trong lòng mình hôn tiểu nữ nhân hắn yêu nhất trên đời.

Nhất thời, trong phòng tràn ngập nùng tình mật ý, đều tan không hết.....

Chỉ là, tình yêu tuyệt mỹ đến thế nào cũng không thể làm no bụng nha!

Đêm buông, sau cơn mưa, tinh tú lóe sáng đầy trời, Kha Mi miễn cưỡng gục ở trên giường, lưng lay cánh tay của Bạch Bằng Phi.

“Em đói bụng.....” Thế lực tiêu hao quá độ, nàng cơ hồ không thể cử động.

“Đi ra ngoài ăn bữa tối nha!” Bạch Bằng Phi phỉnh nịch âu yếm hôn lên trán tiểu nữ nhân, tự biết chính mình phá hư, làm nàng mệt mỏi.

Ai kêu nàng tư vị thật ngon..... Chỉ cần nàng ở bên người, không muốn bắt hảo yêu nàng thật rất khó!

“Không đủ sức.....” Kha Mi ánh mắt khẽ chớp chớp, đáng thương ngược nhìn Bạch Bằng Phi.

Nàng bây giờ cả người đau nhức, ngay cả giơ tay cũng không còn sức, làm sao có thể đủ khí lực đứng lên đi đâu chứ?

“Anh đi chuẩn bị chút gì cho em ăn nhé!” Nhìn thấy bộ dáng tiểu nữ nhân uể oải, kiệt sức, Bạch Bằng Phi chủ động đề nghị.

“Anh sẽ nấu cơm ư?” Kha Mi nghe vậy, ánh mắt lập tức mở thật to, giống như nghe được chuyện gì rất ly kỳ cổ quái.

“Được chứ!” Bạch Bằng Phi gật đầu. Hắn chỉ là rất chán ghét nấu nướng thôi.

Hắn du học một mình ở Pháp lâu như thế, tài nấu nướng cũng xem như không đến nỗi tệ đâu.

Chẳng qua trong nhà có một mẫu thân rất đáng sợ, nếu như bị phát hiện hắn thật ra có thể nấu nướng, tuyệt đối sẽ bị chớp cổ đem về làm đầu bếp miễn phí.

Cho nên hắn rất thông minh lựa chọn làm bộ không biết nấu ăn

“Gạt người!” Kha Mi không tin.

Làm sao có thể? Hẳn nhìn thế nào cũng không giống như nam nhân biết nấu ăn nha.

Ngay cả chính nàng cũng không biết nấu cơm như thế nào, hẳn nào có thể so với nàng còn lợi hại hơn chứ?

“Chờ một chút em sẽ biết.” Bạch Bằng Phi chỉ vút lại mấy lời, liền đi vào phòng bếp trở tài.

Nửa giờ sau, phòng bếp thoảng đến mùi thơm thức ăn, còn có tiếng kêu thất thanh của Kha Mi.

“Trời ạ! Đây không phải là sự thật! Anh nhất định là đã lên đi đặt đồ ăn!”

Nhìn trên bàn salad rau quả xanh biếc, non mềm, bên cạnh là bát tiết vừa chín tới ngon lành, hương thơm nức mũi.

Tâm trạng phấn khích cực kì, Kha Mi quả thực không dám tin đây là do Bạch Bằng Phi làm ra.

Thật quá sức thần kỳ.....

“Ăn thử đi!” Bạch Bằng Phi mang nụ cười tự tin trên mặt, khiêu khích Kha Mi.

Không bao lâu sau, chỉ nghe thấy Kha Mi khen ngợi cuống quýt không dứt “Ăn thật ngon nha!”

A, nam nhân này thật đúng là thâm tàng bất lộ.....

6. Chương 6

Tuy nói Kha Mi từ trước đến giờ rất thích ngồi mát hưởng lạc, nhưng thấy Bạch Bằng Phi tay nghề nấu nướng quá giỏi, ngẫm đến khả năng làm công việc nội trợ của mình chán không buồn chết, nàng quả rất khó sống nha.

Nàng dù sao vẫn là một nữ nhân mà, thấy một người đàn ông so với nàng nấu ăn còn ngon hơn, ui..... thật khó xử ghê.

Xa cách tám năm, không nghĩ tới người nam nhân này đã có được trình độ ưu tú đến vậy!

Hơn nữa nam nhân hoàn hảo đó lại là bạn trai của mình, nàng càng cảm thấy bản thân không trông cậy, dựa dẫm vào hắn thì đúng là một tội ác.

Nguyên bản nàng vốn tự nhận chính mình xem như cũng kiếm ra tiền, nhưng so với Bạch Bằng Phi, mấy đồng lương bèo bọt của nàng thật quá ít ỏi.

Nguyên bản nàng vốn cho rằng bản thân trưởng thành thuần thực mỹ nữ không thể chối cãi, nhưng Bạch Bằng Phi lại cao điều anh tuấn, hương vị cũng là vàng loại một, nàng căn bản trần tục không dám so.

Hơn nữa nàng cũng không ngây thơ, thuần khiết cũng không khôn khéo, thâm sâu, chỉ vừa đủ là loại tiểu gian tiểu ác, rất thích hợp ở giữa hồng trần trọc thế này mà mồm miệng la lét ăn ké.

Trọng yếu nhất là, nàng sẽ không phải nấu cơm, Bạch Bằng Phi sẽ làm, điểm này khiến cho nàng tự ái muốn chết!

Càng nghĩ càng tự ái, Kha Mi quyết định xem chương trình món ngon Nhật Bản!

Nàng đi học món ăn Nhật Bản cũng có thể chứ sao? Nàng không tin Bạch Bằng Phi cũng biết làm món ăn Nhật Bản!

Hừ hừ..... Đến lúc đó hăng nhìn xem nàng đại triển thân thủ đi!

Kết quả nàng vừa bật TV không bao lâu, bạn cùng phòng Đinh Tiểu Ưu đã lao ra hô lớn, “TV hư rồi! Ta đang chán người Nhật Bản muốn chết!”

“Ách..... Tiểu Ưu,” Kha Mi im lặng không giải thích được, giương mắt xem xét Đinh Tiểu Ưu, thận trọng nói: “Bọn mình thắng trước mới đi ăn món Nhật Bản xong, giờ cậu lại nói chán ghét người Nhật Bản đến chết là sao ta.” Sao thái độ liền biến chuyển lớn như vậy chứ?

“Mặc kệ! Tớ chán ghét bọn Nhật Bản!” Đinh Tiểu Ưu rất kiên trì.

Nàng chán ghét muốn chết hai chữ Nhật Bản!

Kẻ thù xấu xa đê tiện, đồ quỷ Nhật Bản đáng chém ngàn đao, đồ hỗn trướng bốn chân.....

Chỉ có thể là Đổng Mộc Bác!

Bất cứ cái gì làm liên tưởng đến gã đó, nàng liền tức giận muốn đập đổ!

“Nhưng tớ muốn học làm món ăn Nhật Bản da.....” Chưa từng thấy Đinh Tiểu Ưu liệt hỏa công tâm mạnh mẽ như vậy bao giờ, nhưng Kha Mi vẫn cố gắng tranh thủ.

Nàng cùng Đinh Tiểu Ưu cũng không thân thiết lắm, thuần túy là ở chung một phòng thì sẵn dịp thành bạn bè, nhưng hai người nước giếng không phạm nước sông, có một số chuyện riêng tư không thể nói.

“Mặc kệ!” Đinh Tiểu Ưu phi thường kiên định phủ quyết. “Chỉ cần tớ còn ở trong phòng, tớ không muốn nghe hay nhìn thấy hoặc đụng phải bất cứ cái gì liên quan tới bọn Nhật Bản!”

“Tớ học nấu ăn như thế nào đây?” Kha Mi mở to mắt, ngược nhìn Đinh Tiểu Ưu vô lý.

“Cậu muốn học nấu nướng làm gì?” Đinh Tiểu Ưu giật mình hỏi.

Mặc dù nàng cùng Kha Mi không phải tỷ muội thân thiết cho lắm, nhưng ít nhất nàng cũng biết Kha Mi từ trước đến giờ vốn là “Cô nương xa nhà bếp”, làm sao có thể thần kinh thác loạn đến mức muốn học nấu nướng chứ?

“Là thế này” Kha Mi ngượng ngùng cười cười, giải thích việc nàng với Bạch Bằng Phi, kể chuyện lần trước Bạch Bằng Phi nấu cơm cho nàng ăn... chỉ không nói rõ tên hân.

“Cậu vì nghĩ như vậy mà đi học nấu ăn ư?” Đinh Tiểu Ưu rất chăm chú nghe Kha Mi nói chuyện, thậm chí còn tự hỏi một hồi.

Ừ hừ, tình yêu thật vĩ đại! Thậm chí làm cho Kha Mi từ trước đến giờ không muốn đụng đến chuyện nội trợ, cũng phá trời mở đất vì nam nhân mà rửa tay xuống bếp nấu canh nóng?!

Nếu sau này có người theo nàng nói thấy được dấu tiên nhân, nàng cũng sẽ không quá kinh ngạc.....

Đinh Tiểu Ưu ở trong lòng trộm nghĩ, trên mặt vẫn duy trì nét tĩnh táo cùng chăm chú, tránh cho Kha Mi khuynh hướng nóng nảy bạo lực làm đau mình.

“Đúng vậy!” Kha Mi gật đầu. “Nếu không tớ sẽ có cảm giác giống như bản thân không xứng với hân.”

“Chờ một chút, tớ đi pha cốc cà phê.” Đinh Tiểu Ưu bị nghiện cà phê, nên uống nó hằng ngày trở thành thói quen của cô.

“Tớ cũng muốn!” Kha Mi vội vàng la to, chạy theo vào bếp.

Hai nữ nhân nhỏ xinh ở trong nhà bếp, Đinh Tiểu Ưu vừa pha cà phê, vừa hỏi Kha Mi, “Cậu có thấy loại cảm giác đó không?”

“Cảm giác gì?”

“Kỳ thật hai người là trời sinh một đôi.” Đinh Tiểu Ưu hạ kết luận.

“Có thật không?” Kha Mi cao hứng đến mức ánh mắt cũng phản ý cười, ngay cả Tiểu Ưu cũng nói như thế, vậy có phải là điều kiện của nàng cũng ưu tú đâu kém gì hân chứ?

“Ừ. Nghe cậu kể, tớ nghĩ chẳng có mấy nữ nhân chịu được tên kia đâu” Đinh Tiểu Ưu gật đầu quả quyết.

“Có ý gì?” Kha Mi vẫn không hiểu. Lời này của Tiểu Ưu nghe rất thâm thúy nha.

Điều kiện của Bạch Bằng Phi rất tốt!

Anh tuấn giàu có lại rất có phong cách, đúng là kim quy trong mắt nữ nhân

Không để ý tới vẻ mặt đăm chiêu suy nghĩ của Kha Mi, Đinh Tiểu Ưu lẳng lặng nhấp một ngụm cà phê, mới thông thả giải thích, “Hắn bề ngoài thoạt nhìn rất được, nhưng kỳ thật là một nam nhân khó chịu; mà cậu lại là dạng nữ nhân có cá tính vừa vặn hợp ý hắn”

Gì vậy?

Bạch Bằng Phi khó chịu sao?

Tiểu Ưu nói thực cũng đúng, nam nhân kia đầu tiên rất hay buồn bực, bề ngoài quen giả bộ thành bộ dạng khốc liệt, nhưng trong lòng chẳng khác gì trẻ con.

Mà..... nàng đúng là có số làm nữ nhân của hắn sao?

Kha Mi ngậy ngốc nhìn Đinh Tiểu Ưu một lúc lâu, cuối cùng mới tìm về được đầu lưỡi, mở miệng hỏi: “Tiểu Ưu, cậu nói thế là khen hay chê khéo tởm đấy hả?”

Bất kể như thế nào, thân chinh vì Bạch Bằng Phi mà xuống bếp, đây là ước mơ trước mắt lớn nhất của Kha Mi.

Tưởng tượng cảnh..... Sáng sớm, trong phòng bếp thoảng bay ra hương cà phê nồng đậm, ngon lành, tiếng xoong nổi va chạm lách cách, Bạch Bằng Phi theo mùi thơm làm thức tỉnh, liền đi tới nhà bếp tìm nàng.

Nàng quay đầu nhìn nam nhân vừa mới rời giường, hai người bọn họ nhu tình nhìn nhau cười một tiếng.....

Hoặc là khi trời chuyển tối, nàng ôn nhu hiền thực ở trong nhà bếp khéo léo nấu từng món ăn mà hắn ưa thích, nam nhân nàng yêu thương nhìn thấy nàng vì mình tự tay làm canh nóng, nùng tình mật ý sẽ từ phía sau ôm lấy nàng, cho nàng một nụ hôn thâm tình....

Úc, thật là lãng mạn siêu cấp vô địch vũ trụ -

Bạch Bằng Phi nhìn Kha Mi tay xách nách mang chạy tới nhà hắn, trên mặt còn nhác thấy nụ cười quỷ dị, trong lòng không khỏi có chút hoảng sợ.

Tiểu nữ nhân gọi điện thoại nhắn muốn tới nhà hắn thật ra là một chuyện tốt, nhưng vừa mở cửa đã thấy tiểu nữ nhân cười như vậy, hắn rất khó kiềm chế việc không nghĩ nhiều.

“Có gì vui sao?” Cố gắng duy trì bình tĩnh, Bạch Bằng Phi kéo miệng mỉm cười, tận lực biểu diễn nét mặt hài lòng nguyện ý muốn biết chuyện làm cho Kha Mi cao hứng.

Nhưng rõ ràng, thấy Kha Mi khuôn mặt tươi cười, hưng phấn khác thường, trong lòng hắn vẫn có điểm sợ hãi.....

“Không có gì a!” Kha Mi ngượng ngùng cười, giơ tay đưa túi đồ cho Bạch Bằng Phi. “Hôm nay chúng ta ở nhà ăn cơm được không?” Nàng không ngừng nhấp nháy đôi mắt mỹ lệ, tràn ngập mong chờ hướng Bạch Bằng Phi.

“Được, được, vậy em muốn ăn gì? Phòng bếp không còn gì cả.” Bạch Bằng Phi hiểu được sự tình không sao, trong lòng chỉ nghĩ muốn ăn tiểu nữ nhân trước mắt.

“Em có mua nguyên liệu rồi!” Kha Mi cười cười, chỉ chỉ vào mấy cái túi trên tay Bạch Bằng Phi. “Chiều nay em xuống bếp được không?”

A a a.....

Ôm hôn trong phòng bếp a.....

Tối nay sẽ là thời điểm lãng mạn nhất đi!

“Được!” Chỉ cần là nam nhân, bình thường đều rất thích nghe bạn gái vì mình chủ động xuống bếp.

Bạch Bằng Phi dĩ nhiên cũng không ngoại lệ.

“A a.....” Kha Mi cho nam nhân một nụ hôn khích lệ bản thân.

Hết thấy đúng là tốt đẹp như vậy.....

Nhưng hai mươi phút đồng hồ sau, từ nhà bếp của Bạch Bằng Phi thỉnh thoảng truyền ra tiếng la oai oái.

“Trứng gà không thể cứ đập vào trong nồi mới đánh!”

“Gạo phải thêm nước mới có thể nấu thành cơm!”

Bạch Bằng Phi lúc mới đầu còn ra sức quát lớn trả lời, khẩu khí cũng coi như khách khí, Kha Mi cũng có thể hự tâm đón nhận sự chỉ bảo của hắn.

Nhưng sau năm phút, tiếng hét vọng lại của Bạch Bằng Phi đã dần trở nên vô lực.

“Đó là đường, không phải muối!”

“Xào rau phải cho dầu vào trước!”

Lại thêm năm phút trôi qua

“Cưng ơi, em nên ra đây ngồi đi, để anh nấu cho. Có được không?”

“Nhưng người ta thật sự rất muốn vì anh mà xuống bếp a!”

“Nhưng..... không ai nấu cơm như vậy hết!” Nam nhân cơ hồ khóc không ra nước mắt.

“Xong rồi!” Tiểu nữ nhân thanh âm hào hứng. “Tuyệt đối ăn được, em cam đoan với anh!”

“Em từng nấu qua?”

“Chưa. Nhưng trên TV hướng dẫn sao, em làm y chang không sai đâu!”

Trên TV hướng dẫn như vậy? Bạch Bằng Phi đột nhiên cảm thấy trên mặt hắc tuyến quay cuồng, nhưng lại không đành lòng làm thất vọng nữ nhân mình yêu, nên vẫn miễn cưỡng nhẫn nại không nói ra.

Thêm năm phút

“Tiểu Mi, vị canh tương chỉ cần điểm một chút tương thôi, dùng nước hòa tan ra là được rồi. Em cho hình như hơi nhiều tương rồi.”

“Đúng nha? Quả là em cũng nêm hơi quá tay a.”

”Bông cải xanh Hàn Quốc muốn làm trước tiên hắn là phải tước nhánh, rửa sạch đúng không?”

“Cái đó hả? Cần gì phải phiền phức như vậy chứ? Thoạt nhìn rất sạch sẽ mà!”

Bạch Bằng Phi quyết định trước hết coi thuốc còn đủ hay không, thuận tiện ngó qua giấy vệ sinh trong nhà cầu.

Qua năm phút nữa

“Kha Mi, anh lệnh cho em, bây giờ, lập tức đến bàn ăn ngồi đằng hoàng, nếu không chúng ta có chờ đến sáng mai cũng đừng nghĩ đến việc có cơm ăn!” Bạch Bằng Phi đã nhịn không nổi nữa!

Từ lúc Kha Mi chẳng phân biệt được đường và muối, hồ đồ làm bậy làm bạ nấu nướng ra mấy món, nếu như hắn dám ăn, chỉ sợ chiều nay phải đến bệnh viện trình diện!

“Người ta.....” Kha Mi vẫn ai oán giãi dụa.

Nàng thừa nhận hai món ăn trên bàn thoạt nhìn rất đáng sợ, nhưng....nhưng là nàng vì nam nhân mình yêu mền đích thân xuống bếp làm ra mà!

“Anh buộc em đấy!” Bạch Bằng Phi khó khăn đứng dậy nhặt nhanh mấy thứ trên sàn nhà.

Hắn thực chăm chỉ! Thấy vẻ mặt nam nhân nghiêm túc, Kha Mi cũng không dám tiếp tục kháng nghị.

Nàng chỉ có thể thất thủ đi tới phòng khách, thương tâm bật TV.....

Ăn xong bữa tối, Kha Mi áy náy xung phong đi rửa chén.

Nếu bữa tối lãng mạn đã bị nàng làm cho đổ bể, thì ít nhất nàng cũng sẽ phải hỗ trợ rửa hết chén bát chứ sao?

“Cám ơn em nghĩ đến việc nấu cơm cho anh ăn, cũng cám ơn em giúp rửa chén.....” Kha Mi lau chùi vừa được một nửa, phía sau liền truyền đến thanh âm thuần hậu của nam nhân.

Hắn ôn nhu ôm lấy Kha Mi, một tay giữ chặt eo thon, một tay xoa nắn trước ngực giai nhân mềm mại, hôn mật ngọt của nàng.

Vẫn tự tiện liếm láp vành tai nàng, hôn, trêu chọc, cắn nuốt, khiến thân thể mềm mại phải run rẩy đón nhận.

Vì vậy, hắn càng thêm can rở, ra sức gieo rắc cảm giác tê dại, kích thích ở vành tai mẫn cảm của giai nhân, tiện thể ở xương quai xanh trơn mịn, lưu lại thâm dấu vết màu tím.

“Ừ.....” Kha Mi phát ra tiếng thở dốc, cơ thể không ngừng tê dại theo mỗi cử chỉ vuốt ve của Bạch Bằng Phi, xuyên thấu khắp toàn thân.

Đôi môi không được ngừng hướng đến cho hắn trêu chọc, bàn tay nam nhân nhẹ nhàng thoát bỏ xiêm y của nàng, dễ dàng tháo xuống thắt lưng cùng quần dài.

“Không muốn.....” Kha Mi vô lực khấn cầu, nhưng bàn tay ma quái của Bạch Bằng Phi vẫn chạm đến bụng dưới của nàng, gần sát quần trong, không ngừng uy hiếp huyết khẩu ướt át, trêu ghẹo.

“Ướt như vậy..... còn nói không muốn?” Bạch Bằng Phi trực tiếp hoạt tiến u cốc thần bí của nàng, thăm dò hoa tâm đầm ướt, đẹp đẽ khiến nơi đó càng giao ra nhiều mật ngọt hơn nữa.

Kha Mi vô lực kháng cự nam nhân ở trên người mình khơi gợi cảm giác xáo trộn hư ảo mạnh mẽ, chỉ có thể không ngừng giãy dụa thân thể, nhưng lại càng làm cho ngón tay của nam nhân kia dò vào càng sâu.....

Kha Mi cố gắng duy trì hô hấp, hai chân vô ý kẹp chặt, càng cảm nhận rõ ràng hơn sự xâm lấn của nam nhân.

Nàng cả người đều bốc lửa, khí lực từ từ biến mất.....

“Tiểu bảo bối, em thật cảm tính ” Nam nhân gầm nhẹ một tiếng, ôm chặt thắt lưng nàng, đối phó với thân thể giai nhân đang không ngừng vận vẹo, ngón tay càng tham tiến sâu hơn cảm địa ẩm áp - trêu chọc, kích thích.

“Ừm.....” Nàng cố nén từng lớp sóng khoái cảm dồn dập xô đẩy.

Hắn gia tốc động tác ngón tay, cho đến khi mật ngọt của nàng ào ạt chảy xuống.

Chịu đựng kỹ xảo trêu chọc của nam nhân, Kha Mi cảm giác hạ thể có một cổ run rẩy khó diễn tả tập kích toàn thân.

“Em mau đến quá.” Khóe miệng tà ác mỉm cười, ngón tay ở trong cơ thể nàng càng gia tốc nhanh hơn.

“A ” Cuối cùng, một chuỗi khoái cảm bùng nổ mạnh mẽ ở hoa tâm sâu kín khiến Kha Mi lần nữa đạt đỉnh, dòng mật dịch trong cơ thể ẩm áp dâng trào, ướt đầm bàn tay nam nhân.

“Bây giờ, đến lượt chúng ta cùng nhau khoái lạc một chút.” Không cho Kha Mi thời gian kịp nghỉ ngơi, Bạch Bằng Phi đã gia tăng lực đạo ở hạ thân nàng, dùng thân thể đụng chạm, áp chế, giữ chặt vòng eo giai nhân chuẩn bị cho hắn xâm chiếm.

Hơi thở dồn dập ở bên tai nàng ve vuốt, hắn dùng nửa người dưới dán chặt vào bụng nàng, buộc nàng cảm nhận nam tính to lớn của hắn vì nàng mà căng trướng, phát đau.

Cởi ra quần lót mỏng manh của nàng, Bạch Bằng Phi vội vã đem lửa nóng của mình nhắm ngay hoa tâm nàng

“Chuẩn bị tốt lắm rồi phải không? Anh muốn.....” Thanh âm trầm thấp êm ái vang bên tai nàng, vật “sinh long hoạt hổ” đã ở tư thế sẵn sàng, chuẩn bị chờ lệnh phân phó liền trực chỉ xông tới.

“Ừm.....” Thân thể nàng hướng theo hắn mà hưởng ứng cuồng nhiệt.

Phi thường hài lòng với thái độ hợp tác của giai nhân, Bạch Bằng Phi nắm hai bàn tay nàng, dùng sức chuyển động eo thúc vào hoa tâm bé nhỏ.

Theo từng va chạm của hắn, Tiếng Kha Mi thở dốc càng lúc càng lớn.

“A.....” Nàng sắp không thở kịp nữa rồi.....

Trời ạ! Hành hạ ngọt ngào như thế thật sự làm cho người ta vừa sung sướng vừa đau khổ..... Nàng choáng váng, đầu hoa mắt mơ, trong cơ thể này nọ rung chuyển khiến nàng căng ra như dây đàn, chẳng còn mấy sức chịu đựng, tưởng chừng như chỉ phút chốc nữa là đứt gãy.

“Kêu lớn tiếng một chút, anh thích nghe.” Thanh âm rên rỉ khe khẽ của nàng làm hắn càng thêm phấn khích, không ngừng gia tăng xâm lược, thắt lưng dùng sức, nương theo hạ thân giai nhân đang ngấn ngợ mà thi triển kỹ năng, thúc tới mạnh mẽ.

“A.....” Nàng không ngừng kêu thành tiếng, trong thanh âm tràn đầy phiến tình.

Bạch Bằng Phi càng thêm ra sức hướng nàng giao hoan, một lần so với một lần càng kích tình, càng va chạm cuồng nhiệt hơn, khiến cho hạ thân nữ nhân sung sướng, tê dại, chỉ còn biết run rẩy dựa vào.

“Không cần..... Như vậy là được rồi.....” Bởi vì nam nhân chuẩn bị dốc lòng hung hung đánh chiếm, Kha Mi cơ hồ không thể kìm chế hét lớn một tiếng.

Nàng sắp nổi giận.....

Bạch Bằng Phi chỉ tập trung đưa đẩy, tiếp tục chuyển động nhanh hơn.

Phản ứng nóng bỏng của mỹ nhân dưới thân càng làm cho lòng hắn tràn ngập thành tựu, hắn cũng khó nín giữ ý niệm muốn giải phóng chính mình nên càng thúc tới vội vã, chôn sâu “tiểu lão đệ” ở bên trong cơ thể nàng, dục vọng bành trướng nổ tung ...

Hai người cùng rên lên một tiếng thống khoái, rã rời, dòng nước ấm theo hai thân thể va chạm hối hả dung hòa, chảy tràn xuống giường, bọn họ đồng thời đạt tới cao trào kích tình.....

7. Chương 7

“Huynh có biết là khi yêu thương một ai đó, người nói tiếng yêu trước nhất định sẽ phải thường xuyên chịu khổ.” Cô bé nheo mắt chăm chú nhìn ráng chiều, nói.

Nam hài chỉ lẳng lặng lắng nghe, không động đậy tay chân cũng không đưa ra lời bình luận nào.

Hắn vẫn không muốn nói cho cô bé biết, hắn thích chuyện tốt này của nàng

Đồng thời, trong lòng nam hài nghĩ tới...

“A!” Kha Mi vốn đang ngủ chợt bừng tỉnh bởi động tác mập mờ khiêu khích của nam nhân, cộng thêm dục hỏa đang xâm chiếm dần trên thân thể nàng.

Nàng lại bị lột sạch quần áo lúc nào vậy?

Ông trời! Nam nhân này thật là vô độ, công tác cần cù quá.....

“Không muốn..... để yên cho em ngủ chút nữa.....” Kha Mi thở gấp, không ngừng vặn vẹo thân hình, muốn đẩy ra ngón tay nam nhân đang ở bên trong nơi nóng ấm của nàng mà mạnh mẽ trêu ghẹo, ve vuốt, ra ra vào vào. Song bản thân lại không thể khống chế chính mình u cốc xuất ra mật ngọt.

Khoái cảm bài sơn hải đảo cuốn phăng tri giác của nàng, Kha Mi trơ mắt nhìn thân thể bị nam nhân tà ác trước mắt đùa bỡn, nhưng lại hoàn toàn không ức chế được phản ứng của thân thể, hướng đến chân của dục vọng mà thần phục, phát ra tiếng rên rỉ yếu kém, hư nhược.

“Tiểu Mi, để anh thật tốt yêu thương em.” Giương nụ cười tà mị như trước, chiếc lưỡi của nam nhân đã chạm đến bộ ngực mềm mại, căng đầy.

Không quan tâm nữ nhân yêu kiều đang vặn vẹo kháng nghị, Bạch Bằng Phi dùng tay trái áp chế hai cánh tay nàng lên quá đầu, còn tay phải lạnh lẽo vuốt ve thân thể nàng, đầu lưỡi du tẩu giữa hai ngọn đồi tuyết trắng vì kích thích mà run rẩy, phập phồng, tập trung nhắm nháp hương thơm tự nhiên trên người nàng.

“Ừ.....” Kha Mi giãy dụa chống cự muốn chấm dứt thống khổ, nhưng môi hồng vẫn khe khẽ bật ra tiếng rên rỉ dâm mỹ không ngừng.

Ngón tay nam nhân thon dài ở bên trong bắp đùi mẫn cảm của nàng hoạt động, lấy kỹ thuật thuần thực kích thích giác quan khiến Kha Mi mê muội, chập vọt giữa lưới tình do hắn giăng ra, trầm luân trong khoái cảm mà hắn mang đến.

Bị bản năng đánh gục, nàng lưng thon không ngừng uốn éo, hạ thân vô thức ưỡn lên, tìm kiếm ở hắn sự thỏa mãn cùng thống khổ đến cuồng loạn.

“Em không thích ư?” Nam nhân ánh mắt đặc ý, lại không muốn dọa cho tiểu nữ tử đang hư nhược vô lực dưới thân mình hoảng sợ, ngón tay liền hạ thấp, nhẹ nhàng xoa nắn sâu bên trong cơ thể nàng, mặc cho nàng khó chịu, kịch liệt di chuyển chiếc hông nhỏ bé muốn thoát khỏi ma chướng của hắn, nhưng càng né tránh càng bày ra tư thế dâm mỹ mê người, bùng phát dục vọng đôi bên.

“Thích..... Đừng.... đừng.....” Một tiếng ngậm nga không thể kiềm rung lên, Kha Mi khó nín giữ lý trí khi cảm thấy bị ngón tay nam nhân giầy vò sắp vượt quá cực hạn.

“Nóng quá!” Bạch Bằng Phi âu yếm đôi mắt đang mờ đi vì dục vọng của giai nhân, hai ngón tay mở rộng cửa huyết, chăm chú ngắm nhìn dòng mật ngọt trong suốt đang cuộn cuộn chảy ra từ hoa tâm đỏ ửng của nàng. “Nhìn em kìa, cũng đã ướt đầm.....”

“Trời...ơi.....” Tình dục thiêu rụi nốt chút lý trí còn sót lại của Kha Mi, khiến nàng ngay cả năng lực cơ bản để thoát lên cũng bị dục hỏa đốt cháy, chỉ có thể van xin nam nhân nhanh hơn, mau hơn, lấp đầy khoảng trống sâu trong cơ thể.

“Xin anh..... Mau vào.....” Lý trí hoàn toàn vô ích, nàng chỉ còn bản năng mời mọc nam nhân tiến vào giải thoát chính mình.

“Chờ một chút, tiểu diễm tâm. Hôm nay có chút đặc biệt” Nhẹ nhàng xoay người nữ nhân sắp xuống, hắn khe khẽ thanh âm ôn nhu hàm ý tuyên bố chuẩn bị ột cuộc hoan ái điên cuồng.

“Gì vậy..... A!” Còn chưa kịp hỏi, nàng lập tức hét lên một tiếng sắc nhọn.

Phía sau hoa cúc (không hiểu thì liên hệ Đam Mỹ tiểu thuyết) nhỏ bé bị cường ngạnh nam tính chèn ép, to lớn ngang nhiên xâm nhập, như muốn xé rách hạ thể để công đoạt, khiến cho nàng chập vọt, khổ sở ai oán.

“Không được! Rất đau..... Đau quá!”

“Thả lỏng..... một chút.....Đừng gắng sức.....” Chôn sâu trong cơ thể giai nhân đang cất lên mị thanh khóc không thành tiếng cùng cảm giác vui thích ám áp quyến luyến nơi giao hợp làm cho nam nhân thiếu chút nữa phát tiết.

“Em không....muốn.. Đau quá! Anh mau ra đi.....” Nước mắt lưng tròng, Kha Mi đau đến hô to gọi nhỏ.

“Từ từ, chờ một chút là không đau nữa, anh cam đoan với em.” Bạch Bằng Phi cắn răng, yên lặng chờ đợi, cố gắng không làm tăng thêm đau đớn cho nàng, tạm thời dẫn xuống nhu cầu bức thiết muốn thúc xuyên qua thân thể kiều mỹ, ngọt ngào trước mặt.

Tay kia uyển chuyển mở rộng hai chân Kha Mi, nhét mấy ngón tay vào nơi u linh tối mật của nàng, tìm kiếm mật huyết tiến hành một đoạn trêu chọc dâm mỹ khác nhằm di dời đi lực chú ý của nàng.

Xác định nữ nhân đã không còn đau đớn, thắt lưng ướt đầm mồ hôi vì kiềm chế của hắn liền vội vã thúc vào cơ thể nàng, cọ xát, va chạm mạnh mẽ, cuồng dã, ngón tay đồng thời tìm kiếm hạch khoái cảm của nàng mà thăm dò, khiêu khích.

Bị công kích trước sau, Kha Mi nhịn không được toàn thân chấn động, run rẩy không ngừng, ý loạn tình mê, môi hồng dật xuất ra thanh âm ngậm nga dâm mị.

“A a.....”

“Bé con, chỗ đó của em thật chặt.....” Bạch Bằng Phi thấp giọng than thở, ôm thắt lưng mảnh khảnh của nàng, động tác càng ngày càng nhanh, nơi giao hợp không ngừng phát ra tiếng vang, hương vị dục tính phảng phất, quanh quẩn khắp phòng.

Nam nhân cuồng loạn xâm nhập quá nhiều ý thức của Kha Mi, thân thể hai người mật thiết dung hòa, va chạm, nàng thoát không ra, đành tùy ý để nam nhân ở trong cơ thể mình giễu võ giương oai.

“Ừ..... Không, không được.....” Thừa nhận không thể chịu đựng thêm quá nhiều kích tình cùng một lúc như vậy, Kha Mi mê mị thở gấp cầu xin tha thứ.

Nam nhân chỉ lẳng lặng rút bàn tay đang tìm kiếm hoa tâm ở phía trước của nàng, chuyển lên bộ ngực trắng mịn, non nớt, ngón tay không ngừng xoa nắn hai đỉnh anh đào cho đến khi chúng đỏ ửng, căng tràn trên tay hắn.

“A.....” Môi đỏ mọng tràn ra liên tiếp tiếng kêu ngậm.

Nàng thanh âm mật ngọt khiến cho dục vọng của Bạch Bằng Phi càng ngày càng phình lớn, đành lấy thân thể cường hãn dũng mãnh của mình cuồng dã xâm chiếm khu tâm xinh xắn, nhu nhược phía sau của Kha Mi

Hoa kính nàng tràn ra lượng lớn mật dịch, dọc theo bên trong bắp đùi chảy xuống, thấm ướt ga trải giường, thừa nhận khoái cảm quá mức, Kha Mi khóc không thành tiếng, chỉ có thể không ngừng phát ra thở dốc cùng rên rỉ.

Bạch Bằng Phi hít sâu dốc sức “công thành đoạt đất”, thẳng đến khi chính mình đạt cực hạn, bắn một luồng dịch trắng đục vào sâu trong cơ thể giai nhân.

“Chờ đã! Chờ đã!”

Thần trí hoảng hốt, Kha Mi choàng tỉnh giữa tiếng nước đang ào ạt chảy bên tai nàng, vặn tắt, nàng nhìn thấy nam tử thân hình mạnh mẽ tinh tráng đang ở trước mặt mình đứng đưa.

“Tỉnh rồi à?” Bạch Bằng Phi khoe miệng bắt giác cong lên mỉm cười.

“Đây là.....”

“Đây là hồi khác. Tiểu bảo bối, anh còn chưa vào tắm mà bé yêu của anh lại đi trước vậy ư!” Bạch Bằng Phi một tay ôm ấp vòng eo nhỏ nhắn của Kha Mi để thân thể vẫn còn mặc quần áo lót của nàng dựa vào mình, một tay liền nhanh nhẹn gội rửa mái tóc rối của nàng.

Hai tòa thiên nhiên trước ngực nàng nhúc nhích động lòng người, hạt ngọc đỉnh hồng in hằn trên lớp áo mỏng, hướng hắn câu dụ.....

“Em.....” Kha Mi còn chưa kịp kháng nghị, Bạch Bằng Phi đã thuận tay đem vôi hoa sen đưa đẩy khắp thân thể nàng, để nước nóng từ đỉnh đầu đổ xuống cả hai, hắn ôm giai nhân kiệt sức trong lòng, liếm láp nhũ phong vì nước nóng đùa bỡn kích thích dục tính mà căng cứng, đầu vú mẫm mĩm trở nên càng thêm nhiễm hồng, nhúc nhích động lòng người.

“A.....” Tiếng thở dốc kêu my không ngừng phát ra.

Sau khi khê cởi bỏ quần áo còn sót lại trên người cho nàng, Bạch Bằng Phi lập tức dán môi theo cổ nàng, qua ngực, xuống bụng một đường thẳng tắp nhắm giữa hai chân, trong nháy mắt, da thịt tuyết trắng của Kha Mi in đầy ấn ký của nam nhân.

“Rất thoải mái phải không?” Nam nhân cười đắc ý.

Hắn đột nhiên há mồm cắn nuốt đầu vú của nàng, chiếc lưỡi điêu luyện quấy nhiễu, làm cho Kha Mi thân thể mềm mại mãi cảm không ngừng giây dựa, tránh né.

“A a.....” Theo hắn trêu chọc, nàng liên tiếp phát ra tiếng thở dốc mê người.

Bộ ngực nàng được âu yếm cẩn thận liền bành trướng ưỡn lên, hai bầu nhũ phong lộ vẻ kiều tiên ướt át, đầu vú hoàn toàn ngạnh đỉnh.

Đôi môi anh đào nở non rên rỉ càng làm cho nam nhân đùa giỡn thêm phần khoái lạc, còn không muốn nhanh như vậy giải thoát dục vọng cho tiểu nữ nhân.

Hắn đột nhiên tách ra bấp đôi thon dài bạch ngọc, ngón tay ở tam giác mê người của nàng ra sức ve vuốt, chà xát, rất nhanh, huyết khẩu giai nhân đã chảy ra mật dịch ướt át.

Vì để nữ nhân càng thêm cảm nhận được kích tình, hắn liền dứt liền hai ngón tay vào hoa tâm, ở bên trong ầm áp không ngừng loạn phá, làm cho nàng thỏa mãn lấp đầy.

“A.....” Lúc mấy ngón tay nam nhân tăng tốc xoa bóp hạch mẫn cảm của nàng thì một trận kích tình mãnh liệt nhanh chóng đánh chìm não bộ, khiến nàng nhịn không được ưỡn cong thân thể, mấp máy môi. “Không cần như vậy.....”

“Em đã thể hiện ra như thế này, anh làm sao có thể nhẫn tâm dừng tay để em khó chịu chứ?” Nam nhân tà mị không ngừng ở bên tai nàng rót mật.

Khóe miệng nhõn nụ cười kịch nghệ tà ác, Bạch Bằng Phi kéo rộng hai chân nàng, hướng dục vọng của mình đến khu tư mật nữ tính, ác ý nhẹ nhàng cọ xát, chồn vờn, tìm kiếm hoa tâm.

“Ách.....” Kha Mi cắn chặt môi dưới, toàn thân run rẩy, bị nam nhân quỷ quyết trêu chọc cho không còn cách nào giữ mình.

“A ” Theo vật lửa nóng nặng trĩu nhục dục, cứng rắn đâm sâu vào huyết khẩu, trong nháy mắt, ba sâu hai nông chọc phá cửa mình khiến Kha Mi thét lên một tiếng chói tai.

“Đúng đó, phải kêu lên như thế mới được!” Bạch Bằng Phi ôm thắt lưng mảnh khảnh của nàng, để nàng dựa vào tường, nhắc cao hai chân mỹ nhân, không ngừng chuyển động, dùng sức mạnh mẽ đâm vào cơ thể nàng.

Khi nàng bắt đầu nhiệt tình phối hợp, hắn liền kích cuồng ra vào bên trong nàng, cường hãn ngạnh đỉnh không ngừng hướng vào chỗ sâu nhất, cuồng loạn ma sát với u huyết mập mạp.

Kha Mi mấp mé bên bờ cực hạn, hai tay níu chặt lấy đầu vai hắn, nương theo chuyển động của hắn.

Nàng cảm nhận được một loại khoái ý không cách nào hình dung nổi đang từ hạ thể mình khuếch tán tới tứ chi, khôn cùng nóng bỏng cùng tê dại, cắn nuốt nàng, làm cho nàng nhịn không được điên cuồng thốt ra lảng ngẫm.

Thanh âm nữ nhân kiều mị càng kích thích thú tính nam nhân.

Bạch Bằng Phi lập tức xoay người nàng lại, để cho chính mình càng nhấn sâu vào trong cơ thể nàng, không ngừng chồm đến, cọ xát lẫn va chạm kịch liệt hoa tâm mẫn cảm, ý đồ mang hoan ái cuồng dã tới cực đỉnh.

Kha Mi theo hắn dây dưa mà hét lớn, bật khóc, thân thể tựa như sóng nhỏ vì cơn gió to là hắn mà dập dềnh, trời nổi, càng khiến vật tượng trưng nam tính thúc được sâu hơn.

“Cứ như thế! Anh thích.” Hắn tăng âm ở bên tai nàng vỗ về, “Anh thích làm cho nữ nhân của anh điên cuồng hơn nữa.”

“Không.....” Nàng mắt không chế la lớn, hai bầu nhũ phong theo va chạm của hắn đung đưa mãnh liệt.

“Chỉ quấy nhiễu mạnh hơn thôi, anh muốn em cả đời không quên được anh!” Bạch Bằng Phi triển khai thể công liên miên không dứt, mãnh lực xuyên tới, lại lập tức rút ra, rồi lại kịch liệt đẩy vào trong cơ thể, mà mỗi lần so với trước càng thêm mãnh liệt, khiến giai nhân khó nhịn bật tiếng rên rỉ.

“A.....” Kha Mi cuồng khiếu hô to.

“Thoải mái quá nhỉ? Chỉ có anh mới có thể làm cho em thư thái như vậy.....” Bạch Bằng Phi tăng tốc chuyển động nhanh hơn, ý đồ đẩy nàng đến đỉnh điên phong vì kích tình.

Rặng mây đỏ xấu hổ thoáng chốc bùng lên trên khuôn mặt hồng hào của nàng, ngẩng nhìn qua gương phòng tắm, nàng thấy ánh mắt chính mình đang kích cuồng mê dại.

Trong gương rõ mồn một ánh xuất bọn họ nhìn nhau mật thiết như thế.....

Mơ hồ không biết đã trải qua bao nhiêu lần cao trào, Bạch Bằng Phi đột nhiên giữ chặt eo Kha Mi, gia tăng lực đạo va chạm, nhanh, mạnh làm cho nàng cảm thấy mãnh liệt khoái cảm đánh úp. Rồi sau đó, một dòng ấm nóng bắn thẳng vào trong cơ thể nàng, làm cho thân thể mẫn cảm của nàng đạt tới cực hạn hoan ái.....

“Quả thật anh chính là một người rất khó chịu.” Ngắm nghía Bạch Bằng Phi thay quần áo, Kha Mi vô duyên vô cớ nói ra mấy lời này.

Nam nhân sững sốt, ngẩn người mất ba giây, mới chậm rãi ngược nhìn tiểu nữ nhân đang nằm sóng soài trên giường. “Em nói sao chứ?”

“Em nói, anh rất khó chịu.” Kha Mi cười hì hì nhắc lại, hoàn toàn không cảm thấy chính mình nói như vậy có cái gì không đúng.

“Tại sao?” Bạch Bằng Phi không dám tin tiểu nữ nhân này lại dám nói hắn khó chịu!

Hắn chính là một đại nam nhân nha! Sao có thể để ột tiểu nữ tử nói hắn khó chịu được? Hắn khó chịu chỗ nào chứ?

“Anh không cảm thấy sao?” Kha Mi nhìn Bạch Bằng Phi, hỏi ngược lại.

“Anh là nam tử Hán đại trượng phu đó, làm sao có thể là người khó chịu đây?” Bạch Bằng Phi hết sức không thể tưởng tượng nổi, nữ nhân mình yêu nhất lại như thế nào thấy hắn rất khó chịu đi?

Cho tới bây giờ chưa từng có nữ nhân nào nói hắn như vậy hết, Kha Mi đúng là người đầu tiên luôn.

Chẳng lẽ hắn không đủ hùng tráng uy vũ ư?

Hay là hắn ngày hôm qua còn chưa làm cho tiểu nữ nhân được thỏa mãn?

Bây giờ hắn có phải là nên áp đảo nữ nhân trên giường kia, làm lại một lần để chứng minh năng lực đây?

“Nhưng mà anh thực sự rất khó chịu!” Kha Mi nhảy khỏi giường, tiện tay cầm lược hướm mái tóc lộn xộn của mình, tự nhiên vuốt lại, chải tới chải lui.

Thấy Kha Mi khó khăn chỉnh lại đầu tóc, Bạch Bằng Phi nhất thời quên mất bọn họ đang thảo luận chuyện hắn khó chịu hay không khó chịu, đi qua bắt lấy lược trong tay nàng

“Tóc chải như vậy không được.” Nói xong, hắn liền tự mình nhẹ nhàng vén mái tóc của nàng ôn nhu nâng trong tay.

Một mặt chải, một mặt hắn vẫn cẩn thận giải thích, “Giống như em vừa mới chải như vậy, tóc sẽ rụng hết, thậm chí làm cho ”

Nói được một nửa, Bạch Bằng Phi theo gương nhìn thấy ánh mắt của Kha Mi đang ngó mình, bộ dáng rõ ràng biểu lộ “Nhìn, vẫn còn nói mình không phải người khó chịu sao?”

Hắn chợt cứng đờ người.

“Em cố ý!” Nam nhân tính trẻ con không nhịn được la lớn.

“Hắc hắc hắc.....” Kha Mi cười gian mấy tiếng. “Em trước đây cũng rất hoài nghi, hình tượng hoàn mỹ của anh nhất định phải có điểm yếu.”

Nàng cuối cùng cũng cảm giác cân bằng một chút.

Không có biện pháp, nam nhân kia thực hoàn hảo, có khi toàn hại nàng nhịn không được, sẽ lại nghĩ có phải hay không chính mình được phù hộ vì thường xuyên thấp nhang cho tổ tiên, hay là hấn kiếp trước xui xẻo thiếu tiền nàng chưa trả? Bây giờ hai người bọn họ mới có thể dặt dứ chung một chỗ, thậm chí từ tám năm trước đã dây dưa, quỵn luyến

“Nào có! Anh trời sinh hoàn hảo như vậy rồi!” Bạch Bằng Phi mạnh miệng cố chấp.

Tiểu nữ nhân giảo hoạt, thậm chí dám bầy hấn!

Hấn khó chịu khi nào chứ?

Hấn chẳng qua là tương đối chán ghét việc đánh giá của người khác về hấn, trước mặt hấn diễn xuất hoàn mỹ,.... lại chỉ quan tâm đến ngoại hình ưu tú của hấn.

Vậy..... Cái này mà cũng bị coi là khó chịu ư!

“Phải không đó?” Tiểu nữ nhân hồ nghi ngó nam nhân một cái, đột nhiên thét một tiếng chói tai: “A!”

Bạch Bằng Phi cư nhiên lại len lén quấy nhiễu khiến nàng thấy nhồn nhột!

“Em không tin anh sao?” Nam nhân áp đảo nữ nhân trên giường, cố ý cù nàng.

“A a a a a.....” Kha Mi một mặt cười duyên, một mặt cố gắng kháng nghị. “Anh đánh lên em! A a a a Tiểu nhân.....”

“Ai kêu em dám bày kế bầy anh!” Nam nhân không ngừng trêu chọc, muốn nàng phải mở miệng cầu xin tha thứ.

“Được rồi..... Người ta không dám nữa.....” Kha Mi đáng thương vội vã bắt lấy bàn tay đang lộn xộn của Bạch Bằng Phi, tỏ vẻ xin xỏ.

“Trước hôn một cái đền bù cho anh nào.” Bạch Bằng Phi cường ngạnh chu môi.

“Người xấu.....” Mặc dù ngoài miệng ai oán, Kha Mi vẫn hào phóng dâng lên đôi môi đỏ mọng của mình, để cho Bạch Bằng Phi chiếm đoạt mật ngọt trong miệng nàng.

Tình yêu a tình yêu, ngọt ngào không bao giờ hết, trong lòng, trong mắt, trong miệng hai người đều nhiễm thượng một tầng trời xuân đường mật..

8. Chương 8

Hôm nay thật là xui xẻo, nàng tự nhiên lại bị mắng a!

Sáng sớm vừa vào công ty, nàng đã bị sếp quản lý gọi vào phòng làm việc, nói trong tay nàng đang có mấy khách hàng, không phải là muốn làm cho tất cả bọn họ đều close (nguyên văn của tác giả nhá, ta ko có sính ngoại nhá!) mà còn chưa ký hợp đồng nào.

Quản lý hy vọng nàng nhanh nhanh chấn chỉnh tâm trạng, thật tốt chạy đi gặp mấy người khách hàng, nếu còn không thể lý được hợp đồng, công ty không thể làm gì khác hơn là chuyển nghiệp vụ nàng đang làm cho người khác.

Nghe đến đó, trong lòng Kha Mi lập tức hiểu ra, nhanh chóng đi làm!

Công ty cũng coi như là có trước có sau, còn cho nàng một khoản thời gian tranh thủ, chỉ cảnh cáo trước. Cho nên nàng cũng rất biết điều ngoan ngoãn mà nghe mắng.

Ai..... Ai kêu nàng gần đây rơi vào bể tình, cố tiền bất cố hậu, cũng không có tâm trí làm việc khiến mấy khách hàng tốt đều chạy mất.

Mà ngay cả lúc cùng Bạch Bằng Phi gặp mặt nàng cũng không có nhắc tới chuyện hẹn bàn hợp đồng.

Nàng thật là quá hồ đồ mà.....

Kha Mi nhún nhún vai, cố gắng chấn chỉnh lại tinh thần làm việc của mình.

Nàng ngay cả lỗi sai như thế còn không nhận ra để thay đổi thì làm sao lại có thể chạy nghiệp vụ chỉ hơn một năm ngắn ngủi qua, mà đã có thành tích rực rỡ đến vậy.

chẳng qua là dù việc có lớn thế nào, thì khi làm ăn mà không có đề cập tới hợp đồng, thì cũng không có quyền gì để nói chuyện.

Kha Mi biết điều ngồi ở trước bàn làm việc, bắt đầu gọi điện thoại hẹn gặp khách hàng, chăm chỉ chuẩn làm việc.

Ngô, xé chiều phải chạy đến.....

“Em hôm nay bị ăn mắng đó.” Ngồi trong phòng làm việc của Bạch Bằng Phi, nhận lấy ly cà phê, Kha Mi khóc lóc, than vãn “thảm thiết”.

“Tại sao bị mắng?” Hôn hôn tiểu nữ nhân bị mắng kia, thân là bạn trai hấn nhất định phải quan tâm một chút. “Bị ai mắng?”

Đang trong giờ làm việc, kỳ thật hấn cũng rất ngạc nhiên tại sao Kha Mi lại đột nhiên chạy tới đây.

“Không có thành tích trong nghiệp vụ a.” Kha Mi cầm ly cà phê, vô lực vừa nói. “Thành tích của em gần đây thật rất “nghiêm trọng”, cho nên bị quản lý đặc biệt chiếu cố một chút a.”

“Cố gắng lên!” Bạch Bằng Phi chỉ có thể khích lệ tinh thần bạn gái, dù sao hấn cũng không phải là ông chủ của Kha Mi, nói cái gì cũng đều vô dụng.

“Ừ..... Cho nên hôm nay em phải nói chuyện công với anh nha.” Kha Mi bất đắc dĩ thoáng nhìn qua âu yếm nam nhân. (bạn trai đó)

Cảm giác là lạ nhưng có chút tốt hơn a.....

“Vậy anh dứt khoát trực tiếp cho em luôn cái hợp đồng được hay không?” Bạch Bằng Phi ân cần hỏi. Dù sao công ty điện tử Bạch Vệ cũng có một nửa là của hấn,

Hấn tặng riêng bạn gái mình một hợp đồng, thì cũng không phiền hà gì.

Huống chi năng lực công ty của Kha Mi cũng không tệ, sao lại không hợp tác chứ?

Hết lần này tới lần khác Kha Mi rất chăm chú mà nhìn Bạch Bằng Phi, vẻ mặt rất nghiêm túc nói:“Hợp đồng đúng là nhất định phải ký, nhưng là em

ngại muốn dựa vào chính thực lực của mình thuyết phục anh ký kia.”

Sao lại có thể bảo bạn trai bố thí hợp đồng chứ?

Nếu như hôm nay ngay cả hợp đồng cũng phải dựa vào quan hệ mới thành, nàng có cảm giác chính mình thật mất mặt.

Nàng luôn luôn đúng là dựa vào chính thực lực của mình mà chạy nghiệp vụ, cho tới giờ lại vô dụng dùng thân thể đi đổi hợp đồng, mặc dù bây giờ là đối với chính bạn trai của mình, nàng cũng không muốn làm như vậy.

“Nhớ nha, cái này là chính em muốn dựa vào nghiệp vụ mình thuyết phục anh nha. Bất quá anh là một khách hàng rất khó thuyết phục a!” Nếu bạn gái muốn có cốt khí như vậy,

Bạch Bằng Phi đúng là rất thích, nhưng dù mất lòng, cũng phải nói trước choặng lòng sau a.

Công là công, tư là tư, Kha Mi khẳng khẳng muốn bằng thực lực của mình cùng hấn ký hợp đồng, vậy phải biết rằng mặt hấn cũng không dễ dàng bị thuyết phục.

“Có thật không?” Kha Mi nhìn Bạch Bằng Phi một cái, trong lòng có chút khó hiểu không biết ý tứ trong câu nói kia của Bạch Bằng Phi có thể là gì.

“Thử xem sẽ biết.” Bạch Bằng Phi nhú mày, khinh miêu đậm tả nói.

Trước mắt nếu có thể thuyết phục hẳn ký hợp đồng này thì thành tích và hiệu suất làm việc nghiệp vụ của nàng, cho dù có giờ hết năm đầu ngón tay cũng đếm không hết.

(@đậu: hắc hắc tự sướng nha, coi chừng miệng hực nha tỷ!)

“Tốt lắm!” Nghe được một lời Bạch Bằng Phi nói như vậy, Kha Mi ngược lại khí khái ngẩng cao đầu, lập tức đem catalogue lấy ra lần nữa,

Bề bề xoa xoa hai tay vào nhau chuẩn bị khiêu chiến.

Một tiếng sau

“Không được!”

Kha Mi thất bại nhìn Bạch Bằng Phi, lửa giận lan tràn bùng lên, gầm nhẹ, “Tại sao?”

Tên đáng chết!

Cái gì mà kế hoạch của nàng “quá thiếu sót”. “quá bất ngờ”, phương án giải quyết thì “bất hợp lý”, hoặc là “giá thành quá cao”!

Khó chịu đến mức khiến nàng giờ này muốn động thủ đánh người!

“Bình tĩnh một chút, bây giờ anh là khách hàng, em phải nhớ đến những vấn đề anh vừa mới đề ra, phải như thế nào làm cho anh đón nhận những phương án giải quyết của em”

Bạch Bằng Phi trấn an nàng.

Nói đi cũng phải nói lại, biểu hiện vừa rồi của Kha Mi có thể coi là không tệ.

Chẳng qua là ngay cả chạy mấy con cáo già gần mười năm kinh nghiệm làm nghiệp muốn thuyết phục hẳn cũng không dễ dàng, huống chi Kha Mi này vẫn còn là một nhân viên nghiệp vụ còn non tay thôi sao?

“Em.....” Kha Mi nhất thời cứng họng.

“Tiểu Mi, là em nói muốn dùng thực lực tranh thủ bàn chuyện hợp đồng.” Bạch Bằng Phi đúng lúc nhắc nhở một chút cô bạn gái đã tức giận đến....đỉnh điểm.(nguyên gốc là phát cuồng, nhưng lẽ lại dùng từ đó, nên chém nhá)

“Đúng là vậy a! nhưng là.....” nhưng là anh cũng không nên làm khó em như vậy làm a! Lời này Kha Mi không dám nói ra,

Đành phải ở trong lòng trộm mắng chửi một chút.

Tức chết người đi được!

Nàng thật là cầm lấy cục đá tự đập vỡ chính chân mình cho rồi, rõ ràng đại ngốc mà!

Sớm biết thế cũng sẽ không tỏ ra có chí khí như vậy, trực tiếp để cho Bạch Bằng Phi ký cái hợp đồng để tiền nàng không phải tốt hơn sao!

Bây giờ thì “tốt” quá, lời nói ra cũng không thể thu trở về rồi!

đáng ghét.....

“Nhưng mà cái gì? Anh đã nói qua là anh không phải khách hàng “dễ gặm” mà.” Bạch Bằng Phi vẫn rất kiên nhẫn nói, bộ dạng cùng lời nói ôn hoà khiến cho Kha Mi muốn đánh người cũng đánh không nổi.

“Dậy!” khe khẽ dấm một cái xuống bàn, Kha Mi thất vọng than thở.

Không nghĩ tới nói lâu như vậy, ngay cả mấy cái vấn đề râu ria cũng chưa vào tới.....

Không nỡ nhìn tiểu nữ nhân như vậy không vui, Bạch Bằng Phi không thể làm gì khác hơn là mở miệng nói: “Trước mắt đừng nghĩ ngợi nữa, trở về thay quần áo đi ăn tối, anh dắt em đi ăn món Hy Lạp.”

“Được đó nha!!” Kha Mi gật đầu.

Không thể làm gì khác hơn là lần sau lại tiếp tục cùng Bạch Bằng Phi nói chuyện hợp đồng.

Nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha như vậy!

“Cười một cái đi, bảo bối.” Bạch Bằng Phi thân mật lôi lôi kéo kéo bàn tay nhỏ bé của Kha Mi, làm nàng bớt giận.

Thấy nam nhân như vậy trêu chọc nàng, Kha Mi cũng nhịn không được cười.

Thật là một nam nhân làm cho người ta không thể chán ghét a.....

“Buổi tối gặp.”

“Được, chờ em.”

Kha Mi rời khỏi phòng làm việc của Bạch Bằng Phi, quyết định trước hết nên đi về phác thảo ra một kế hoạch tác chiến hiệu quả hơn.

Bạch Bằng Phi dẫn Kha Mi đi tới một nhà hàng tên là “Quán nhỏ Địa Trung Hải”

“Em hôm nay tại sao không thể thuyết phục anh ký được hợp đồng vậy?” Khi món khai vị vừa lên, Kha Mi nhịn không được mở miệng hỏi

Nàng vẫn là nghĩ không ra, tại sao Bạch Bằng Phi có thể phản bác hết mọi lời giải thích sinh động và hoàn hảo nhất của nàng như vậy, lại còn có thể liên tiếp huỷ diệt?

“Tiểu Mi, bây giờ là thời gian cho việc ăn cơm.” Bạch Bằng Phi nâng ly rượu lên, khẽ cười nhắc nhở. “Tan làm rồi.”

Không nghĩ tới tinh thần làm việc của Kha Mi lại tốt như vậy, tan việc cũng còn không quên công tác! (@đậu: tại tỷ ấy ảm ức vì bị anh tạt nước lạnh thui a)

Hắn rất thích điểm này của Kha Mi, chỉ là bây giờ là thời gian ăn cơm, hơn nữa bọn họ đang hẹn hò, vừa lại đề cập đến những lời này thật sự là không đúng thời cơ.

“Úc.” hiểu rõ ý tứ của nam nhân, Kha Mi không thể làm gì khác hơn là không dám hé môi đề cập việc này nữa.

Chán ghét nữa! Nàng ngay cả chính mình cũng thật không hiểu. Cũng không cho nàng cơ hội hỏi rõ, đúng là tên hẹp hòi..... (@đậu: tỷ vui thật toàn chữ trong lòng không!^^)

Kha Mi chẳng vui vẻ gì với cách đối xử của Bạch Bằng Phi vừa rồi với nàng, nhưng là lại cảm giác được chính mình nếu tự giận đối như vậy, rất giống kẻ tiểu nhân chấp nhặt chuyện nhỏ.

Cho nên nàng quyết định không nói câu nào hết.

“Thử xem thức ăn ở đây hợp hay không hợp khẩu vị của em.” Bạch Bằng Phi chỉ vào những món ăn đang bày trên bàn giải thích, “Thức ăn Địa

Trung hải tương đối mặn, nhưng khi quen, em sẽ rất thích nó.”

“Được.” Kha Mi đôi khi thật sự không có thói quen cố chấp với thức ăn mà Bạch Bằng Phi giới thiệu, bởi vì mỗi lần Bạch Bằng Phi

dẫn nàng đi ăn thì món nào cũng thật sự rất ngon, cho nên hắn cũng không có cái gì đáng lên án cả .

Vào ăn đến một nửa, đột nhiên một người phụ nữ trẻ với vẻ mặt tươi cười đi tới trước mặt Bạch Bằng Phi.

“Bạch tổng cũng thật có nhã hứng a.” Giọng nói của duyên dáng và ngọt ngào của cô gái cất lên.

Kha Mi nghe giọng nói từ “đồng xương vụn vụn” kia thốt ra, “chuông báo động” trong lòng không khỏi vang lên inh ỏi.

Bạch Bằng Phi ngẩng đầu nhìn thấy người vừa tới, cũng cười chào hỏi, “Lý tiểu thư vẫn khoẻ a.”

“A a..... Bạch tổng cũng chưa từng dẫn người ta tới đây, sao hôm nay lại có nhã hứng đến đây vậy?” Lý Ngọc Bình giống như không thấy được sự tồn tại của Kha Mi, nổi kiêu sân.

“Lý tiểu thư không phải đã tới rồi sao?” Bạch Bằng Phi cố ý trả lời làm chệch hướng nội dung câu hỏi.

Đáng tiếc Lý Ngọc Bình một chút cũng không muốn cho Bạch Bằng Phi bỏ qua như vậy: “Đó cũng là bởi vì Bạch tổng cũng ở chỗ này, người ta mới nguyện ý tới a!”

Ác nổi da gà đầy người.....

Đây có thể coi là động vật giống cái hoàn toàn tự nhiên a?! Lông tơ cả người Kha Mi đều dựng ngược lên, cả người cũng bắt đầu không tự chủ được mà cảm thấy khó chịu.

Nàng len lén ngẩng đầu nhìn Mamma Mia!

Kia..... kia gò bồng đảo của nàng ta thật là quá “mãnh liệt” Đích nữ nhân!

Nhất định là đi “làm” ! (@đậu: ý là có nhờ chuyên gia nhét đùm túi nước biển vào chỗ vòng 1 ời đó a!)

Đôi bồng đảo của đối phương to đến mức Kha Mi căn bản không nhìn thấy khuôn mặt của nàng, cho nên nàng không thể làm gì khác hơn là nhìn vóc người.

Ác ác, ngực ra ngực, hông ra hông, chân thon dài dài khỏi nói!

Baby Oh.....

Bất quá, một người lạ quyến rũ như vậy tại sao khi nói chuyện lại làm cho người khác cảm thấy chẳng khác gì một thứ dịch bệnh muốn tránh xa, ác tâm nổi dậy?

“Lý tiểu thư quá đề cao ta rồi.” Bạch Bằng Phi vẫn là lựa chọn không trả lời.

Trong vòng tròn xã giao có nhiều nữ nhân sẵn sàng tham dự mấy “trò chơi của người lớn”, đáng tiếc hẳn không nhiệt tình “đi trên con đường này”, hơn nữa hẳn đối với “mấy chiếc xe bus công cộng” cũng không có hứng thú.

“Ai dục, người ta nói đều là lời thật lòng, hay là Bạch tổng không tin ta!” Lý Ngọc Bình không biết là thật sự nghe không hiểu hay là giả vờ nghe không hiểu

dám cùng Bạch Bằng Phi 543 đến hết ngày mất.

(@đậu: ý là bà kia cầm tinh con đĩa, ngất hoài ko ra)

“Lý tiểu thư.....” Bạch Bằng Phi còn muốn tiếp tục từ chối, lúc này Kha Mi xen vào.

“Cưng ơi, sao lại không giúp em giới thiệu đi chứ?” Không được, nàng thật sự nghe không nổi nữa..... nữ nhân kia thật là da mặt quá dày mà!

Thái độ của nam nhân cũng đã rõ ràng như vậy, nàng ta vẫn còn đến chết cũng không buông tha!

Cho nên nàng quyết định phải nhanh nhanh tới cứu bạn trai yêu dấu, bảo vệ “Chủ quyền” một chút.

Bạch Bằng Phi nghe thấy Kha Mi lên tiếng, chỉ cười cười. “Thật xin lỗi, nhất thời sơ suất..... Đây là Lý tiểu thư. Lý tiểu thư,

đây là bạn gái tôi, Kha Mi.” Hắn đem thân phận Kha Mi nói được rõ ràng.

“Lý tiểu thư, chào cô.” Kha Mi cố ý khoe một phần cơ thể khác đẹp của mình. Mặc dù trước ngực nàng không có thứ vĩ đại như ai kia, nhưng luôn là

người không thua trận nha!

Lúc này Kha Mi cuối cùng thấy rõ được hình....của Lý Ngọc Bình

Ác..... Hình diêm cơ a!

(@đậu: chắc nói hình cái vòng 1 của bà kia)

May mà Bạch Bằng Phi cũng không bị sắc đẹp dụ dỗ.....

thật tốt quá!

Không ngờ Lý Ngọc Bình chỉ là quay sang tùy tiện gạt đầu một cái với Kha Mi, lại lập tức xoay qua chỗ khác nói với Bạch Bằng Phi :

“Bạch tổng, mặc kệ đó! Người lần nào cũng đều nói muốn mời em ăn cơm, đến bây giờ chưa từng thật sự mời người ta một bữa ra hồn ”

Ngay cả trên sân khấu cũng ,..... ừ.....” lời nói xong vẫn còn vang vang phát ra .

(@đậu: bó tay nha đừng hỏi ta cái này ý gì! vì ta cũng no bit lun!)

Ấu Kha Mi thật sự rất muốn nôn!

Muốn nàng giả bộ duy trì nụ cười a? Bạch Bằng Phi cũng đã giới thiệu các nàng qua với nhau, yêu nữ họ Lý kia ngang nhiên coi nàng như không khí

, thậm chí còn trước mặt nàng, càng thêm lộ liễu muốn câu dẫn Bạch Bằng Phi?!

Nữ nhân kia thật không biết xấu hổ là gì mà!

Kha Mi vừa nghĩ muốn lên tiếng chấn chỉnh quy củ một tiếng, Bạch Bằng Phi đã mở miệng trước.

“Lý tiểu thư, nếu không phiền, thì bây giờ ta đang cùng bạn gái dùng bữa tối.”

Nghe ra hình như nam nhân vẫn còn nhớ kỹ sự tồn tại của nàng, còn không bị “tụ điện” kia phóng điện đến câu dẫn đi, Kha Mi trong lòng hết sức tán thành.

Đáng tiếc Lý Ngọc Bình quyết định “chơi cú chót”. “Bạch tổng, anh thật biết cách đả thương lòng của người ta a..... Nhưng mà em vẫn một mực mong chờ anh mời em ăn một bữa tối đó.”

(@đậu: ăn ăn ăn, không thấy người khác đang ăn sao mà cứ bu vào xin xỏ! hồ ly tinh!!!)

Nữ nhân kia nói xong, vẫn còn lộ ra vẻ liêu nhân mà vươn đầu lưỡi ra liếm liếm qua môi mình làm duyên.

“Lý tiểu thư.....” Kha Mi chịu không được nữa.

Thật xin lỗi, màng nhĩ của Lý Ngọc Bình vẫn không nghe thấy.

“Hay là đợi lát nữa rảnh rồi, chúng ta đi ăn đêm đi?” Lý Ngọc Bình thậm chí còn quay lại đối diện với Bạch Bằng Phi đem nửa thân trên “nạc và lộ nửa vòng 1”, cúi thấp xuống

chiếc áo bó sát người lộ ra một cặp bông đào trắng nõn.

Ai nha nha, có sự nhịn được, nhưng cũng có sự không thể nhịn được a!

Kha Mi làm như không có chuyện gì xảy ra mà nâng ly rượu, ưu nhã nhắm nháp một ngụm, thấy người phục vụ bàn đang muốn đi tới,

Nàng một bên liên tục xoay mặt sang hướng khác, một bên tay nâng ly rượu run mạnh lên, khiến rượu trong ly bị hắt đổ về hướng người phục vụ.

Rất nhanh nhẹn, người phục vụ phát hiện nước uống của Kha Mi bị đổ ra ngoài, lập tức lui về phía sau một bước.

Đáng tiếc lúc anh ta lui về sau không có ngờ tới cái móng của Lý Ngọc Bình đang được nâng rất cao, đụng mạnh vào đó, ly tách trên khay đang bưng cũng vì đó mà bị đánh đổ hết cả.

(@đậu: ha ha, thâm kế nha!)

Ác ác ác..... Là món canh nóng đây mà!

(@đậu: chít bà kia ời a!)

Còn không chỉ có một chén ác!

“A ” nước canh vừa được đổ vào “lửa” (cái bà hot như lửa kia), Lý Ngọc Bình phát ra tiếng kêu như trẻ con thấy ma mắt mèo, làm mọi người trở nên xáo trộn và hỗn loạn.

Kha Mi lúc này mới chậm rãi quay đầu trở lại, rất kinh ngạc hô to: “A..... Quỷ a!”

Khách khứa trong cả nhà hàng đều bị một tiếng la to kia của Kha Mi dọa đến hoảng sợ, nhất thời trong nhà hàng cũng bắt đầu hỗn loạn! (@đậu: hình như chị này mà đến nhà hàng nào là nhà hàng đó có chuyện! haizzz)

Kha Mi còn thừa dịp hỗn loạn lôi kéo Bạch Bằng Phi nhanh nhanh rời khỏi.

A a a..... Dám quên sự tồn tại của Bồn cô nương sao?

Hừ hừ hừ..... Dám trước mặt bồn cô nương câu dẫn nam nhân của Bồn cô nương sao?

Vậy phải cho cô ta biết thế nào là vui vẻ đi!

“Chuyện vừa rồi là do em làm phải không?” Bạch Bằng Phi nắm tay Kha Mi đi ở đường phố Đài Bắc trong đêm, đột nhiên mở miệng hỏi.

“Làm cái gì?” Ác ác, nam nhân phát hiện ra sao? Kha Mi vội vàng giả vờ bày ra bộ dạng như thể có chết cũng không biết chuyện gì.

“Chuyện mới rồi đó.... trên người Lý tiểu thư.” Chuyện phát sinh quá nhanh lẹ, hắn còn không kịp chú ý tới như thế nào mà canh nóng “đúng lúc” đổ lên người Lý Ngọc Bình.

Tuy nhiên trong lòng hắn lại có loại cảm giác, việc này chắc chắn với liên quan tới Kha Mi.

Mà hắn cũng không thích như vậy!

“Em cũng không biết việc đó như thế nào mà phát sinh a!” Theo khẩu khí trong câu hỏi cùng với thái độ của Bạch Bằng Phi, Kha Mi có linh cảm hắn cũng không thích nàng làm như vậy.

Bạch Bằng Phi chỉ nhìn nàng, rất bình tĩnh nói: “Anh thật rất không thích loại chuyện này xảy ra.”

Thông minh như Kha Mi, dĩ nhiên biết Bạch Bằng Phi là đang nói cho nàng nghe, lập tức rất thức thời gạt đầu, “Đúng vậy! Em cũng không thích như vậy.” (@đậu: ba xạo nha!)

Cho nên hai người lại yên lặng đi tiếp một đoạn đường.

“Đúng rồi, sao anh lại quen biết Lý tiểu thư kia?” Kha Mi đột nhiên nhắc tới.

“Cô ấy cũng làm nhân viên nghiệp vụ, cùng công ty anh có hợp tác.” Bạch Bằng Phi thản nhiên giải thích, cũng không muốn nói quá nhiều chuyện có liên quan đến Lý Ngọc Bình.

Hôm nay Lý Ngọc Bình thật sự dọa hắn đến sợ chết khiếp!

Lý Ngọc Bình là một trong rất ít các nhân viên nghiệp vụ có thể thuyết phục hắn ký hợp đồng, mặc dù ngay từ đầu sự quyến rũ của cô ta được xem như là cách câu dẫn đàn ông để đạt được các hợp đồng, nhưng khi phát hiện hắn không có hứng thú với ngoại hình của mình, cô ta liền chứng minh kỹ năng thuyết phục tuyệt vời của mình, điều đó khiến hắn quyết định ký hợp đồng.

Chẳng qua là hắn không nghĩ tới, nàng chiều nay lại trở nên mất kiểm soát như thế.

Hắn nhận không được ý nghĩ, có nên cùng công ty kia hủy bỏ hợp đồng hay không.....

Nghe vào trong tai của Kha Mi, mọi việc cũng không có nội dung như vậy.

Kha Mi dừng bước, định định nhìn Bạch Bằng Phi, tha ột lần, “Nàng đúng nhân viên nghiệp vụ, mà anh từng ký hợp đồng qua sao?”

Nàng hy vọng chính mình nghe lầm.....

Xế chiều Bạch Bằng Phi rõ ràng nói hắn thật không dễ dàng bị nghiệp vụ viên thuyết phục, tại sao cô nhân viên nghiệp vụ kia vừa nhìn đã biết là chuyện dùng ngoại hình để trao đổi hợp đồng, Lý Ngọc Bình, sao có thể khiến Bạch Bằng Phi nguyện ý cùng cô ta ký hợp đồng?

Chẳng lẽ..... (@đậu: tỷ nghĩ tung nha!)

Theo cái gạt đầu của Bạch Bằng Phi, tim của Kha Mi rơi xuống đáy cốc.

“Lúc xế chiều anh rõ ràng nói là.....”

Bạch Bằng Phi nhanh chóng cắt đứt phần kế tiếp trong câu nói của Kha Mi.

“Chuyện không phải như em nghĩ đâu, không nên suy nghĩ bậy bạ.”

“Em không có!” Kha Mi hất tay khỏi bàn tay nắm chặt của Bạch Bằng Phi, quyết liệt nói: “Anh tình nguyện cùng “trái bom kia” ký hợp đồng, cũng không nguyện cùng tôi ký hợp đồng? Thật tốt lắm..... Tôi cuối cùng coi là cũng hiểu rõ anh nghĩ như thế nào rồi!”

Bạch Bằng Phi cũng không nhường bước, hấn chỉ lạnh lùng trả lời, “Nếu như ở trong lòng cô tôi là người hơi hợm như vậy, tôi đây cũng không thể nói gì hơn!”

“Uhm, tốt lắm, vậy cái gì cũng đừng nói!” Kha Mi cũng không nhận thua.

Nói xong lời này, hai người đều tự quay đầu, hướng đến hai hướng khác nhau, tự động bước đi theo cách của mỗi người.

Dưới ánh đèn đường chiếu rọi, theo bước hai người vừa rời đi, khiến khoảng cách của hai chiếc bóng tương ứng cũng càng kéo càng dài.....

9. Chương 9

Sau lần cãi nhau đó, Bạch Bằng Phi cũng không có tìm Kha Mi.

Kha Mi cũng không cố ý đi tìm Bạch Bằng Phi.

Sau khi khóc lớn một hồi, nàng phát hiện mình vẫn có thể ăn, có thể ngủ, có thể uống, cũng không thể khổ sở đến sống không được, lòng cũng chẳng đau đớn gì, tim cũng đập bình thường.

Nàng cũng không nghe được tiếng còi lòng tan nát.

Có lẽ tiếng tan nát còi lòng chỉ nhẹ tựa như bông tuyết rơi xuống mặt bàn, vô thanh vô tức!

Nàng quyết định để cho việc tan nát còi lòng giống như bông tuyết, vô thanh vô tức mà hòa tan.....

Cho nên nàng quyết định đem hợp đồng của công ty điện tử Bạch Vệ tặng cho khách hàng khác.

Sau đó nàng đem số điện thoại của Bạch Bằng Phi trong máy điện thoại di động mà xóa tất.

Nàng tiếp tục sống cuộc sống ngày thường của mình, không hề nhắc tới Bạch Bằng Phi nữa, nhưng nơi trước đó cùng Bạch Bằng Phi đi qua, nàng kiên quyết không bén mảng tới.

Nàng không cần một tên nam nhân đã làm nàng khổ sở!

Cứ như vậy, nàng trải qua 1 tháng sống không có Bạch Bằng Phi.

Cho đến buổi sáng hôm nay, nàng vừa nổi lên cảm giác khó chịu dị thường, muốn nôn lại nôn không ra, chỉ là nôn khan.

Vừa đứng lên, tim với dạ dày bắt đầu đập loạn với nhau.

“Oh.....”

Rốt cuộc là làm sao vậy? Tại sao hôm nay vừa thức dậy đã thấy trong người buồn bực? Thân thể suy yếu đến mức căn bản không có khí lực làm bất cứ chuyện gì.....

Sau lại, Kha Mi chỉ có thể ngồi ở trước cửa toilet, vô lực ngây ngốc.

Đến khi Đinh Tiểu Ưu phát hiện Kha Mi đang “ngủ” trước nhà vệ sinh, thì kinh hãi kêu trách, “Bộ trong nhà vệ sinh có vàng sao?”

Kha Mi vô lực nhìn Đinh Tiểu Ưu một cái nhìn khinh bỉ. Khuy nàng hiểu ra loại chuyện này.....

“Bệnh thần kinh..... Cậu suy nghĩ nhiều quá đó!”

“Bằng không sao cậu làm chi mà ngồi đồng ở trước cửa toilet vậy?” Đinh Tiểu Ưu vừa nói, vừa ngồi xổm xuống, rất chăm chú nhìn toilet một chút, sau khi xác định thật sự không có vàng bạc chi hết, mới đem sự chú ý dời lên người Kha Mi.

(@đậu: Chị Tiểu Ưu này cũng chẳng bình thường a!)

“Mình muốn ói.....” Kha Mi yếu ớt đáp lời.

Ồ..... Vị lại bốc lên.

Thật khó chịu quá.....

“Vậy cậu nôn sao!” Đinh Tiểu Ưu mở to hai mắt nhìn Kha Mi. Kỳ quái, nếu muốn ói thì phải ói ra chứ, ôm cái nhà vệ sinh như vậy lâu như vậy, có khỏe hơn không?

Kha Mi muốn khóc mà nhìn Đinh Tiểu Ưu, thê thảm thú nhận: “Mình nôn không ra.....”

Nếu mà nôn hết ra rồi, sao nàng lại ăn no không gì làm mà ngồi ôm cái toilet chớ?

Cũng không phải nàng bị bệnh thần kinh!

Toilet này cũng không làm bằng vàng, ôm cũng không có chút động lòng gì..... (@đậu: vậy nó mà bằng vàng thì tỷ dám ôm khư khư lắm nhiiii!)

“Người ” Đinh Tiểu Ưu vừa nghe, lập tức na sau liểu một bước dài, rất nghiêm túc nhìn Kha Mi nói: “Không được nôn vào người mình nha!”

“Làm sao cũng nôn không ra, làm sao ói vào người cậu được a!” Kha Mi càng thêm vô lực.

“Cũng đúng ác..... Mình đây chắc an toàn rồi.” Đinh Tiểu Ưu suy nghĩ một chút, lại mở miệng hỏi, “Vậy cậu ngày hôm qua có ăn thứ gì bị hỏng không?”

“Mình ngày hôm qua cùng với cậu ăn bữa ăn tối mà.....” Kha Mi vẽ mặt cầu xin. Hai người cùng nhau ăn một món, sao chỉ có mình nàng lại thảm như vậy chứ?

“Cũng đúng. Mà sao cậu vô duyên vô cớ lại bị nôn mửa chứ?” Đinh Tiểu Ưu rất chăm chú tự hỏi trong chốc lát, bỗng nhiên lại kêu to to một tiếng,

“Cậu tháng này chưa tới phải không?”

Kha Mi suy nghĩ một chút, lắc đầu.

Nàng và Đinh Tiểu Ưu nhìn nhau chăm chú gần một phút đồng hồ, sau đó đồng thời thét lên một tiếng!

“A ”

Một giờ sau, Kha Mi khấn trương hề hề từ trong phòng tắm gọi Đinh Tiểu Ưu.

“Tiểu Ưu..... Cậu giúp mình nhìn xem, mình không dám nhìn nữa rồi!”

Đinh Tiểu Ưu đi vào phòng tắm, nhìn cái que thử thai, rất tàn nhẫn tuyên bố hỉ sự: “Chúc mừng trúng thưởng!”

“Cái gì?!” Kha Mi hô to.

Bất quá chỉ cùng nam nhân “đen tối” qua mấy lần, nàng liền trúng thưởng sao?! Trúng số số hình như so với việc này còn dễ dàng hơn đó?

“Ở trên que này cho thấy cậu có hí.” Đinh Tiểu Ưu đồng tình nhìn Kha Mi.

“Không được đâu.....” Kha Mi cơ hồ muốn khóc ra mắt.

Không muốn, không cần, không nên mà.....

Nàng thật vất vả mới dần dần đem tên nam nhân Bạch Bằng Phi kia đuối ra khỏi đầu, nàng không muốn lại lần nữa mang theo Bạch Bằng Phi chạy loạn khắp nơi nữa....

“Đừng khóc mà.....” Đinh Tiểu Ưu an ủi nàng.

Kha Mi gục trên bồn rửa mặt mà khóc một hồi, mới nâng khuôn mặt lấm lem đầy nước mắt lên, tràn ngập hy vọng hỏi Đinh Tiểu Ưu,

“Tiểu Ưu, có thể là do que thử thai này có sai sót gì không??”

“kia.....” Đinh Tiểu Ưu rất khó trả lời. Nàng cũng chưa từng mang thai qua, làm sao biết cái hiệu que thử thai nào có độ chính xác cao hơn?

“Chúng ta lại đi mua thêm một ít, rồi trở về thử lại có được hay không?” Hai mắt Kha Mi tràn ngập chờ mong nhìn Đinh Tiểu Ưu, hy vọng đổi lại que thử sẽ có kết quả khác.

“Được đó!” Đinh Tiểu Ưu liền gật đầu, lập tức lại rất thực tế bổ thêm một câu. “Đi bách hoá mua, vậy tiện hơn!”

“Uhm!” Kha Mi cố gắng nặn ra một nụ cười, lại lập tức yếu ớt nói: “Cho mình nôn một chút.....”

“Cái gì? Cậu còn muốn nôn nữa à?” Đinh Tiểu Ưu ngạc nhiên hỏi. Nàng cũng đã ói ra gần hết một buổi sáng rồi đó!

Kha Mi gật đầu, “Oh.....”

Đinh Tiểu Ưu lập tức ba bước cùng hai bước, nhảy ra khỏi phạm vi toilet.

Đã qua một tháng, hần thủy chung cũng không có liên lạc với Kha Mi.

Không biết nàng bây giờ có khoẻ hay không?

Trong lòng hần luôn là nhớ khắc sâu hình bóng Kha Mi, kỳ vọng nàng sẽ chủ động tìm hần, như trước đây.

Nhưng mà Kha Mi cũng không có chủ động tìm hần.

Mà hần cũng không có liên lạc với nàng. (@đậu: hừ, đàn ông gì vậy? chả có tí bao dung nào! hứ)

Chẳng lẽ cứ như vậy mà phai nhạt sao? Có phải bọn họ còn muốn chờ đợi thêm một lần tám năm nữa sao? Hoặc là vĩnh viễn không hề gặp nhau nữa?

Trong lòng Bạch Bằng Phi biết, bản thân rất thích Kha Mi.

Nhưng hần cũng không có cách nào gạt mọi chuyện qua một bên.....

“Uy, cậu chuyên tâm một chút, có được hay không?” Liễu Tâm Tâm một bên nhin không được lên tiếng.

“Không phải em cố ý.” Bạch Bằng Phi lúc này mới bắt giác giật mình, hần đang phụng chỉ đi cùng Liễu Tâm Tâm đến siêu thị mua sắm, hết lần này tới lần khác tâm tư hần chẳng biết đã bay đến bên người nào đó.

“Không sao, trước hết cho chị chút ý kiến đi! Xem là nên mua chiếc bình này hay vẫn nên chọn chiếc bình kia!” Liễu Tâm Tâm cầm lấy một chai nước xốt, xem rất chăm chú.

Bạch Bằng Phi nghiêng người qua xem một chút thương hiệu, “Mua hiệu kia tốt hơn.”

Thương hiệu này thường khi dùng luôn thiếu đi chút vị ngọt.

Liễu Tâm Tâm nhìn Bạch Bằng Phi một cái, sau đó nói: “Có đôi khi chị thật sự rất hoài nghi..... Cậu thật sự không biết nấu ăn sao?”

Nói đến tên tiểu cữu tử này, rõ ràng mỗi lần cùng hần đi mua đồ, hần luôn là có thể chọn những thứ tốt nhất, nhưng hần lại khẳng định cho rằng chính mình không rành việc nấu nướng.

Không biết nấu ăn, sao có thể hiểu rõ cách ăn uống như vậy?

Thật quỷ dị.....

“Chị dâu suy nghĩ nhiều quá.” Bạch Bằng Phi khó xử cười một tiếng, vẫn tiếp tục ở bên cạnh Liễu Tâm Tâm, chợt nhìn xuống, trông hai người cực kỳ thân mật.

Đây chính là cảnh mà vừa đi tới đã đập vào mắt của Kha Mi.

A

Nàng thiếu chút nữa kêu ra tiếng sợ hãi, bất quá vẫn nhịn được.

Nhìn Bạch Bằng Phi cùng một nữ tử không biết tên có cử chỉ thân, Kha Mi lúc đó mới cảm giác được, tâm nàng thật ra

Rất đau rất đau.....

Nàng rốt cục cũng nghe thấy tiếng còi lòng tan nát.

Nhưng mà, nàng đã không có tư cách nói gì nữa.

Nàng rất hy vọng mình có thể chán ghét Bạch Bằng Phi, chán ghét người phụ nữ bên cạnh hắn, nhưng mà thật ra nàng không có cách nào.

Người nam nhân này đối với cuộc sống của cô đã trở nên quá trọng yếu, đến nỗi việc cảm hận hắn ta cũng khó khăn đến như vậy.....

Tay không tự giác đặt trên bụng của mình, lần đầu tiên, nàng cảm nhận được tiểu sinh mạng đang mang trong cơ thể nàng.

Quý động, mà nàng cuối cùng cũng hiểu rõ Bạch Bằng Phi đối với nàng rất quan trọng.

Đó không chỉ là thích, mà là khắc sâu đến mức cơ hồ là khắc vào trong lòng một tình yêu mãnh liệt, giờ nàng thật sự đã hiểu rõ.

Nàng tuyệt đối sẽ không đi qua cùng bọn họ chào hỏi, nàng chắc chắn sẽ quay đầu bỏ đi, trở về tiếp tục trải qua những ngày tháng không có Bạch Bằng Phi.

Nếu như trong người nàng thật sự có một tiểu sinh mệnh, nàng sẽ lựa chọn giữ con lại.

Nhưng là tình cảm đối với Bạch Bằng Phi thật quá sâu, quá nặng cũng quá trọng đến mức không thích hợp cùng người khác chia sẻ, cho nên, nàng lựa chọn độc chiếm.

Nàng biết mình nên bỏ đi, nhưng chân nàng không bước được.....

“Kha Mi, nơi này có ba loại hiệu khác nhau, hai cái này là loại đặc biệt nha!” Đinh Tiểu Ưu hưng phấn ôm một đồng lớn que thử thai, hô to gọi nhỏ đã chạy tới.

Đinh Tiểu Ưu cứ như vậy vừa la vừa gọi, làm cho Bạch Bằng Phi cùng Liễu Tâm Tâm đứng lúc đi ra quay đầu nhìn về phía phương hướng Kha Mi.

“Tiểu Mi!” Bạch Bằng Phi hô to.

“Tiểu Ưu!” Liễu Tâm Tâm kêu lên.

“A!” Kha Mi kêu thảm thiết.

“A!” Đinh Tiểu Ưu hét to.

Bốn người mặt đối mặt nhìn nhau, hai miệng đồng thanh

“Các người biết nhau?”

Sau đó cũng chỉ có Kha Mi vẫn một mực lắc đầu, còn ba người kia tự giác đều gật đầu.

Tiếp theo Đinh Tiểu Ưu đột nhiên quay về phía Bạch Bằng Phi hô to, “Ta biết rồi, người chính là ba của tiểu hài tử trong bụng Tiểu Mi!”

“Ba của hài tử?” Bạch Bằng Phi sửng sốt.

“Không phải!” Kha Mi vừa nghe, lập tức phủ nhận, tiếp theo liền muốn xoay người chạy đi.

Bất quá tay chân Bạch Bằng Phi nhanh hơn, hắn ba bước thành hai bước, thoát một cái đã vượt qua Kha Mi đang chạy rồi chết kia.

“Em tốt nhất giải thích cho anh một chút đi, ai là ba của hài tử?”

“Dù sao anh không phải là được rồi!” Kha Mi vội vả muốn hắt cánh tay Bạch Bằng Phi ra, nhưng hết lần này tới lần khác cũng không có biện pháp thoát ra.

“Không phải anh?” Bạch Bằng Phi sắc mặt trầm xuống, “Chẳng lẽ em còn có nam nhân khác?”

Vừa nghĩ tới có nam nhân khác giống như hắn cũng ôm qua, cũng có hôn qua Kha Mi, Bạch Bằng Phi nhất thời xúc rất muốn giết tên nam nhân kia!

Đáng chết!

Nữ nhân kia rõ ràng biết hắn yêu nàng, nhưng lại luôn như vậy hành hạ hắn!

“Cùng anh không quan hệ!” Kha Mi rất quật cường, vẫn một mực muốn hắt tay Bạch Bằng Phi ra.

“Tại sao cùng anh không quan hệ?” Dùng sức đem nữ nhân vẫn còn đang giãy dụa kéo lại đây, bàn tay to của hắn cố trụ thật chắc lưng của Kha Mi, cậu mạnh nói: “Chỉ bằng việc anh yêu em, thì tất cả đều có liên quan tới anh!”

“Anh ” Không ngờ tới nam nhân kia đột nhiên tuyên bố công khai như vậy, Kha Mi sửng sốt một chút, ánh mắt phóng về hướng Liễu Tâm Tâm,

“Chị kia.....”

“Chị là chị dâu của cậu ấy.” Liễu Tâm Tâm nóng lòng thanh minh.

“Mình có thể làm chứng. Cô ấy là bạn tốt của mình.” Đinh Tiểu Ưu cũng hô to theo.

Vì vậy nên chú ý của Kha Mi lại chuyển trở về trên người Bạch Bằng Phi. “Anh vừa mới nói cái gì?” Nàng muốn xác nhận lại lần nữa chính mình không có nghe lầm.

“Anh nói anh yêu em.” Vừa nói xong, Bạch Bằng Phi liền hướng ôm hôn Kha Mi trong lòng.

“Em cũng.....” Kha Mi vòng hai tay ôm chặt cổ hắn, cùng đầu lưỡi của nam nhân kia nhiệt thiết đan luyến vào nhau.

Hai người ôm lấy nhau càng chặt hơn, chỉ muốn lấy càng nhiều hơi thở của đối phương hơn, hai thân thể dán chắc đến cơ hồ không còn một khe hở nào.

Tình yêu, đưa bọn họ vĩnh viễn bao vây lại với nhau.

Đây sẽ là thế giới tình yêu ngọt ngào bất tận của họ.....

10. Chương 10

“Ô ô..... Gia môn bất hạnh! Ô ô..... Con bất hiếu.....” Trong phòng khách lớn như thế của Bạch gia lớn truyền đến một trận tiếng khóc đau thương bi thảm.

Thời điểm này, tại Bạch gia, già trẻ lớn bé toàn gia đều đến đông đủ, ngay cả con dâu cùng cháu nội cũng biết điều một chút ngồi ở phòng khách, nghe Bạch Trầm Úy Chúc đau đớn mà trách mắng Bạch Bằng Phi.

“Không nghĩ tới anh như vậy không coi tôi là mẹ! Nuôi anh thật là lãng phí cơm gạo, con trai không thương mình thì phải làm sao với nó đây?”

Nuôi anh khỏe mạnh đến ngày nay như vậy không biết bao nhiêu khổ cực, còn không bằng đi sinh một quả trứng, ít nhất có thể trước chiến lên ăn một lần, bỏ thân bỏ thể.....”

Nàng gục ở trên ghế sa lon khóc kêu trời gọi đất , giống như con đã gây ra đại họa ghê tởm gì đó.

“Lão bà à, đều là ta không đúng, lúc ấy hắn phải làm cho em sinh một cái trứng” Bạch Thanh Hổ cầm hộp khăn giấy đem đến trước mặt bà già.

“Chính vậy a.....” Bạch Trầm Úy Chúc bắt đầu lau nước mắt.

“Mẹ.....” Bạch Bằng Phi vẽ mặt bất đắc dĩ.

“Không cần gọi ta là mẹ!” Bạch Trầm Ủy Chúc cơn giận còn sót lại chưa tiêu, “Ta không có đứa con như người đem con gái nhà người ta làm cho lớn bụng mới cùng ta giải thích này nọ (@đậu: haizzz, bà bà này dữ quá a!!!)

Con hư!”

Tức chết nàng mà!

Nàng vừa mới định nói sẽ phải gia tăng chút áp lực cho đứa con trai út này một chút, không nghĩ tới cái này thằng con đã tay chân nhanh lẹ, bỗng nhiên đã đem bụng vợ tương lai “thối” cho lớn lên!

Hại nàng thiếu đi chút vui thú!

“Ách.....” Ở một bên Kha Mi rất là khó xử, không rõ lắm kia coi là hoan nghênh hay là chán ghét?

Chú ý tới Kha Mi không được tự nhiên, Bạch Trầm Ủy chúc liền vội vàng kéo tay nhỏ bé của con dâu nói: “Tiểu Mi, không quan có liên quan đến con!

là tên hỗn tử A Phi quá mức phân, cũng không sớm một chút cho bác biết con!”

A a..... Con dâu da! Nàng mới không nỡ hù dọa đứa con dâu mới này.

“Mẹ.....” mặt Bạch Bằng Phi đen đến một nửa. Kha Mi cũng còn chưa vào cửa mà, lão mẹ đã rõ ràng suy tính lớn nhỏ,

xem ra tương lai hần nhất định chỉ còn lại những ngày “đen tối”.

“Như thế nào? Ai kêu người ngay cả viên đạn cũng không bằng!” Bạch Trầm Ủy Chúc cũng không chịu thua.

Vừa biết mẹ chồng tương không phải đang bài xích nàng, Kha Mi vội vàng lấy lòng nói: “Mẹ, người đừng tức giận, tối nay, cứ để cho Bằng Phi xuống bếp làm một bữa thịnh soạn để chuộc tội với người a.”

“Nó biết nấu ăn?” Bạch gia một nhà, n miệng đồng thanh nói.

“Đúng ạ! lại còn siêu ngon.” Không hiểu rõ ràng tình huống, Kha Mi còn tận lực vì mình người yêu phát huy.

“Ô ô..... Gia môn bất hạnh! Ô ô..... Con bất hiếu.....” Nghe được Kha Mi nói như vậy, Bạch Trầm Ủy Chúc Lập tức vừa khóc vừa đứng lên.

“A ” Bạch Bằng Phi thống khổ kêu lên thảm thiết.

Hần quên không dặn dò tiểu nữ nhân, ngàn vạn lần không nên nói hần biết nấu ăn! Giờ thì “hay” quá rồi, xem ra ít nhất mười năm tới, hần phải luân lạc biến thành lao động khổ sai trong nhà bếp.....

Thảm!

[toàn văn hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kem-tan-trong-mieng>